உ

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரமாத்மனே நம:

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

[தமிழ் வசனம்]

— நான்காவது ஸ்கந்தம் —

மொழிபெயர்ப்பாளர்:
இஞ்சிக்கொல்லை
பண்டிட், ஆர். சிவராம சாஸ்திரியார்

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்
ஸ்ரீ வேதவிநாயகர் தெரு : : கும்பகோணம்

பதிப்புரிமை] 1950 [விலை ரூ. 2/8/-

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	மனு புத்திரிகளின் வம்சம்	1
2.	தக்ஷருக்கும் பரமசிவனுக்கும் விரோதம் நேர்தல்	11
3.	ஸதியைப் பரமசிவன் யாகத்திற்குப் போகவேண்டா மென்றது	17
4.	ஸதி தேவி சரீரத்தை விட்டது	22
5.	தக்ஷ வதம்	29
6.	பிரம்மதேவர் பரமசிவனைப் பிரார்த்தித்தது	32
7.	தக்ஷன் பிழைத்தது	40
8.	துருவ சரிதம்	50
9.	ஷை (தொடர்ச்சி)	63
10.	துருவர் புண்ய ஜனர்களுடன் யுத்தஞ் செய்தது	73
11.	மனு துருவருக்குத் தத்துவத்தை உபதேசித்தது	77
12.	துருவர் துருவ பதத்தை அடைந்தது	82
13.	அங்கராஜன் காணாமற் போனது	89
14.	வேனனை மஹரிஷிகள் சிட்சித்தது	95
15.	பிருதுவின் உற்பத்தி	101
16.	ஸூதர்கள் பிருதுவைத் துதித்தது	104
17.	பிருது பூமியைக் கொல்ல முயன்றது	108

18. பூமிதேவி ஸகல பொருள்களையும் உண்டுபண்ணியது 114
19. பிருதுவின் அசுவமேதக் குதிரை காணுமற்போனது 118
20. பகவான் பிருதுவை அனுக்கிரகித்தது 123
21. பிருது ராஜ்ய பாலனஞ்செய்தது 129
22. பிருதுவிற்கு ஸனத்குமாரர் ஞானத்தை உபதேசித்தது 138
23. பிருது சக்கரவர்த்தி வைகுண்டம் சென்றது 149
24. ருத்ர கீதம் 154
25. புரஞ்சனோபாக்கியானம் 165
26. ஷை (தொடர்ச்சி) 175
27. ஷை (தொடர்ச்சி) 179
28. புரஞ்சனன் ஸ்திரீயாக மாறினது 183
29. நாரதர் தத்துவத்தை யுபதேசித்தது 191
30. பிரசேதஸ்ஸுகளின் சரிதம் 203
31. ஷை (தொடர்ச்சி) 210

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் 4

—(o)—

அத்தியாயம் 1

மனுபுத்திரிகளின் வம்சம்

1—9. மனுவிற்குச் சதரூபையினிடத்தில் ஆகூதி, தேவஹூதி, பிரஸூதி யென்ற மூன்று பெண்களும் (இரண்டு புத்திரர்களும்) பிறந்தார்கள். மனுவானவர் சகோதரனுள்ளவளானாலும் ஆகூதியென்பவளை (புத்திரனில்லாதவர்கள் புத்திரன் பிறக்கவேண்டி கன்யாதானஞ் செய்வது வழக்கம்; மனுவிற்குப் புத்திரனிருந்தும் இன்னும் புத்திரர்கள் வேண்டுமென்ற ஆசையால் கன்யாதானஞ் செய்தார் என்று கருத்து) சதரூபையின் ஸம்மதத்தின்பேரில் புத்ரிகாதர்மத்தின்படி ("சகோதரனில்லாத இந்தப் பெண்ணை அலங்காரஞ்செய்து உமக்குக் கொடுக்கிறேன்; இவளிட முண்டாகும் பிள்ளை என்னுடைய பிள்ளை"—என்று சொல்லி) ருசி யென்பவருக்குக் கொடுத்தார். பிர்ம்மதேஜஸுள்ள அந்தப் பகவானாகிய ருசி யென்ற பிரஜாபதியானவர் மேலான ஸமாதியால் ஸ்ரீ பகவானை ஆராதித்து ஆகூதியினிடத்தில் ஒரு புத்திரனையும் ஒரு புத்திரியையும் உண்டுபண்ணினார். அந்தப் புத்திரன் ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமேயாம்; யக்ஞரென்ற பெயருள்ளவர். அந்தப் பெண்ணானவள் லக்ஷ்மிதேவியின் அம்சமாம்; அவளுக்குத் தக்ஷிணாவென்று பெயர்; அவள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை விட்டுப் பிரியாதவள்; அப்பொழுது ஸ்வாயம்புவ மனுவானவர் சந்தோஷத்துடன் தம்முடைய புத்திரியின் புத்திரரும், மிகுந்த தேஜஸுள்ளவருமான

யக்ஞரென்பவரைத் தம்முடைய புத்திரனாகத் தம்முடைய கிரகத்திற்கு அழைத்து வந்தார். ருசியென்பவர் தக்ஷிணை யென்பவளைப்புத்திரியாக வைத்துக்கொண்டார். பின்பு அந்தத் தக்ஷிணை யென்பவள் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பியகாலத்தில் யக்ஞங்களுக்கு அதிபதியான பகவானாகிய யக்ஞரைப் பர்த்தாவாக அடையவேண்டுமென்று ஆசை கொண்டாள். யக்ஞரும் (பக்தபராதீனராகையால்) சம்மதித்துக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். (ஒரே வயற்றில் ஜனித்தவர்களானாலும், யக்ஞர் மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமாகையாலும் தக்ஷிணை லக்ஷ்மிதேவியின் அம்சமாகையாலும் அவ்விருவர்களுக்கும் விவாகம் நடந்தது.) அந்த யக்ஞரென்ற பகவான் தம்மைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷப்பட்டவளான அந்தத் தக்ஷிணையிடத்தில் சந்தோஷமடைந்து தோஷன், பிரதோஷன், சந்தோஷன், பத்திரன், சாந்தி, இடஸ்பதி, இத்மன், கவி, விபு, வன்னி, ஸுதேவன், ரோசனன் என்ற பன்னிரண்டு புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். அவர்கள் ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் 'துஷித' என்ற தேவர்களாக இருந்தார்கள். மேலும், அந்த மன்வந்தரத்தில் மரீசி முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகள். யக்ஞரே தேவகணங்களுக்கு அதிபதியான இந்திரன். மேலும் மிகுந்த தேஜஸுள்ள பிரியவிரதர், உத்தானபாதர் என்பவர்கள் மனுவின் பிள்ளைகள். இவர்களுடைய புத்திரர்கள், அவர்களுடைய புத்திரர்கள் முதலியவர்களால் அந்த மன்வந்தரம் காப்பாற்றப்பட்டுவந்தது.

10—15. ஓ விதுர! மனுவானவர் தேவஹூதியென்னும் தம்முடைய பெண்ணைக் கர்த்தமருக்குக் கொடுத்தார். அது சம்பந்தமான கதை பெரும்பாலும் என்னால் சொல்லப்பட்டு உம்மால் கேட்கப்பட்டது. அந்த மனுவானவர் பிர்ம்மதேவருடைய புத்திரராகிய தக்ஷருக்குப் பிரஸூதி

தியென்பளைக் கொடுத்தார். அந்த வம்சம் மூவ்வுலகிலும் பெருகியது. கர்த்தமருடைய பெண்களெல்லாரும் பிர்ம்ம ரிஷிகளையே பர்த்தாவாக அடைந்தவர்கள். அவர்களில் பிரஸூதியென்பவளுடைய குழந்தைகளைப்பற்றிச் சொல் வதைத் தெரிந்துகொள்ளும். கர்த்தமருடைய புத்திரியும், மரீசியின் மனைவியுமான கலா என்பவள் கச்யபர், பூர்ணிமா என்ற இருவர்களையும் பெற்றாள். அவர்களுடைய வம்சத் தால் இந்த ஜகத் முழுவதும் நிறைந்தது. (கச்யபருடைய வம்சம் ஆறுவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) பூர்ணிமாவென்பவர் விரஜனையும், விச்வகனென்பவனையும் உண்டுபண்ணினர். தேவகுல்யா என்று ஒரு பெண்ணும் உண்டானாள். அவளே ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பாதத்திலி ருந்து உண்டான தேவகங்கையெனப்படுகிறாள். அத்திரி மஹரிஷியின் பத்தினியாகிய அநஸூயையானவள் தத் தர், துர்வாஸஸ், சந்திரன் ஆகிய மூன்று குமாரர்களைப் பெற்றாள். அம்மூவர்களும் முறையே ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, பரமசிவன், பிர்ம்மா இவர்களுடைய அம்சமுள்ளவர்கள் என்றார்.

16. அதனைக் கேட்ட விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓ குருவே! தேவர்களில் சிறந்தவர்களான மும் மூர்த்திகள் எதனைச் செய்ய விரும்பி, அத்திரியின் வீட்டில் அவதரித்தார்கள்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

17—26. அதைக் கேட்டு மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, பிர்ம்மத்தை யறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய அத்திரி மஹரிஷியைப் பிர்ம்மதேவர் பிரஜைகளை சிருஷ் டிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தபொழுது மஹரிஷியானவர், அக லமான கண்களுள்ள தம்முடைய பத்தினியுடன் ரிக்ஷம்

என்ற குலபர்வதஞ்சென்று தபஸ் செய்தார்; அவ்விடத்தில் பலாச மரங்களும், அசோக மரங்களும் புஷ்பித்திருந்தன. மேலும் நிர்விந்தியையென்ற நதியின் ஜலம் பிரவஹிப்பதால் அந்தக் காடு மிகுந்த சப்தமுள்ளதாகவிருக்கிறது. அந்த மலையில் மஹரிஷியானவர் பிராணாயாமஞ் செய்து அதனால் மனத்தையடக்கி நூறு வர்ஷகாலம் ஒரு காலால் நின்றார். சீதோஷ்ணங்களற்றவராகவும், சுகதுக்கங்களற்றவராகவும், காற்றைப் புசித்துக்கொண்டு, "எவர் ஜகத்திற்கு அதிபதியோ, அவர் தமக்கு ஸமமான குழந்தையை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; அவரைச் சரணபடைகிறேன்" என்று மனத்தில் யோசித்துக்கொண்டுமிருந்தார். இப்படித் தபஸ் செய்யும் மஹரிஷியின் சிரஸின் வழியாக வெளியில் கிளம்பியதும், பிராணாயாமத்தால் விருத்தியானதுமாகிய அக்னியால் மூவுலகமும் எரிக்கப்படுவதைப் பார்த்துப் பிர்ம்மதேவர், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, பரமசிவன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளும் அவருடைய ஆசிரமஞ் சென்றார்கள். அப்பொழுது அவர்களை அப்ஸரஸ்ஸுகள், மஹரிஷிகள், கந்தர்வர்கள், ஸித்தர்கள், வித்தியாதரர்கள், உரகர்கள் ஆகிய இவர்கள் துதித்தார்கள். அவர்கள் அவ்விடம் வந்ததும் ஒரு காலைப் பூமியில் வைத்துத் தபஸ் செய்யும் மஹரிஷி, சமாதியிலிருந்து பகிர்முகராகித் தேவசிரேஷ்டர்களைத் தரிசித்தார். தண்டம்போல் பூமியில் விழுந்து புஷ்பம் முதலியவைகளைக் கையில் வைத்துக் கொண்டுப் பூஜித்தார். பரமசிவன், பிர்ம்மதேவர், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஆகிய இவர்களும் முறையே விருஷபம், ஹம்ஸம், கருடன் ஆகிய வாகனத்தின் மீதேறி, தங்கள் தங்களுடைய அடையாளமுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள். மேலும் அவர்களுடைய முகங்கள் கிருபாதிருஷ்டியுள்ளவைகளும், புன்னகையுள்ளவைகளுமாய் இருந்தன. அப்

பொழுது அவர்களுடைய தேஜஸினால் மஹரிஷியி னுடைய இரு கண்களும் பார்க்கச் சக்தியற்றவைகளாயிருந் தும், அத்திரி மஹரிஷியானவர் மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கண் களை விழித்து மனத்தை அவர்களிடத்திலேயே செலுத்திக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ஸகல லோகங்களிலும், சிறந்த வர்களான அவர்களை இனிமையாகவும், கம்பீர அர்த்த முள்ளதாகவும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். எப்படியெனில்:-

27—28. 'ஜகத்தைப் படைப்பது, பரிபாலிப்பது, ஸம்ஹரிப்பது ஆகிய இவைகளைச் செய்வதற்காக ஒவ் வொரு யுகங்களிலும் மாயையின் குணங்களைக்கொண்டு தனித்தனியே சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுகிற ஓ பிரம்ம, விஷ்ணோ, மஹேச்வர! உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன்; உங்கள் மூவர்களில் யாரை நான் அழைத்தேன். புத்திரன் பிறக்கவேண்டி தேவர்களுக்குள் பிரதானராகிய ஒரு வரைத்தானே தியானஞ் செய்தேன்; அப்படிக்கிருக்க மனத்திற்கு எட்டாதவர்களாகிய நீங்கள் மூவரும் இவ் விடம் வந்த காரணமென்ன? என்னிடம் தயவு செய்ய வேண்டும்; இவ்விஷயத்தில் மிகவும் ஆச்சரியத்தை யடை கிறேன்; சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

29—33. ஓ பிரபுவாகிய விதுரரே! அதனைக்கேட்ட அந்தத்தேவ சிரேஷ்டர்களான மூவரும் அத்திரியைநோக் கிச் சிரித்து, "ஓ பிராம்மண! நீர் எப்படி நினைத்துத் தியா னஞ் செய்தீரோ, அது அப்படியே ஆகட்டும்; நீர் நல்ல ஸங்கல்பமுள்ளவர்; எதனை (ஜகத்காரணத்தை) தியானித் தீரோ, அது நாங்களேயாம்; (எங்களுக்குள் பேதமில்லை; குண பேதத்தால் சரீரபேதமுள்ளவர்கள் என்று கருத்து) மேலும் உமக்கு எங்களுடைய அம்சமுள்ள புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்கள்; உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும்; அந்தப் புத்தி

ரர்கள் தமக்கு உலகத்தில் மிகவும் கீர்த்தியடைந்து உம்முடைய கீர்த்தியையும் பரவச்செய்வார்கள்" என்று மஹரிஷியின் இஷ்டப்படி வரத்தை யளித்து அந்த மூன்று தேவ சிரேஷ்டர்களும், அத்திரி மஹரிஷியால் பூஜிக்கப்பட்டு, அந்தத் தம்பதிகள் (அத்திரியும், அநஸூயையும்) பார்த்திருக்கும்போது மறைந்தார்கள். பிறகு பிர்ம்ம தேவருடைய அம்சமாகச் சந்திரனும், மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமாகத் தத்தாத்ரேயரும், பரமசிவனுடைய அம்சமாகத் துர்வாஸஸ் என்பவருமாகிய மூன்று குமாரர்கள் உண்டானார்கள். இனி அங்கிரஸ்ஸின் வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

34—35. அங்கிரஸ்ஸின் பத்தினியாகிய சிரத்தையென்பவள் ஸிநீவாலீ (காணப்படும் சந்திரகலை யுள்ளது), குஹூ (நாசமடைந்த சந்திரகலையுள்ள அமா), ராகா (பூர்ணிமா), அநுமதி (சுக்ஞிலசதுர்தசிக்கு அபிமானியான தேவதை) என்ற நான்கு பெண்களைப் பெற்றாள். பின்னும், பகவானாகிய உசத்யர், பிர்ம்மவித்தாகிய பிருஹஸ்பதி ஆகிய இருவரும் அந்த அங்கிரஸ்ஸின் புத்திரர்கள்; இவ்விருவர்களும் ஸ்வாரோசிஷ மன்வந்தரத்தில் மிகவும் கீர்த்திபெற்றிருந்தார்கள்.

36—37. புலஸ்திய மஹரிஷியானவர், ஹவிர்புத் என்னும் பத்தினியிடத்தில் அகஸ்திய மஹரிஷியையும், விச்ரவஸ் என்பவனையும் உண்டுபண்ணினார்; அந்த அகஸ்தியர் ஜன்மாந்தரத்தில் வயற்றிலிருக்கும் அக்கினியாம். அந்த விச்ரவஸ் என்பவர் இலபிலா என்பவளிடத்தில் யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியும் தேவனுமான குபேரனை யுண்டுபண்ணினார். பின்னும், அந்த மஹரிஷியானவர் கேகஸி யென்பவளிடத்தில் இராவணன், கும்பகர்ணன், விபீஷணர் என்று மூன்று குமாரர்களை உண்டுபண்ணினார்.

38. மிகுந்த புத்திசாலியான விதுரரே! புலஹருடைய பத்தினியான கதி யென்பவள் பதிவிரதை; அவள் கர்மசிரேஷ்டன், வரீயான், ஸஹிஷ்ணு என்று மூன்று புத்திரர்களைப் பெற்றாள்.

39. கிருது என்பவருடைய பத்தினியாகிய கிரியை யென்பவள் அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்றாள். அவர்களே வாலகில்யர்களென்ற மஹரிஷிகள்; பிர்மம தேஜஸால் ஜ்வலிப்பவர்கள்.

40—41. ஓ பரந்தப (விகாரமற்றவரே)! வஸிஷ்டர் ஊர்ஜை யென்பவளிடத்தில் (அருந்ததிக்கு ஊர்ஜாவென்றும் பெயருண்டு. இவள் கர்த்தமருடைய ஒன்பதாவது பெண்) சித்திரகேது, ஸுரோசிஸ், விரஜஸ், மித்திரன், உல்பணர், வஸுபிருத், தியானர், தியுமான் என்று ஏழு புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார்; அவர்கள் சுத்தர்கள்; பிர்மமரிஷிகளாக ஆனார்கள்; (இவர்கள் மூன்றாவது மன்வந்தரத்தில் ஸப்த ரிஷிகள்.) சக்தி முதலிய புத்திரர்கள் வேறு ஸ்திரீயினிடம் உண்டானவர்கள்.

42. அதர்வா என்பவருடைய பத்தினியாகிய சித்தி யென்பவள் (கர்த்தமருடைய எட்டாவது பெண்; இவளுக்குச் சாந்தியென்றும் பெயருண்டு) திருகவிருதன், தத்யஞ்சன், அச்வசிரஸ் என்ற புத்திரர்களைப் பெற்றாள். இனி பிருகுவின் வம்சத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும்.

43—46½. ஓ மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவரே! பிருகு வென்பவர் கியாதி என்ற பத்தினியிடத்தில் (இவள் கர்த்தமருடைய ஏழாவது பெண்) தாதா, விதாதா என்ற இரண்டு புத்திரர்களையும், பகவத்பரையாகிய ஸ்ரீ போன்ற பெண்ணையும் பெற்றார். பிறகு மேருவானவர் ஆயதி யென்

றவளைத் தாதாவிற்கும், நியதி யென்றவளை விதாதாவிற்கும் கொடுத்தார். பின்பு தாதாவிற்கு மிருகண்டரென்ற புத்திரனும் விதாதாவிற்குப் பிராணனென்பவரும் உண்டானார்கள். மிருகண்டருடைய புத்திரருக்கு மார்க்கண்டேயரென்று பெயர்; பிராணருடைய புத்திரருக்கு வேதசிரஸ் என்று பெயர்; அந்த வேதசிரஸ்ஸின் புத்திரர் சுக்கிரன். இவர் பிருகுவம்சத்திலுண்டானவராதலால் பார்க்கவரெனப்படுகிறார். ஓ விதுரரே! மேற்சொல்லிய ஒன்பது மஹரிஷிகள் தங்களுடைய வம்சத்தால் உலகத்தை விஸ்தரித்தார்கள்; கர்த்தமருடைய பெண்களுடைய வம்சத்தைச் சொன்னேன். இதனைச் சிரத்தையுடன் கேட்பவனுக்கு உடனே பாபங்கள் நீங்கும்; ஆதலால் இது மேலானது.

47—59. பிர்ம்மதேவருடைய புத்திரராகிய தக்ஷர், மனுவின் புத்திரியாகிய பிரஸூதியை விவாஹஞ் செய்துகொண்டு பதினாறு பெண்களை யுண்டுபண்ணினார். அவர்கள் அழகான கண்களுள்ளவர்கள்; அவர்களில் சிரத்தை, மைத்ரீ, தயை, சாந்தி, துஷ்டி, புஷ்டி. கிரியா, உன்னதி, புத்தி, மேதை, திதிக்ஷா, ஹ்ரீ, மூர்த்தி யென்ற பதின்மூன்று பெண்களைத் தர்மத்திற்கும், ஒரு பெண்ணை (ஸ்வாஹா யென்பவளை) அக்நி பகவானுக்கும், பிதிருக்களுக்கு ஒரு பெண்ணையும் (ஸ்வதாவென்பவள்), ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குபவரான பரமசிவனுக்கு ஒரு பெண்ணையும் (ஸதீ யென்பவள்) பிதாவாகிய தக்ஷர் தானஞ்செய்தார். தர்மத்தின் பத்தினியாகிய சிரத்தை சுருதனென்ற புத்திரனையும், மைத்திரியென்பவள் பிரஸாதனையும், தயையானவள் அபயனையும், சாந்தியென்பவள் ஸுகத்தையும், துஷ்டியென்பவள் முதத்தையும் (ஸந்தோஷம்), புஷ்டியானவள் ஸ்மயனையும், கிரியையென்பவள் யோகத்தையும், உன்னதியானவள்

தர்ப்பனையும் (கர்வம்), புத்தியானவள் அர்த்தத்தையும், மேதையென்பவள் ஸ்மிருதியையும், திதிக்ஷை யென்பவள் க்ஷேமத்தையும், ஹ்ரீ யென்பவள் பிரச்ரயத்தையும், மூர்த்தி யென்பவள் நரன், நாராயணன் என்ற மஹரிஷிகளையும் உண்டுபண்ணினார்கள். அவ்விரண்டு மஹரிஷிகளும் ஸகல குணங்களும் உண்டாகுமிடமாக இருப்பவர்கள்; அவர்கள் பிறந்த காலத்தில் ஸகல லோகங்களும் சந்தோஷமடைந்தன; எல்லாருடைய மனங்களும், திக்குகளும், நதிகளும், ஸமுத்திரங்களும், காற்றும் பிரஸன்னங்களாயின (தெளிந்தன); தேவ வாத்யங்கள் முழக்கப்பட்டன; புஷ்பங்கள் வர்ஷிக்கப்பட்டன; மஹரிஷிகள் துதித்தார்கள்; கின்னரர்களும், கந்தர்வர்களும் பாடினார்கள்; தேவலோகத்திலுள்ள அப்ஸர ஸ்திரீகள் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள்; இப்படி எல்லா உலகங்களிலும் சுபமான காரியங்கள் நடந்தன; பிர்ம்மா முதலிய தேவர்கள் அவ்விருவர்களை நோக்கி, "எவர் தம்முடைய மாயையால் இந்த ஜகத்தை (உண்மையில்லாததை) ஆகாசத்தில் பட்டணம் உண்டுபண்ணுவதுபோல் காண்பிக்கிறாரோ, எவர் இப்பொழுது தர்மத்தின் கிருஹத்தில் மஹரிஷி வேஷங்கொண்டு அவதரித்திருக்கிறாரோ, அந்த சுயப்பிரகாசமாகிய பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன்; அந்தப் பகவான் ஜகத்தின் மரியாதையை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காகஸத்வ குணத்தைக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவர்களான எங்களைக் கிருபை நிறைந்த பார்வையால் கடாக்ஷிக்கட்டும்; அவர் சாஸ்திரத்தால் ஊகிக்கத்தக்க தத்துவமுள்ளவர்; மேலும் அவருடைய நேத்திரமானது லக்ஷ்மீதேவிக்கு வாஸஸ்தலமும், சுத்தமுமான தாமரை மலரையும் பரிஹஸிக்கிறது" என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இம்மாதிரி தேவர்களால் கொண்டாடப்பட்ட அவ்விருவருவர்களும், தேவர்களால் தரிசிக்கப்பட்டவர்களாகிக் கந்த

றவளைத் தாதாவிற்கும், நியதி யென்றவளை விதாதாவிற்கும் கொடுத்தார். பின்பு தாதாவிற்கு மிருகண்டரென்ற புத்திரனும் விதாதாவிற்குப் பிராணனென்பவரும் உண்டானார்கள். மிருகண்டருடைய புத்திரருக்கு மார்க்கண்டேயரென்று பெயர்; பிராணருடைய புத்திரருக்கு வேதசிரஸ் என்று பெயர்; அந்த வேதசிரஸ்ஸின் புத்திரர் சுக்கிரன். இவர் பிருகுவம்சத்திலுண்டானவராதலால் பார்க்கவரெனப்படுகிறார். ஓ விதுரரே! மேற்சொல்லிய ஒன்பது மஹரிஷிகள் தங்களுடைய வம்சத்தால் உலகத்தை விஸ்தரித்தார்கள்; கர்த்தமருடைய பெண்களுடைய வம்சத்தைச் சொன்னேன். இதனைச் சிரத்தையுடன் கேட்பவனுக்கு உடனே பாபங்கள் நீங்கும்; ஆதலால் இது மேலானது.

47—59. பிர்ம்மதேவருடைய புத்திரராகிய தக்ஷர், மனுவின் புத்திரியாகிய பிரஸூதியை விவாஹஞ் செய்து கொண்டு பதினாறு பெண்களை யுண்டுபண்ணினார். அவர்கள் அழகான கண்களுள்ளவர்கள்; அவர்களில் சிரத்தை, மைத்ரீ, தயை, சாந்தி, துஷ்டி, புஷ்டி. கிரியா, உன்னதி, புத்தி, மேதை, திதிக்ஷா, ஹ்ரீ, மூர்த்தி யென்ற பதின்மூன்று பெண்களைத் தர்மத்திற்கும், ஒரு பெண்ணை (ஸ்வாஹா யென்பவளை) அக்நி பகவானுக்கும், பிதிருக்களுக்கு ஒரு பெண்ணையும் (ஸ்வதாவென்பவள்), ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குபவரான பரமசிவனுக்கு ஒரு பெண்ணையும் (ஸதி யென்பவள்) பிதாவாகிய தக்ஷர் தானஞ்செய்தார். தர்மத்தின் பத்தினியாகிய சிரத்தை சுருதனென்ற புத்திரனையும், மைத்திரியென்பவள் பிரஸாதனையும், தயையானவள் அபயனையும், சாந்தியென்பவள் ஸுகத்தையும், துஷ்டியென்பவள் முதத்தையும் (ஸந்தோஷம்), புஷ்டியானவள் ஸ்மயனையும், கிரியையென்பவள் யோகத்தையும், உன்னதியானவள்

தர்ப்பனையும் (கர்வம்), புத்தியாவைள் அர்த்தத்தையும், மேதையென்பவள் ஸ்மிருதியையும், திதிக்ஷை யென்பவள் க்ஷேமத்தையும், ஹ்ரீ யென்பவள் பிரச்ரயத்தையும், மூர்த்தி யென்பவள் நரன், நாராயணன் என்ற மஹரிஷிகளையும் உண்டுபண்ணினார்கள். அவ்விரண்டு மஹரிஷிகளும் ஸகல குணங்களும் உண்டாகுமிடமாக இருப்பவர்கள்; அவர்கள் பிறந்த காலத்தில் ஸகல லோகங்களும் சந்தோஷமடைந்தன; எல்லாருடைய மனங்களும், திக்குகளும், நதிகளும், ஸமுத்திரங்களும், காற்றும் பிரஸன்னங்களாயின (தெளிந்தன); தேவ வாத்யங்கள் முழக்கப்பட்டன; புஷ்பங்கள் வர்ஷிக்கப்பட்டன; மஹரிஷிகள் துதித்தார்கள்; கின்னரர்களும், கந்தர்வர்களும் பாடினார்கள்; தேவலோகத்திலுள்ள அப்ஸர ஸ்திரீகள் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள்; இப்படி எல்லா உலகங்களிலும் சுபமான காரியங்கள் நடந்தன; பிர்ம்மா முதலிய தேவர்கள் அவ்விருவர்களை நோக்கி, "எவர் தம்முடைய மாயையால் இந்த ஜகத்தை (உண்மையில்லாததை) ஆகாசத்தில் பட்டணம் உண்டுபண்ணுவதுபோல் காண்பிக்கிறாரோ, எவர் இப்பொழுது தர்மத்தின் கிருஹத்தில் மஹரிஷி வேஷங்கொண்டு அவதரித்திருக்கிறாரோ, அந்த சுயப்பிரகாசராகிய பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன்; அந்தப் பகவான் ஜகத்தின் மரியாதையை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காகஸத்வ குணத்தைக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவர்களான எங்களைக் கிருபை நிறைந்த பார்வையால் கடாக்ஷிக்கட்டும்; அவர் சாஸ்திரத்தால் ஊகிக்கத்தக்க தத்துவமுள்ளவர்; மேலும் அவருடைய நேத்திரமானது லக்ஷ்மீதேவிக்கு வாஸஸ்தலமும், சுத்தமுமான தாமரை மலரையும் பரிஹஸிக்கிறது" என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இம்மாதிரி தேவர்களால் கொண்டாடப்பட்ட அவ்விருவருவர்களும், தேவர்களால் தரிசிக்கப்பட்டவர்களாகிக் கந்த

மாதனமென்ற பர்வதஞ் சென்றார்கள். மஹாவிஷ்ணுவின் அம்ச பூதர்களாகிய அவ்விருவர்களே பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக யதுகுலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகவும், குரு வம்சத்தில் அர்ஜுனனாகவும் அவதரித்திருக்கிறார்கள்.

60—62. அக்கினியின் பத்தினியாகிய ஸ்வாஹை யென்பவள் பாவகன், பவமானன், சுசியென்ற மூன்று புத்திரர்களைப் பெற்றாள்; அவர்கள் அக்கினிக்கு அபிமானி தேவர்கள்; ஹோமஞ் செய்யப்பட்டவைகளைப் புசிப்பவர்கள்; அவர்களிடமிருந்து நாற்பத்து ஐந்து அக்னிகள் (புத்திரர்கள்) உண்டானார்கள்; மேற்காட்டிய புத்திரர்களும், அவர்களுடைய தகப்பனார்களாகிய மூன்று பேர்களும், அவர்களுக்கும் பிதாவாகிய அக்கினியுமாக நாற்பத்து ஒன்பது(49)அக்கினிகளாயின. பிர்ம்மவாதிகள்(வேதத்தை அத்யயனஞ் செய்தவர்கள்) வைதிகமான யாக கர்மத்தில் இவர்களுடைய பெயர்களைக்கொண்டே அக்கினி தேவதாக மன இஷ்டிகளைச் செய்கிறார்கள்; இந்த அக்கினிகள் வைதிகாக்கினிகள். (லௌகிகங்களல்ல; லௌகிங்களான அக்கினிகள் பலவென்று கருத்து.)

63—64. அக்கினிஷ்வாத்தர்கள், பர்ஹிஷதர்கள், ஸௌம்யர்கள், ஆஜ்யபர்கள் என்ற நான்கு பிதிரு கணங்களும், ஸ்வதை யென்பவளின் (தக்ஷருடைய பதினைந்தாவது பெண்) பர்த்தாக்கள். இவர்களுள் ஸாக்கினிகள், நிரக்கினிகளென்று இருவகையுண்டு. (அக்நௌகரணமுள்ளவர்கள் ஸாக்கினிகள்; அதில்லாதவர்கள் நிரக்கினிகள்.) அந்த ஸ்வதா தேவிக்கு வயுனா, தாரிணீ என்று இரண்டு பெண்கள் (மேனா, வைதரணீ என்பர் சிலர்.) அந்த இரண்டு பெண்களும் பிர்ம்மத்தை யுபதேசிப்பவர்கள். சாஸ்திரத்தாலுண்டான ஞானம், அநுபவ ஞானம் ஆகிய இவைக

ளுடைய கரையைக் கண்டவர்கள். (இவ்விருவர்கள் ஊர்த்துவ ரேதஸ் உள்ளவர்களாகையால் இவர்களுக்குக் குழந்தைகளில்லை; ஆதலால் அவர்களுக்கு வம்சமில்லை.)

65—66. பரமசிவனுடைய பத்தினியாகிய ஸதீ தேவியானவள் குணத்திலும், சுபாவத்திலும் தனக்கு ஸமமான பர்த்தாவை யடைந்தும் அவளுக்குப் புத்திரனுண்டாகவில்லை; ஏனென்றால் அவளுடைய பிதாவாகிய தக்ஷர் குற்றமற்றவராகிய பரமசிவனிடத்தில் கோபித்துக்கொண்டு பிரதிகூலராகவிருந்ததால் ஸதியானவள் பிரௌடையாகாத வயதிலேயே யோகமார்க்கத்தால் தன்னுடைய சரீரத்தை விட்டுவிட்டாள்.

நோட்டு

அக்கினியில் பக்குவமான புரோடாசம் முதலியவைகளைப் புசிப்பவர்கள் அக்கினிஷ்வாத்தர்கள். தைத்திய, தானவ, யக்ஷர்களுடைய பிதிருக்கள் பர்ஹிஷதர்கள். அக்கிரிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களின் தேவதைகள் ஸௌம்யர்கள். ஆகார ஆஜ்யபாக தேவதைகள் ஆஜ்யபர்கள்.

அத்தியாயம்—2

தக்ஷருக்கும் பரமசிவனுக்கும் விரோதம் நேர்தல்

1—3. அதனைக்கேட்ட விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி, "பெண்ணிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரான தக்ஷர் அவளையும் லக்ஷியஞ்செய்யாமல் நல்ல சுபாவமுள்ளவர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய பரமசிவனிடத்தில் துவேஷம் வைத்த காரணமென்ன? அந்தச் சிவன் சரம் (அசையும் பொருள்), அசரம் (அசையாப்பொருள்) ஆகிய இவைகளுக்குக் குரு; ஒருவரிடத்திலும விரோதமில்லாதவர்;

அவருக்குச் சாந்தியே சரீரமாகவிருக்கிறது; மேலும் அவர் ஆத்மாவினிடத்திலேயே இரமிப்பவர்; ஜகத்திற்குப் பெரிதாகிய தெய்வம்; அப்படிப்பட்டவரை எவன் விரோதித்துக்கொள்வான்? மணப்பிள்ளையாகிய பரமசிவனுக்கும், மாமனாராகிய தக்ஷருக்கும் விரோதமுண்டானதன் காரணத்தைச் சொல்லவேண்டும். தவிரவும் ஸதீ தேவியானவள் பிராணனைவிட்டாள் என்று சொன்னீரே; ஒருவரும் பிராணனைவிட சம்மதிக்கமாட்டார்களே. அதன் விவரத்தைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

4—19. அதனைக்கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "முன்னொரு காலத்தில் பிரஜாபதிகள் ஸத்ரயாகஞ் செய்தார்கள். அந்த ஸத்ரத்தில் சிறந்த மஹரிஷிகளும், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தங்களுடைய வேலைக்காரர்களுடனும், அக்கினிகளும் கூடியிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த ஸத்ரத்திற்காகத் தக்ஷர் வந்தார். அவர் சூரியன்போன்ற தேஜஸ் உள்ளவர்; ஆனதால் தம்முடைய தேஜஸ்ஸால் அந்த ஸபையைப் பிரகாசிக்கச் செய்தார்; அவரைக்கண்டு அவருடைய தேஜஸ்ஸினால் காந்தி குறைந்தவர்களாகி ஸபையிலிருப்பவர்களெல்லோரும், அக்கினிக்கு அபிமானிகளாகிய தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்திருந்தார்கள். பிர்ம்மதேவரும், பரமசிவனும் மாத்திரம் எழுந்திருக்கவில்லை. ஸபையிலுள்ளவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட தக்ஷர் உலக குருவாகிய பிர்ம்மதேவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அவருடைய உத்தரவின்படி உட்கார்ந்தார். ஆனால் தாம் வருகிறதற்கு முன்னமேயே வந்திருப்பவரும், தம்மைக்கண்டு உபசரிக்காதவருமாகிய பரமசிவனிடத்தில் கோபங்கொண்டார். மேலும் அவர் இருகண்களாலும் வக்ரமாகச் சிவனைப்பார்த்து, கோபாக்கினியால் எரிப்பவர்போல, "ஓ பிர்ம்மரிஷிகளே!

தேவர்களே! அக்கினிகளே! ஸாதுக்களுடைய ஆசாரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: அறியாத்தன்மையாவது, மாத்ஸர்யமாவது எனக்கில்லை; (அதனால் சொல்வதாக நினைக்கவேண்டாம்.) இவன் உலகபாலர்களுடைய கீர்த்தியைக் குறைப்பவன்; வெட்கமில்லாதவன்; ஸாதுக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டுவரும் ஸம்பிரதாயப்படி அநுஷ்டியாமல் கர்வமுள்ளவனாகி அந்த மார்க்கத்தைக் கெடுத்துவிட்டான்; இவன் நல்லவன்போல் பிராம்மணர்கள், அக்கினி ஆகிய இவர்களுடைய முன்பாக ஸாவித்திரி போன்ற என்னுடைய புத்திரியைப் பாணிகிரஹணஞ் செய்துகொண்டான்; அதனால் எனக்குச் சிஷ்யனானான்; என்னுடைய பெண்ணாகிய ஸதியானவள் மான்குட்டியின் கண்கள்போன்ற கண்களுள்ளவள்; இவனுடைய கண்கள் குரங்கின் கண்களை ஒத்திருக்கின்றன; அப்பேர்ப்பட்ட இவன் என்னைக்கண்டவுடன் எழுந்திருந்து நமஸ்கரிக்கவேண்டியதாகவிருக்க வாக்கினால் கூட என்னையுபசரிக்கவில்லை; இவன் ஸத்கர்மங்களைச் செய்யாதவன் (லுப்தக்ரியன்); அசுத்தன்; அஹங்காரமுள்ளவன்; உலகத்தின் மரியாதையைக் கெடுப்பவன்; அப்படிப்பட்ட இவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க இஷ்டமில்லாதவனானாலும் நான் வேதத்தைச் சூத்திரனுக்குக் கொடுத்தாற்போல் குழந்தையைக் கொடுத்தேன் (அயோக்கியனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தேனென்று பச்சாதாபமடைந்தார்); மேலுமிவன் பிரேதங்கள் வசிக்கும் மயானத்தில் பூதகணங்களுடன் வஸ்திரமில்லாமல் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு சிரித்தும், அழுதுகொண்டும் பயித்தியங்கொண்டவன்போல் அலைகிறான்; சிதையிலிருக்கும் சாம்பலைப்பூசிக்கொள்ளுகிறான்; பிரேதங்களுடைய மாலையைத் தரிக்கிறான்; மனிதர்களுடைய எலும்புகளை ஆபரணங்களாகக் கொள்கிறான்; சிவனென்ற பெயருள்ளவனே

யொழிய அசிவன் (மங்களமான சுபாவமற்றவன்); மதித்தவன்; மதித்தவர்களால் கொண்டாடக்கூடியவன்; தமோகுண சுவபாவமுள்ள பிரமத கணங்களுக்கு அதிபதி; உன் மாதங்களுக்கு (சில பூதங்கள்) அதிபதி; சௌசம் (சுத்தி) அற்றவன்; கெட்டபுத்தியுள்ளவன்; அப்படிப்பட்ட இவனுக்குப் பதிவிரதையான ஸதியென்பவளைப் பிரம்மதேவருடைய தூண்டுதலினால் கல்யாணஞ் செய்துகொடுத்தேன்; கஷ்டம்" என்று தமக்குப் பிரதிகூலரன்றி இருக்கும் பரமசிவனைத் தக்ஷர் நிந்தித்துக் கோபங்கொண்டவராகி ஜலத்தைத்தொட்டு, "தேவகணங்களில் தாழ்ந்தவனாகிய இந்தச்சிவன், இந்திரன் உபேந்திரன் முதலியவர்களுடன் யாகத்தில் பாகத்தை யடையவேண்டாம்" என்று சபித்தார். அப்பொழுது அந்த ஸபையிலிருந்த சிறந்தவர்கள் தடுத்தும் அவர் ஸமாதானம் அடையவில்லை. பிறகு தக்ஷர் மிகுந்த கோபமுள்ளவராகி அவ்விடமிருந்து தம்மிருப்பிடஞ்சென்றார்.

20—26. இதைக்கேட்டுப் பரமசிவனுடைய கணங்களில் சிறந்தவராகிய நந்தியென்பவர் கோபத்தால் மிகவும் சிவந்த கண்களுள்ளவராகி, "இந்தத் தக்ஷன் தன்னைச் சிறந்தவனாக நினைத்துப் பதில்செய்யாதவராகிய பகவானுக்குத் துரோகஞ்செய்தபடியால் இவன் பேதபுத்தியுள்ளவனாகித் தத்துவத்தை யறியாதவனாக ஆகட்டும்; கபட தர்மமுள்ள ஸம்ஸாரத்தில் அபிமானமுள்ளவனாகி, காம்யமாகிய சுகத்திற்கு ஆசைப்பட்டு வேதத்தில் சொல்லிய அர்த்தவாதத்தால் (கர்மத்தில் ஜனங்களுக்கு ஆசையுண்டாவதற்காக அதன் பலனை மேலானதென்று சொல்வது முதலியவை) பிரமித்துக் கர்மங்களையே அனுஷ்டிக்கட்டும்; மேலும் தேகம் முதலியவைகளையே ஆத்மாவென்று நினைத்த புத்தியால் ஆத்மாவின் உண்மையை மறந்து பசுப்

போல ஸ்திரீகளிடத்திலேயே மிகவும் ஆசையுள்ளவனாக ஆகட்டும்; அவித்யையை வித்யையென்று நினைத்து மூடனாக விருக்கும் இந்தத் தக்ஷன் சீக்கிரம் ஆட்டுமுகமுள்ளவனாக ஆகட்டும்" என்று தக்ஷனுக்குச் சாபம்கொடுத்ததுமன்றி, 'பரமசிவனைத் தக்ஷன் சபிக்கும்போது அதனை எவர்கள் அனுமோதித்தார்களோ, அந்தப் பிராம்மணர்கள் ஸம்ஸாரத்தை (ஜனனமரணத்தை) யடையட்டும்; புஷ்பங்கள் போல் அழகானவைகளும், தேனுடைய வாசனைபோல் மனத்தை இழுக்கக்கூடியதுமான வேதத்தின் அர்த்தவாதங்களால் மனங்கலங்கினவர்களாக மோஹத்தை யடையட்டும். பரமசிவனைத் துவேஷித்தபடியால் பிராம்மணர்கள் தேகத்தைப் போஷிப்பதற்காக எல்லாவற்றையும் புசித்துக்கொண்டும், வித்யை, தபஸ், விரதங்கள் ஆகிய இவைகளை ஜீவனத்துக்கே உபயோகித்தவர்களாகிப் பணம், தேகம், இந்திரியம் ஆகிய இவைகளிலேயே இரமித்துக்கொண்டு யாசகர்களாக சஞ்சரிக்கட்டும்" என்றும் சபித்தார்.

27—33. அதனைக்கேட்ட பிருகு என்பவர், 'எவர்கள் சிவனுடைய தர்மத்தை அடைந்தவர்களோ, எவர்கள் அவர்களை அனுஸரித்தவர்களோ, அவர்கள் வேத விரோதிகளான பாஷண்டர்களாக ஆகட்டும்; சௌசமற்றவர்களாகி, மூடர்களாகி, ஜடை, விபூதி, எலும்பு, ஆகிய இவைகளைத் தரித்து, சிவதீக்ஷையை அடையட்டும்; அந்தச்சிவதீக்ஷையில் ஸுரை (வெல்லத்தால் செய்யப்பட்டது), ஆஸவம் (மாவினால் செய்யப்பட்ட மத்யம்) ஆகிய இவை தேவதைபோல ஆதரிக்கப்படுகிறது; பாஷண்டதர்மத்தை ஆசரயித்து நீங்கள் புருஷர்களுக்கு சேதுவாகவிருக்கும் (மரியாதையாகவும்), வேதத்தையும், பிராம்மணர்களையும், நிந்திப்பதால் இந்தச் சாபம் உங்களுக்குத்தகுந்ததேயாகும்; இந்த வேத

மார்க்கமே சிரேயஸைக் கொடுக்கக்கூடியது: வெகுநாளாகப் பிரகாசிக்கிறது; முந்திய மஹரிஷிகள் இதனையே அனுஷ்டித்தார்கள்; இது ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினிடமிருந்து உண்டானது; ஆனதால் மிகவும் மேலானதும், சுத்தமானதும், அனாதி ஸித்தமுமான வேதமார்க்கத்தை நிந்தித்துப் பூதபதியையே தெய்வமாகக்கொண்ட பாஷண்ட மார்க்கத்தை நீங்கள் அடைவீர்கள்" என்று சபித்தார். அது பிர்ம்ம தண்ட மாகையால் நிவிருத்திக்கமுடியாதது. இதனைக்கேட்டுப் பகவான் கொஞ்சம் வருத்தமடைந்தவர் போலத் தம்முடைய கணங்களுடன் அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டார்.

34—35. அந்தப் பிராஜாபதிகளும் தேவர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் எதில் பூஜிக்கப்படுகிறாரோ, அந்த ஆயிரம் பரிவத்ஸரமுள்ள அநத ஸத்ரத்தை முடித்து, கங்கை, யமுனை இந்த நதிகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து சுத்தர்களாகத் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடஞ் சென்றார்கள்.

நோட்டு

இந்த அத்தியாயத்தில் 13-ஆவது சுலோகம் முதல் 16-ஆவது வரையிலுள்ள சுலோகங்களால் தக்ஷர் பரமசிவனை நிந்திப்பதான எண்ணத்துடன் சொன்ன வார்த்தைகளுக்குப்பின் காட்டியபடியும் அர்த்தமேற்படுகிறது: லுப்தக்ரிய— பரப்பிர்ம்மஸ்வரூபியாகையால் கர்மங்களற்றவர்; அவரைவிடச் சுத்தன் வேறொருவருமில்லை; அஹங்காரமற்றவர்; உலகமரியாதையை கெடுக்காதவர்; ஆத்மநிஷ்டனுக்குக் கர்மவித்யை யுபதேசிப்பது எப்படி உசிதமன்றோ அப்படி தேவதேவராகிய பகவானுக்கு மனுஷ்ய ஸ்திரீயாகிய ஸதியைக் கொடுப்பது தகுதியில்லை என்று இஷ்டப்படவில்லை. பயித்தியங்கொண்டவன் போல— போல என்றதால் உண்மையில் பயித்தியங்கொண்டவரல்ல. மயானத்தில் வசிப்பது முதலியவை வைராக்யத்தைக் காண்பிப்பதேயாம். அசிவன்-இவரைவிட மங்கள

ஸ்வபாவமுள்ளவர் வேறொருவருமில்லை; அமத்த: என்றுபதம் பிரிப்பதால் மதமில்லாதவனென்று அர்த்தம். நமோநுண— தாழ்ந்தவர்களிடத்திலும் மிகுந்த பிரீதியுள்ளவர் என்ற மேலான குணம் காட்டப்பட்டது; அதிபதி—மூலத்தில் பதி என்றிருப்பதால் அவர்களுடைய தோஷங்களை நீக்கிக் காப்பாற்றுகிறவர் என்று கருத்து. சௌக— கெட்டவர்களுக்கும் புத்தியை யுபதேசிப்பவர். துர்ப்புத்தி:— துஷ்டர்களிடத்திலும் "இவர்கள் நம்மால் காப்பாற்றக் கூடியவர்கள்" என்ற புத்தியுள்ளவர். தூஷிதுதலால்— இவருடைய உண்மையை யறியாத பிராகிருத ஜனங்கள் "அயோக்யனுக்குப் பெண்ணைத் தக்ஷன் கொடுத்தான்" என்று சொல்வார்களே என்ற பயத்தைவிட்டுச் சிவனை மணப்பிள்ளையாக அடைந்தேன்— ஸ்ரீத. அர்த்தவாதந்தால்— புஷ்பிணீயென்று மூலத்திலிருப்பதால் வேதமாகிய விருக்ஷத்திற்கு ஸ்வர்க்கம் முதலியவை புஷ்பங்கள்; மோக்ஷமே பலன்; புஷ்பங்களைக் கண்டு அவைகளில் ஆசைப்பட்டுப் பிரமித்து அதன் பலனாகிய மோக்ஷத்தை விரும்பாதவர்களென்று அர்த்தம்—விஜ. எல்லாவற்றையும்—வெங்காயம் முதலியவைகளை —விஜ.

அத்தியாயம் 3

ஸதியைப் பரமசிவன் யாகத்திற்குப் போகவேண்டாமென்றது

1—14. மணப்பிள்ளையாகிய பரமசிவனும், மாமனாராகிய தக்ஷரும் ஒருவருக்கொருவர் துவேஷ புத்தியுடன் வெகுகாலத்தைக் கழித்தார்கள். எப்பொழுது பிரம்மதேவர் ஸகல பிரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதியாகத் தக்ஷருக்கு அபிஷேகஞ்செய்தாரோ, அப்பொழுது தக்ஷருக்குக் கர்வம் உண்டாயிற்று. (அதனால்தான் பரமசிவனைத் துவேஷித்தானென்று கருத்து.) அந்தத் தக்ஷபிரஜாபதி பிரம்மிஷ்டர்களான ஈச்வரன் முதலியவர்களை அவமதித்து (பரமசிவனையும் அவரை யநுஸரித்தவர்களையும் அழைக்காமலும், பரமசிவனுக்குப் பாகம்கொடாமலும்) வாஜபேயஞ்

செய்து 'பிரஹஸ்பதி ஸவம்' என்ற சிரேஷ்டமாகிய யாகத்தைச் செய்யவாரம்பித்தார்; அந்த யாகத்தில் ஸகல பிரம்ம ரிஷிகளும், பிதிருக்களும், தேவரிஷிகளும், தேவதைகளும், அவர்களுடைய பத்தினிகளும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள்; இப்படி தக்ஷருடைய யாகத்தில் அவரால் பூஜிக்கப்பட்டு ஆகாசத்தில்செல்லும் தேவர்கள் தக்ஷருடைய யாகத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள். ஸதி தேவியானவள் அதனைக் கேட்டாள். மேலும் கைலாஸத்தில் தன்னுடைய கிருஹத்தின் ஸமீபத்தில் பல திக்குகளிலிருந்து செல்லும் கந்தர்வஸ்திரீகளையும் பார்த்தாள். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பர்த்தாவுடன் விமானத்தின்மீதேறி, நல்ல வஸ்திரத்தையுடுத்திக்கொண்டு, இரத்னமயமான பதக்கங்களால் பிரகாசிக்கும் கழுத்துள்ளவர்களாகவும், பிரகாசிக்கும் குண்டலங்களுள்ளவர்களாகவு மிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸதியானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவாகிய பரமசிவனை நோக்கி மிகுந்த ஆசையுடன், " ஓ பரமசிவ! உம்முடைய மாமனாராகிய தக்ஷ பிரஜாபதியானவர் இப்பொழுது யாகஞ் செய்கிறாரல்லவா? தேவதைகளெல்லோரும் போகிறார்கள்; உமக்கு இஷ்டமிருந்தால் நாமும் போவோம்; என்னுடைய ஸஹோதரிகள் தங்கள் தங்கள் புருஷர்களுடன் அவ்விடம் வந்திருப்பார்கள். ஆனதால் நான் உம்முடன் அவ்விடஞ் சென்று என்னுடைய தாய் தந்தைகளால் கொடுக்கப்படும் ஸம்மானத்தை யடைய விரும்புகிறேன்; மேலும் என்னுடைய ஸஹோதரிகளையும், என்னுடைய தாயாரையும் பார்த்து வெகு நாளாகிவிட்டது. என்னுடைய தாயார் என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவளாக விருப்பாள். ஓ எல்லாருக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுப்பவரே! செய்யப்படும் யாகமானது மிகவும் சிறந்தது. ஆனதால் அவர்களையும், யாகத்தையும் (நாட்டப்படும் யூபத்தையென்று சிலர்) பார்க்க விரும்புகிறேன். ஓ பகவன்! ஜனனமற்றவரே!

முக்குண ஸ்வரூபமும், ஆச்சரியமுமாகிய இந்தப் பிரபஞ்ச மானது உம்முடைய மாயையால் உம்மிடத்தில் செய்யப் பட்டுப் பிரகாசிக்கிறது; (ஆனதால் யாகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற குதூஹலம் உமக்கில்லை.) ஆனாலும் நான் ஸ்திரீயல்லவா? உம்முடைய உண்மையை நான் அறியாத வள்; ஆனதால் தீனையாக விருக்கிறேன்; ஓ ஸம்ஸார ஸம் பந்தமற்றவரே! பந்துக்களல்லாத மற்ற ஸ்திரீகள்கூடத் தங்கள் புருஷர்களுடன் கூட்டமாகச் செல்லுகிறார்கள், பாரும். ஹம்ஸம்போல் வெண்மை நிறமுள்ள அவர்களு டைய விமானங்களால் ஆகாசம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக் கிறது. ஓ தேவசிரேஷ்ட! பிறந்த வீட்டில் நடக்கும் உத்ஸ வத்தைக் கேட்டுப் பெண்ணின் சரீரமானது அவ்விடம் போகவேண்டுமென்று விரும்பாமலிருக்குமா? பர்த்தா வினுடைய வீட்டிற்கும், ஆசாரியருடைய கிருஹத்திற்கும், மித்திரர்களுடைய கிருஹத்திற்கும் அவர்களால் அழைக் கப்படாமலிருந்தாலும் போகலாம். ஓ தேவ! நீர் என்னி டத்தில் மிகுந்த கருணைவைத்து எனக்குப் பாதி சரீரத் தைக் கொடுத்தீரல்லவா? அப்பேர்ப்பட்ட நீர் என்னுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்" என்று மிகுந்த குதூஹலத்துடன் பிரார்த்தித்தாள்.

15—25. அதனைக் கேட்ட பகவான் ஸதிதேவியை நோக்கி, "ஓ நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவளே! 'பந்துக்களுடைய கிருஹத்திற்கு அழைக்காமலேயே போகலாம்' என்பது ஸரியானதே ஆனாலும் அந்தப் பந்துக்கள் தங்களுடைய தேஹம் முதலியவைகளில் மிகுந்த அபிமானம் வைத்து (தங்களைச் சிறந்தவர்களாக நினைத்து), அதனால் மதித்துக் கோபங்கொண்டு நம்மிடத்தில் தோஷத்தை ஆரோபிக் காமல் இருந்தால் நாம் அவர்களுடைய வீட்டில் நடக்கும் உத்ஸவங்களைப் பார்க்கப் போகலாம். மேலும் வித்யை,

தபஸ், பணம், அழகான தேஹம், யௌவனம், நல்ல குலம் ஆகிய இவைகளால் ஸாதுக்களுக்கு ஸத்குணங்கள் விருத்தியாகும். துஷ்டர்களுக்கு மேற்கண்டவைகள் தோஷங்களாகின்றன; அவைகளால் விவேகம் கெடுக்கப்படுகிறது; அதனால் கர்வத்தை (நான் வித்வான்; நல்ல குலத்தில் பிறந்தவன் என்ற அபிமானத்தை) அடைந்து ஜனங்கள் தூரலோசனையுள்ளவர்களாகிப் பெரியோர்களுடைய தேஜஸ்ஸை (யோக்யதையைப்) பார்க்கிறதில்லை ஆனதால் நிலையில்லாத சித்தமுள்ளவர்களான மேற்காட்டியபடியுள்ள பந்துக்களுடைய வீட்டிற்குப் போகக்கூடாது. அவர்கள் புருவநெரித்தலுள்ள வக்கிரமான கோபப் பார்வையால் தங்கள் கிருஹத்திற்கு வந்த பந்துக்களைப் பார்க்கிறார்கள்; வக்கிரபுத்தியுள்ளவர்களான பந்துக்களுடைய கெட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்பதால் மிகுந்த வருத்தம் உண்டாகிறது; அவ்வளவு துக்கம் சத்துருக்களாலும், அம்புகளாலும் உண்டாகிறதில்லை (பந்துக்கள் அவமதித்தால் அந்தத் துக்கம் ஸஹிக்கமுடியாததென்று கருத்து.) அழகான புருவங்களுள்ளவளே! நீ தக்ஷ பிரஜாபதியின் பெண்; பிதாவிற்கு உன்னிடம் மிகுந்த பிரீதியுண்டு; இவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்; ஆனாலும் நீ என்னை ஆசிரயித்திருப்பதாலும், என்னிடத்தில் தக்ஷன் விரோதபுத்தியுள்ளவனானதாலும், பிதாவாகிய அவன் உன்னைக் கௌரவப்படுத்தமாட்டான்; அஸுரர்கள் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைத் துவேஷிப்பதுபோல் அஹங்காரமற்றவர்களாகிய ஸாதுக்களுடைய ஐசுவர்யத்தைப் பார்த்து, துஷ்டர்கள் அதை அடைய விருப்பியும், அந்தப் பதம் கிடைக்காததால் மனவருத்தமடைந்து அவர்களைத் துவேஷிக்கிறார்கள்; (என்னிடம் தக்ஷன் விரோதம் வைத்திருப்பதற்கு இதுவே காரணம்.) ஓ அழகான இடுப்புள்ளவளே! ஸாதுக்கள் ஒருவரையொருவர் வணங்குவது, நமஸ்கரிப்பது, எதிர்கொண்டழைப்

பது முதலியவைகளைச் செய்கிறதென்பது வழக்கமானாலும், அது அஞ்ஞர்களால் செய்யக்கூடியது. ஞானிகள் அந்தர்யாமியும், பிராஞ்ஞனுமாகிய பரமபுருஷனை யுத்தேசித்து மனத்தால் நமஸ்காரம் முதலியவைகளைச் செய்வார்கள்; தேஹத்தில் அபிமானமுள்ளவர்களை யுத்தேசித்துச் செய்கிறதில்லை. (ஆனதால் தக்ஷன் வந்தகாலத்தில் மனத்தால் பரமபுருஷனை யுத்தேசித்து நமஸ்காரஞ் செய்தேனென்று கருத்து.) வஸுதேவரென்ற சப்தத்திற்குச் சுத்த ஸத்வமென்று அர்த்தம் (புண்யத்தால் பிரகாசிப்பது). அதில் பிரகாசிப்பவர் வாஸுதேவரெனப்படுகிறார்; அவர் ஆவரணமற்றவர்; இந்திரியங்கள் அடங்கியபோது பிரகாசிப்பவர்; இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவர்; அப்பேர்ப்பட்ட பகவானை எப்பொழுதும் மனத்தால் நமஸ்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். (அதிதிகள் வரும்பொழுதுதான் நமஸ்கரிக்கிறேனென்பதில்லை யென்று கருத்து.) ஓ சிறந்த தொடைகளுள்ளவளே! தக்ஷன் உன்னுடைய சரீரத்தை யுண்டுபண்ணின பிதாவானாலும் அவனும், அவனை யனுஸரித்தவர்களும் உன்னால் பார்க்கக்கூடியவர்களல்ல; ஏன் என்றால் நான் பிரஜாபதிகளுடைய யாகத்திற்குப் போயிருக்கும்போது குற்றஞ் செய்யாதவனாகிய என்னை அதிக்ஷேப வார்த்தை சொல்லி அவமானப்படுத்தினான்; அதனால் எனக்கு விரோதியாக விருக்கிறான்; பல பேர்களால் கௌரவப்படுத்தப்பட்டவனுக்குப் பந்துக்களிடம் அவமானம் நேர்ந்தால் அவன் மரண மடையவேண்டியதே யாகும். என்னுடைய வார்த்தையை அதிக்ரமித்து தக்ஷனுடைய யாகத்திற்கு நீ போவாயானால் உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகமாட்டாது" என்று சொன்னார். (தக்ஷனைப் பார்த்து அவனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சரீரத்தை விட்டுவிடுவாய்; திரும்பி வரமாட்டா யென்று கருத்து.)

அத்தியாயம் 4

ஸதிதேவி சரீரத்தை விட்டது

1—5. சங்கரன் ஸதியை நோக்கி இம்மாதிரி சொல்லி, "இவள் பிறந்த வீட்டிற்குப் போனாலும், போகாமல் இருந்தாலும் உயிரை விடப்போகிறாள்" என்று யோசித்து மௌனமானார். அதனைக் கேட்டும், ஸதியானவள் பந்துக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவளாகி, 'பரமசிவன் பலாத்காரமாகத் தடுப்பாரோ, அல்லது உத்தரவு கொடுப்பாரோ' என்று ஸந்தேஹப்பட்டு வெளியில் வருகிறதும், உள்ளே போகிறதுமாக விருந்தாள். அப்பொழுது அந்தப் பவானியானவள் (பரமசிவனுடைய பத்தினி) பந்துக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்திற்குத் தடையுண்டானதால் மனவருத்த மடைந்து, கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு, கோபத்தால் நடுக்கமுற்ற சரீரமுள்ளவளாகி, நிகரற்ற புருஷனாகிய சிவனை எரிப்பவள்போலக் கடுமையாகப் பார்த்தாள்; பின்னும் அவள் பெருமூச்சு விட்டாள்; துக்கத்தாலும், கோபத்தாலும் அவளுடைய ஹ்ருதயம் வருத்தமடைந்தது; மேலும் அவள் ஸ்திரீ ஸ்வபாவத்தால் மூடபுத்தி யுள்ளவளாகி, தன்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியால் தம்முடைய பாதி சரீரத்தைத் தனக்குக் கொடுத்தவரும், ஸாதுக்களுக்குப் பிரியருமான பரமசிவனை விட்டுத் தாய் தந்தைகளுடைய வீட்டிற்குச் சென்றாள். இப்படித் தனியாக வேகமாகச் செல்லும் ஸதிதேவியை நோக்கிப் பரமசிவனுடைய கணங்களாகிய மணிமான், மதன் முதலிய அநேக பார்ஷத கணங்கள் விருஷபத்தை முன்னடத்தி அவள் பின்சென்று, அவளை விருஷபத்தின் மீதேற்றிவைத்து, சாரிகைகள் (நாணத்தான்குருவி), பந்து, கண்ணாடி, தாமரை மலர், வெண்குடை, சாமரங்கள், புஷ்பமாலை, கானத்திற்கு ஸாதனங்களாகிய துந்துபி, சங்கம்,

புல்லாங்குழல் முதலிய மஹாராஜ விபூதிகளால் அவளை உபசரித்துக்கொண்டு பயமற்றவர்களாக அவள் பின் சென்றார்கள்.

6—23. இப்படி ஸதியானவள் தக்ஷருடைய யாகசாலைக்கு வந்தாள்; அந்த யாகசாலையானது வேத சப்தத்தால் பிரகாசித்தது. பசுக்கள் அவ்விடத்தில் கொல்லப்படுகின்றன; அநேக பிரம்மரிஷிகளும் அவ்விடத்திலிருக்கிறார்கள்; மண்ணினாலும், மரத்தாலும், இரும்பினாலும், ஸ்வர்ணத்தாலும், தர்ப்பத்தாலும், தோலினாலும் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களிருக்கின்றன. அந்த யாகசாலைக்கு வந்த ஸதிதேவியை அங்கிருந்தவர்களி லொருவரும் ஆதரிக்கவில்லை; ஏனென்றால் தக்ஷரிடம் பயந்திருந்தார்கள். ஆனாலும் அவளுடைய ஸஹோதரிகளும், தாயாரும் இவளைக் கண்டு மிகுந்த பிரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள்; ஆனந்த பாஷ்பத்தைப் பெருக்கினார்கள்; அப்படியும் ஸதியானவள் தகப்பனார் தன்னை ஆதரிக்காததனால் ஸஹோதரி முதலியவர்களுடைய வார்த்தையாலும், அவர்கள் செய்யும் உபசாரத்தாலும் ஸந்தோஷமடையவில்லை; அவர்கள் கொடுத்த ஆஸனத்திலும் உட்காரவில்லை; மேலும் அவள் ருத்திரனுக்குப் பாகங்கொடாமல் யாகம் நடத்தப்படுவதைப் பார்த்து, தன்னுடைய பிதாவாகிய தக்ஷன் பகவானை அவமதித்ததையும் நினைத்துக் கோபங்கொண்டாள்; அப்பொழுது ஸகல உலகங்களையும் எரிக்கிறவள்போல் கோபாக்கினியால் ஜ்வலித்தாள்; அவளைப் பார்த்துப் பார்ஷத கணங்கள் தக்ஷனைக் கொல்வதற்காக யத்தனித்தார்கள். தேவியானவள் அவர்களைத் தடுத்துப் பரமசிவனிடம் துவேஷமுள்ளவனும், கர்மங்களைச் செய்வதால் கர்வமடைந்தவனுமாகிய தக்ஷனை நோக்கி, எல்லாரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, "எவரைக்காட்டிலும்

மேலானவன் உலகத்தி லொருவனு மில்லையோ, எவருக்கு உலகத்தில் பிரியனில்லையோ, எவருக்குத் துவேஷியுமில்லையோ, எவரிடத்தில் ஸகல பிராணிகளும் பிரியப்படுவார்களோ, அந்த எல்லாவற்றிற்கும் காரணராகவிருப்பவரும், விரோதமற்றவருமான பகவானிடத்தில் உன்னைத் தவிர எவன்தான் விரோத புத்தியை அடைவான்? (ஒருவனும் பகவானைத் துவேஷிக்கமாட்டானென்று கருத்து.) ஓ பிராம்மண! ஸாதுக்கள் பிறருடைய குணங்களைக் கிரஹிப்பார்களே யொழியத் தோஷத்தைக் கிரஹிக்கிறதில்லை. உம்மைப் போன்றவர்கள் (அஸூயை உள்ளவர்கள்) தோஷத்தைக் கிரஹிப்பார்களே யொழியக் குணத்தை கிரஹிக்கிறதில்லை; தோஷத்தைக் கிரஹிக்காமலேயே ஸ்வல்பமான குணங்களையும் அதிகமாக விஸ்தரிப்பவர்கள் மிகவும் உத்தமர்களெனப்படுகிறார்கள் (மஹான்களுக்குள் சிறந்தவர்கள்). நீ தோஷத்தையே ஆரோபித்தாய்; ஆனால் இது ஆச்சரியமல்ல; மரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாகிய சரீரத்தையே ஆத்மாவென்று சொல்லுகிற அஸத்துக்களுக்கு எப்பொழுதும் மஹத்துக்களை நிந்திப்பது ஸஹஜமேயாகும்; அது மஹாபுருஷர்களுடைய பாதத்தில் ஒட்டிய தூளிகளால் நாசஞ்செய்யப்பட்ட தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களிடத்தில் அதுவே க்ஷேமத்திற்குக் காரணமாகிறது. (மஹாபுருஷர்கள் தங்களை நிந்திப்பவனைப் பார்த்து ஸஹித்திருந்தாலும் அவர்களுடைய பாததூளி அதை ஸஹியாமல் அந்த அஸத்தை நிக்கிரஹிக்கிறது. ஆகையால் க்ஷேமத்திற்கு ஹேதுவாகிறது.) இரண்டு அக்ஷரங்களுள்ள (சிவ) எவருடைய திவ்யநாமத்தைப் பேச்சுடன் பேச்சாக ஒரு தடவை உச்சரித்தால் ஸகல பாவங்களும் உடனே நிவர்த்தியாகின்றனவோ அப்பேர்ப்பட்ட பரமசிவனைப் பாபியான நீ துவேஷிக்கிறாய்; ஆச்சரியம்! அவர் பரிசுத்தமான கீர்த்தியுள்ளவர்; அவருடைய சரீரங்கள் பரிசுத்திபை உண்டுபண்ணக்கூடியவை

கள்; அவருடைய உத்தரவை மீறக்கூடாது; பிரம்மானந்த மாகிய மதுவை அடைய விரும்பியவர்கள் எவருடைய பாதமாகிய தாமரை மலரை மனதாகிய வண்டுகளால் ஸேவிக்கிறார்களோ, எவர் பக்தர்கள் விரும்பியதை அவரவர்களுடைய இஷ்டப்படி கொடுக்கிறாரோ, அந்த உலக பந்துவான பகவானுக்கு நீ துரோகஞ் செய்கிறாய்; பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அந்தப் பகவானுடைய பாதத்தின் நிர்மால்யத்தைத் தலையில் வஹிக்கிறார்களே, அவர்கள் பகவான் ஜடைகளை விரித்துக்கொண்டு மயானத்தில் வஸிப்பதையும், அங்கிருக்கும் மாலை, சாம்பல், கபாலம் ஆகிய இவைகளை ஆபரணங்களாகத் தரிப்பதையும் அறியார்களோ? உனக்குத்தான் தெரியுமோ? மேலும் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறவராகிய பகவானைப் பயமில்லாமல் எவர்கள் நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்களைச் சிக்ஷிக்கச் சக்தியுள்ளவனால் பலாத்காரமாக அவர்களுடைய நாக்கைத் துண்டிக்க வேண்டும்; சக்தியற்றவனால் இரு கைகளால் காதுகளை மறைத்துக்கொண்டு வெளியே போகவேண்டும்; அல்லது தானாவது பிராணனை விட்டுவிடவேண்டும். இதுவே இவ்விஷயத்தில் தர்மமெனப்படுகிறது (பகவந்நிந்தையைக் கேட்டு ஸஹிக்கக்கூடாதென்று கருத்து). ஆதலால் பரமசிவனை நீ நிந்தித்தபடியால், உன்னால் உண்டுபண்ணப்பட்டதாகிய இந்தச் சரீரத்தை இனி நான் வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை; மோஹத்தால் அசுத்தமாகிய அன்னத்தைப் புஜித்தாலும் அதைக் கக்கிவிடுவதே சுத்திக்குக் காரணமென்று சொல்கிறார்கள்; ஆத்மாவிலேயே இரமித்துக்கொண்டிருக்கும் முனியின் மனமானது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விதி, நிஷேதங்களில் செல்லுகிறதில்லை; தேவர்கள் ஆகாயத்தில் நடக்கிறதென்றும், மனிதர்கள் பூமியில் நடக்கிறதென்றும் ஏற்பட்டிருப்பது எப்படியோ அப்படிப்போல் அவரவர்களுக்கென்று ஏற்பட்டிருக்கும் தர்மத்திலிருக்க

வேண்டுமே யல்லாமல் அந்நியனை நிந்திக்கக்கூடாது; அக்கினிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களும், நிவிருத்தி மார்க்கங்களான சமம், தமம் முதலியவைகளும் வேதத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அனுஷ்டிக்கக்கூடியவைகளேயாம்; ஆனாலும் இரண்டு மார்க்கங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களாகையால் ஒரே காலத்தில் ஒரே புருஷனால் அனுஷ்டிக்கமுடியாதவைகளாக இருக்கின்றன; ஆனதுபற்றி ஆசையுள்ளவன் கர்ம மார்க்கத்தையும், வைராக்கியமுள்ளவன் நிவிருத்தி மார்க்கத்தையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் வியவஸ்தை வேதத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மத்தினிடத்தில் இரண்டு வகையான மார்க்காநுஷ்டானமும் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை; (கர்மிக்கு நிவிருத்தி மார்க்கத்தை அநுஷ்டிக்காததாலும், சாந்தனுக்குக் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்காததாலும் எப்படி தோஷமில்லையோ, அப்படியே பகவானுக்கு இரண்டையும் அனுஷ்டிக்காததால் குற்றமில்லையென்று கருத்து.) ஓ பிதாவாகிய தக்ஷ! எங்களால்அனுபவிக்கப்படும் அணிமாதிகள் காரணமற்றவைகள் (நினைத்தமாத்திரத்தில் கிடைப்பவைகள்); பிரம்மவித்துகளால் அடையப்பட்டவைகள்; இவை உனக்கெட்டாதவை; உன்னுடைய ஸமிருத்திகள் யாகசாலையில் கிடைக்கக்கூடியவைகள்; அந்த அன்னத்தைப் புஜித்தவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டவைகள் (பரமசிவன் தரித்திரன்; நான் ஐசுவர்யமுள்ளவனென்ற கர்வங்கொள்ளவேண்டாமென்று கருத்து); பரமசிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தவனாகிய உன்னுடைய தேஹத்தாலுண்டான இந்தக் கெட்ட சரீரத்தால் என்ன பயன்; மஹாபுருஷனை நிந்தித்தவனால் உண்டுபண்ணப்பட்டதாகையால் இது நிந்திக்கக்கூடியது; கெட்டவனாகிய உன்னுடைய ஸம்பந்தத்தால் எனக்கும் வெட்கமுண்டாகிறது; வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொள்ளும்போது விருஷபத்வஜராகிய பகவான் என்னை, "ஓ தாக்ஷாயணி" (தக்ஷனுடைய

பெண்) என்று அழைத்து உன்னுடைய பெயரைச் சொல்வார்; அப்பொழுது அதனைக் கேட்டுப் புன்னகையற்றவளாகி மிகுந்த துக்கத்தை யடைவேன்; ஆனதால் உன்னுடைய சரீரத்திலிருந்து உண்டான இந்தப் பிணத்துக்கொப்பான தேஹத்தை விட்டுவிடுவேன்" என்று சொன்னாள்.

24—30. காமன் முதலிய சத்துருக்களை அடக்கிய ஓ விதுரரே! இம்மாதிரி யாகசாலையில் பட்டு வஸ்திரமுடுத்திய ஸதியானவள் தக்ஷனை நோக்கிச் சொல்லி ஆசமனஞ் செய்து வடக்கு முகமாகப் பூமியில் உட்கார்ந்து மௌனமாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகத்தைச் செய்தாள்; எப்படியெனில், நல்ல ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து பிராணவாயுவையும், அபானவாயுவையும் நாபியில் அடக்கி, அங்கிருந்து உதான வாயுவைக் கிளப்பி, மெள்ள மெள்ள ஹ்ருதயத்தில் புத்தியுடன் நிறுத்தி, அங்கிருந்து கண்டத்தின் வழியாகப் புருவங்களுடைய மத்தியபாகத்திற்குக் கொண்டு வந்தாள். இப்படி குற்றமற்றவளாகிய அந்த ஸதியானவள், மஹான்களைக்காட்டிலும் மிகவும் மஹானாகிய மஹாதேவனால் மடியில் பிரீதியுடன் வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட சரீரத்தில் வாயுவாகிய அக்கினியைத் தரித்தாள். பின்பு அவள் ஜகத்குருவாகிய பர்த்தாவினுடைய பாதாரவிந்தத்தையே தியானஞ்செய்து அதனால் சுத்தையாகிப் பர்த்தாவையே தரிசித்தாள். வேறொருவரையும் பார்க்கவில்லை; ஸமாதியாகிய அக்கினியால் அவளுடைய தேஹமானது எரிக்கப்பட்டு ஜ்வலித்தது; தக்ஷனிடத்தில் கோபத்தால் சரீரத்தை விட்டாள். ஆகாசத்திலிருப்பவர்களுக்கும், பூமியிலிருப்பவர்களுக்கும் அது ஒரு ஆச்சரியமாக விருந்தது. 'எல்லாராலும் பூஜிக்கக்கூடியவராகிய பரமசிவனுடைய பத்தினியாகிய ஸதியானவள் தக்ஷனால் கோபமுண்டுபண்ணப்பட்டுப் பிராணனை விட்டாள். 'ஹா ஹா' என்று எல்லாரும் உரக்கச்

சொன்னதுமல்லாமல் "இந்தத் தக்ஷனுடைய துஷ்டத் தனம் மிகவும் வியக்கக்கூடியது; உலகத்திலுள்ள சரம் (அசையும் பொருள்), அசரம் (அசையாப் பொருள்) யாவும் இவனுடைய பிரஜைகளல்லவா? (எல்லாரிடத்திலும் இவனுக்குப் பொதுவாகவே பிரியமிருக்கவேண்டியது.) ஸதியோ இவனுக்குப் பெண்; கௌரவப்படுத்தப்படவேண்டியவள்; அப்படிக்கிருக்க அவள் உயிரிழக்கும்படி அவமதித்தான். பின்னுமவள் மரிக்க யத்தனிக்கும்பொழுதும் தடுக்கவில்லை; பரமசிவனைத் துவேஷித்தவன்; கெட்ட அபிமானமுள்ளவன்; பிராம்மணர்களில் தாழ்ந்தவன்; இவனுக்கு மிகுந்த அபகீர்த்தியுண்டாகப்போகிறது" என்றும் சொன்னார்கள்.

31. இம்மாதிரியான ஜனங்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டும், ஸதிதேவி பிராணன் விட்டதைப் பார்த்தும் பார்ஷத கணங்கள் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தக்ஷனைக் கொல்வதற்காக ஓடிவந்தார்கள்.

32—34. அதனைப் பார்த்து அத்வர்யுவாகிய பிருகுவானவர் யாக விரோதிகளை நாசஞ்செய்யக்கூடிய மந்திரங்களை உச்சரித்து, தக்ஷிணாக்கினியில் ஹோமஞ்செய்தார். உடனே அக்கினியிலிருந்து ரிபுக்களென்ற தேவர்கள் உண்டானார்கள். அவர்கள் தபஸ்ஸினால் ஸோமத்தை அடைந்தவர்கள்; அவர்கள் குறைக்கொள்ளிகளாகிய ஆயுதத்தால் பார்ஷதர்களை எரிக்க அவர்கள் பிரகாசிக்கும் பிரம்ம தேஜஸ்ஸுக்குப் பயந்து குஹ்யகர்களுடன் ஓடினார்கள்.

இந்த நான்காவது அத்தியாயத்தில் 23-வது சுலோகத்துடன் நான்காவது அத்தியாயம் முடிந்ததாகவும், மற்ற சுலோகங்கள் ஐந்தாவதென்றும், விஜயத்வஜீய வ்யாக்யானத்தில் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

———

அத்தியாயம் 5

தக்ஷவதம்

1—4. தக்ஷனால் அவமதிக்கப்பட்டு ஸதிதேவி மரணமடைந்ததையும், பார்ஷத கணங்கள் அந்த யாகத்திலுண்டான தேவர்களால் துரத்தப்பட்டதையும், பகவானாகிய பரமசிவன் நாரதர் முகமாகத் தெரிந்துகொண்டு மிகவும் கோபங்கொண்டார்; இரண்டு உதடுகளையும் கடித்துக்கொண்டார்; மின்னல்போலும், அக்கினி ஜ்வாலைகள்போலும் பிரகாசிக்கிற ஜடையைத் தூக்கிக் கர்ஜித்துப் பூமியில் அடித்தார். அதிலிருந்து பரமசிவனுடைய அம்சமுள்ள வீரபத்திரர் உண்டானார். அவர் பெரியதான சரீரமுள்ளவர்; ஆகாசம் வரையில் வளர்ந்தவர்; ஆயிரம் கைகளுள்ளவர்; மேகம் போன்ற காந்தியுள்ளவர்; மூன்று ஸூரியர்கள் போன்ற மூன்று கண்களுள்ளவர்; பயங்கரங்களான சிங்கப் பற்களுள்ளவர்; ஜ்வலிக்கும் அக்கினிபோன்ற தலைமயிர்களுள்ளவர்; கபால மாலையைத் தரித்தவர்; பலவகையான ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்; அவர் பகவானைநோக்கி, 'என்னால் உமக்குச்செய்யப்படவேண்டியதுஎன்ன' என்று கைகூப்பிக் கேட்டார். அதனைக் கேட்ட பகவான் அந்தப் பூதத்தை நோக்கி, "நீ என்னுடைய அம்சமுள்ளவன்; என்னுடைய படர்களுக்கு அதிபதி; ஆனதால் தக்ஷனையும், அவனுடைய யக்ஞத்தையும் நாசஞ்செய்" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

5—8. இப்படி கோபங்கொண்ட பரமசிவனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பெற்ற வீரபத்திரர், தேவதேவரும், விபுவுமாகிய பகவானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தம்மை மஹாபலமுள்ளவராக நினைத்துக்கொண்டார்; பின்னுமந்த வீரபத்திரர் ஜகத்தை ஸம்ஹரிக்கும் அந்தகனையும் நாசஞ்செய்யக் கூடிய சூலாயுதத்தை யெடுத்து, பாதஸரம் முதலிய ஆபர

ணங்கள் சப்திக்கும்படி தக்ஷனுடைய யாகசாலைக்குச் சென்றார். பகவானுடைய பார்ஷத கணங்களும் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்துக்கொண்டு அவர்பின் சென்றார்கள்; அப்பொழுது யஜமானன், ஸதஸ்யர்கள், ரித்விக்குகள், பிராம்மணர்கள், அவர்களுடைய பத்தினிகள் ஆகிய எல்லாரும் வடக்குத் திக்கில் உயரக் கிளம்பும் தூளியைப் பார்த்து, 'இதென்ன இருள், எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? காற்று வீசவில்லை. (உத்பாதத்தாலுண்டானதல்ல) பிராசீனபர்ஹிஸ் என்ற உக்கிரதண்டனாகிய அரனுடைய ராஜ்யகாலமாகியதால் திருடர்களில்லை; பசுக்களும் ஓட்டப்படவில்லை; எதனால் தூளி உண்டாயிருக்கிறது? இப்பொழுது உலகத்திற்குப் பிரளயம் வரப்போகிறதா? என்ன' என்று யோசித்தார்கள்.

9—11. தக்ஷனுடைய பத்தினியாகிய பிரஸூதி முதலிய ஸ்திரீகள், "இந்தப் பிரஜாபதியான தக்ஷர் மற்ற பெண்கள் பார்த்திருக்கும்போது குற்றமற்றவளாகிய ஸதி உயிரை யிழக்கும்படி அவளை அவமானப்படுத்தினாரே, அவருடைய அபராதத்தின் பலனே இது; எந்தப் பகவான் பிரளய காலத்தில் ஜடைகளை விரித்துக்கொண்டு, தம்முடைய சூலமாகிய ஊசியில் திக் கஜங்களைக் கோத்தும், அஸ்திரங்களுடன் கூடிய கைகளாகிய துவஜங்களை உயரத் தூக்கிக்கொண்டும், அட்டஹாஸமாகிய கர்ஜிதத்தால் திக்கை வெடிக்கச்செய்துகொண்டும் நர்த்தனஞ் செய்கிறாரோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஸஹிக்கமுடியாத தேஜஸுள்ள பகவானைக் கோபமுள்ளவராகவும், புருவநெரித்தலுள்ளவராகவும், பயங்கரங்களாகிய சிங்கப் பற்களால் நக்ஷத்திரங்களை உயரத் தூக்கியவருமாகவும் செய்த பிரஜாபதியாகிய தக்ஷருக்கு க்ஷேமம் கிடைக்குமா?" என்று பலவகையாக நடுங்கின மனத்துடன் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

12—26. அதனைக் கேட்ட தக்ஷருக்குப் பயத்தைக் குறிப்பிடக்கூடிய அபசகுனங்கள் ஆகாசத்திலும், பூமியிலும் காணப்பட்டன. ஓ விதுரரே! அதற்குள் அநேக ஆயுதங்களுள்ளவர்களும், குட்டையான சரீரமுள்ளவர்களும், சிவந்த நிறமுள்ளவர்களும், பொன்னிறமுள்ளவர்களும், மகரத்தின் வயிறு, முகம்போன்ற வயிறுமுகமுள்ளவர்களுமான பார்ஷதகணங்கள் அந்த யாகசாலையை நான்கு புறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சிலர் யாகசாலையின் பிராக்வம்சத்தை (கிழக்கிலும் மேற்கிலுமிருக்கும் தூண்களின் மீது போடப்பட்டு, கீழ்மேலாகவிருக்கும் காஷ்டம்) முறித்தார்கள்; பத்தினிகளிருக்குமிடமான பத்தினிசாலையை (யாகசாலைக்கு மேற்குத் திக்கிலிருப்பது) சிலரும், மற்றுஞ் சிலர் (யாகசாலைக்கு முன்னிருக்கும்) ஸதஸ்ஸையும், ஆக்னித்ரசாலையையும், யஜமானனுடைய கிரஹத்தையும், இன்னுஞ் சிலர் யாகசாலையையும், பின்னும் சிலர் யாக பாத்திரங்களையும் நாசஞ்செய்தார்கள். சில கணங்கள் அக்கினிகளை அணைத்தார்கள்; சிலர் அக்கினிகுண்டங்களில் மூத்திரத்தை விட்டார்கள்; சிலர் உத்தரவேதியின் மேகலைகளை அறுத்தார்கள்; சிலர் மஹரிஷிகளை உபத்திரவித்தார்கள்; சிலர் முனிபத்தினிகளை அதட்டினார்கள்; சிலர் ஓடுகிற ஸபீபத்திலுள்ள தேவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்; மணிமானென்பவன் பிருகுவைக் கட்டினான்; வீரபத்திரர் பிரஜாபதியைக் கட்டினார்; சண்டீச்வரர் பூஷாவை (ஸூர்யனை)யும், நந்திகேசுவரர் பகனென்பவரையும் பிடித்துக்கொண்டார்கள்; எல்லா ரித்விக்குகளும், ஸதஸ்யர்களும், மற்ற தேவர்களும், பார்ஷத கணங்களால் எறியப்படும் கற்களால் மிகவும் துன்பமடைந்து பலவகையாக ஓடினார்கள். பிருகுவானவர் ஸதஸ்ஸில் வீசைகளைக் காட்டிக்கொண்டு சிரித்ததால் ஸுருவத்தை வைத்துக்கொண்டு ஹோமஞ் செய்யும் அவருடைய வீசைகளை வீரபத்திரர் பிடுங்கினார்; பகரென்

பவர் சிவனைத் தக்ஷன் நிந்திக்கும்போது கண்களால் ஜாடை காட்டியபடியால் அவரைக் கீழே தள்ளி அவருடைய இரண்டு கண்களைப் பிடுங்கினார்; மேலும் தக்ஷன் பகவானை நிந்திக்கும்பொழுது பற்களை வெளியில் தெரியும்படியாகச் சிரித்தவராகிய பூஷாவென்பவருடைய பற்களை வீரபத்திரர் உடைத்தார். அது பலராமன் கலிங்கனுடைய பற்களைப் பிடுங்கியதுபோலிருந்தது; பின்பு அந்த வீரபத்திரர் தக்ஷனைப் பூமியில் கிடத்தி, அவனுடைய மார்பில் உட்கார்ந்து கூர்மையான கத்தியால் அவனுடைய கழுத்தை வெட்டியும், அது உடலைவிட்டு வேறாக எடுக்கமுடியவில்லை; அப்பொழுது ஆயுதங்களாலும், அஸ்திரங்களாலும் அவனுடையதோல் வெட்டமுடியாமலிருப்பதைப்பற்றி யோசிக்கலானார்; அப்பொழுது அவர் யாகத்தில் பசுக்களை ஆயுதமில்லாமலேயே கொல்லும் உபாயத்தை நினைத்துக் கொண்டு தக்ஷனுடைய கண்டத்தைத் திருகி உடலைவிட்டு எடுத்து மிகுந்த கோபத்துடன் தக்ஷிணாக்கினியில் ஹோமஞ்செய்தார்; பின்னுமவர் அந்த யாகசாலையில் அக்கினியை வைத்துக் கொளுத்திக் கைலாஸஞ் சென்றார். அதைக் கண்ட பூதங்களும், பிரேதங்களும், பிசாசங்களும் 'நல்லது நல்லது' என்று கொண்டாடினார்கள்; மற்றவர்கள் நிந்தித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 6

பிரம்மதேவர் பரமசிவனைப் பிரார்த்தித்தது

1—41. பின்பு ருத்ர கணங்களுடைய சூலம், கத்தி, கதை, பரிகம், முத்கரம் ஆகிய ஆயுதங்களால் அடிக்கப்பட்டு அபஜயமடைந்த தேவகணங்கள், வெட்டப்பட்டவைகளும், துண்டிக்கப்பட்டவைகளுமான ஸகல அவயவங்

களுள்ளவர்களாகிப் பயந்து ரித்விக்குகளுடனும், ஸதஸ்யர்களுடனும் பிரம்மதேவரிடஞ் சென்று அவரை நமஸ்கரித்து எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தார்கள். வருங்காரியத்தையறிந்தே பிரம்மதேவரும், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும் தக்ஷனுடைய யாகத்திற்குப் போகவில்லை. பிரம்மா தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களை நோக்கி, "தேஜஸ்வியாகிய புருஷன் குற்றஞ்செய்தாலும், அவருக்கு அபராதஞ் செய்ய விரும்பினால் அது பெரும்பாலும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்காது. (பெரியோர்கள் குற்றஞ்செய்யமாட்டார்கள்; அப்படிச் செய்தால் நாம் அதனை ஸஹிக்கவேண்டுமேயல்லாமல் வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது.) அப்படிக்கிருக்க நீங்கள் யக்ஞபாகத்தை அவருக்குக் கொடாமல் அலக்ஷியஞ்செய்து அவருக்கு அபராதஞ்செய்திருக்கிறீர்கள்; ஆனாலும் அந்தப் பகவான் சீக்கிரத்தில் சந்தோஷிக்கும் சுபாவமுள்ளவர்; ஆனதால் தாமரைமலர்போன்ற அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்யுங்கள். எவர் கோபங்கொண்டால் உலக பாலர்களுடன் உலகங்கள் நாசமடையுமோ, அந்தப்பகவான் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறார்; தக்ஷனுடைய கெட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு மனவருத்தமடைந்திருக்கிறார்; அவரை நீங்கள் யாகத்தின் க்ஷேமத்தை விரும்பியவர்களாகி வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். மேலும் சுதந்திரராகிய அவருடைய பல பராக்கிரமங்கள் இவ்வளவென்று எனக்கும் தெரியாது; யக்ஞனுக்கும் தெரியாது (அந்தக்காலத்தில் இந்திரனாக இருந்தவருக்கு யக்ஞனென்று பெயர்). உங்களுக்கும், மற்ற பிராணிகளுக்கும், மஹரிஷிகளுக்கும் தெரியாததேயாம். அப்படியிருக்க அந்த விஷயத்தில் உபாயம் யாரால் சொல்லமுடியும்?" என்று சொல்லி அந்தத்தேவர்களுடனும், பிரஜாபதிகளுடனும், பிதிருக்களுடனும், கைலாஸ பர்வதம் நோக்கிச் சென்றார். அந்த மலையானது திரிபுர ஸம்ஹாரஞ்

செய்த பரமசிவனுக்குப் பிரியமான வாசஸ்தலம். அந்த மலையானது ஓஷதி, தபஸ், மந்திரம், யோகம் ஆகிய இவைகளில் இயற்கையாகவே சித்தியடைந்தவர்களான தேவர்களாலும், கின்னரர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும், அப்ஸரஸ்ஸுகளாலும் எக்காலத்திலும் ஆசிரயிக்கப்பெற்றது; பலவகையான தாதுக்களால் அழகாயிருப்பவைகளும், அநேக ரத்னமயமான சிகரங்களாலும், பலவகையான மரங்கள், கொடிகள், குல்மங்கள் ஆகிய இவைகளாலும், தூய்மையான மலையருவிகளாலும், அநேக குகைகளுள்ள தாழ்வரைகளாலும் பிரகாசிக்கிறது; ஆனதால் பர்த்தாவுடன் கிரீடிக்கும் ஸித்தமாதர்களுக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுகிறது; அவ்விடத்தில் மயில்கள் 'கேக, காக' என்று சப்திக்கின்றன; மதித்த வண்டுகளுடைய மூர்ச்சனை (இராகத்தின் கதி விசேஷம்) கேட்கப்படுகிதது. பின்னும் அவ்விடத்தில் இஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளான மரங்களிருப்பதாலும், பக்ஷிகள் இனிமையாகச் சப்திப்பதாலும், மலையானது கையைத் தூக்கிக்கொண்டு பிராம்மணர்களை அழைப்பதுபோலிருக்கிறது; யானைகள் ஓடிக்கொண்டிருப்பதால் மலை ஓடுவதுபோலும், மலையருவிகள் சப்திப்பதால் மலை சப்திப்பதுபோலு மிருக்கிறது; இன்னும் அந்தப் பர்வதமானது மந்தாரம், பாரிஜாதம், ஸாலம், பச்சிலை மரம், ஸலம், பனைமரம், மலையகத்தி, வேங்கை, அர்ஜுனம், ஒட்டு மாமரம், அடம்பம், நீபமென்ற அதன் பேதம், கொன்றை, எருக்கு, சத பத்ரம், மாவலிங்கை, சிறு சண்பகம், குடஜம், மல்லிகை, மாதவீ, பலாமரம், அத்தி மரம், அரச மரம், இருளிமரம், ஆலமரம், ஹிங்கு, பூர்ஜம், ஓஷதி, பூகம், ராஜபூகம், நாகைமரம், பேரீச்சமரம், ஆம்ராதகம், மாமரம், பிரியாளு, இருப்பை, இங்குதம், வண்டடித்த மூங்கில்கள் முதலிய விருக்ஷங்களால் பிரகாசிக்கிறது;

மேலும் ஆம்பல், நீலோத்பலம், செந்தாமரை, வெண் தாமரை முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த குளங்களிருக் கின்றன; அவைகளில் பறவைகள் இனிமையாகச் சப்திக் கின்றன; மான்கள், பன்றிகள், சிங்கங்கள், கரடிகள், சல் யகம் (முட்பன்றிகள்), கவயங்கள், சரபங்கள், புலிகள், குருக்கள், எருமைகள், கர்ணா, ஊர்ணா, ஏகபத நாய், கஸ் தூரி மிருகங்கள் முதலியவைகளால் விளங்குகிறது; வாழைத் தோட்டத்தால் சூழப்பட்ட தாமரை ஓடையுள்ளது; மேலும் அவ்விடத்தில் கங்கா நதி ஓடுகிறது; அதன் ஜலத்தில் பரமசிவனுடைய பத்தினியாகிய ஸதி ஸ்நானஞ் செய்ததால் புண்யகரமாயிருக்கிறது; இப்படிப்பட்ட கைலா ஸத்தைப் பார்த்து, தேவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பின்னுமவர்கள் அவ்விடத்தில் அலகாவென்ற அழகான பட்டணத்தைக் கண்டார்கள்;. ஸௌகந்திகமென்ற வனத் தையும், அதில் ஸௌகந்திகமென்ற தாமரை மலர்களையும் கண்டார்கள்; அந்தப் பட்டணத்திற்கு வெளியில் நந்தா, அலகநந்தா வென்ற இரண்டு நதிகள் ஓடுகின்றன; அவை கள் பகவானுடைய பாதாரவிந்த தூளியால் மிக்க புண்யம் பெற்றிருக்கின்றன. ஓ விதுரரே! அந்த நதிகளின் ஜலத்தில் ஆகாசத்தில் செல்லும் தேவ ஸ்திரீகள் விமானத் திலிருந்து இறங்கி, தங்கள் பர்த்தாவுடன் ஸ்நானஞ்செய்து இரதியாலுண்டான சிரமத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளு கிறார்கள்; மேலும் அவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்ததால் அவர்களு டைய சரீரத்திலிருந்து கரைந்த குங்குமங்களால் ஜல மானது பொன்னிறமாக ஓடுகிறது; அதனை யானைகள் தாகமில்லாதகாலத்திலும் குடிக்கின்றன; பெண் யானை களையும் குடிக்கச்செய்கின்றன. அந்த அலகா பட்டணத்தில் சுவர்ணமயமான விமானங்கள் பல இருக்கின்றன; புண்ய ஜனங்கள் (குபேரனுடையவேலைக்காரர்கள்), அவர் களுடைய ஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்களால் நிறைந்திருக்கிறது;

மின்னலுள்ள மேகங்களால் பிரகாசிக்கும் ஆகாசம்போ லிருந்தது; தேவர்கள் அந்தக் குபேரனுடைய பட்டணத்தையும், ஸௌகந்திகமென்ற வனத்தையும் கடந்து சென்றார்கள்; அந்த வனத்தில் இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளும், அழகான புஷ்பம், பழம், இலை ஆகிய இவைகளுள்ளவைகளுமான திவ்ய விருக்ஷங்களிருக்கின்றன; மேலும் தாமரைக் குளங்களுமிருக்கின்றன; அவைகளில் ஹம்சம் முதலிய பறவைகளும், வண்டுகளும் சப்திக்கின்றன: காட்டு யானைகள் செஞ் சந்தன மரங்களில் உராய்ந்து அதன் கந்தமுள்ள காற்று வீசுகிறது; அதனால் புண்யஸ்திரீகளுடைய மனம் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறது; வைடூரியக் கற்களால் செய்யப்பட்ட படிகளுள்ள ஓடைகளுமிருக்கின்றன; கிம்புருஷர்கள் அவ்விடத்தில் வசிக்கிறார்கள். அதற்குச் சமீபத்தில் தேவர்கள் ஒரு ஆலமரத்தைக் கண்டார்கள். அது நூறு யோஜனை தூரம் உயரமுள்ளது; எழுபத்தைந்து யோஜனை நீளமுள்ள கிளைகளால் விஸ்தாரமானது; எங்கும் மிகுந்த நிழலுள்ளது; தாபமற்றது; பறவைகளின் கூடுகளற்றது; யோகஸ்வரூபமாயுள்ளது; மோக்ஷத்தையடைய விரும்பியவர்களுக்குக் கதியாயுள்ளது; அந்தமரத்தின் அடியில் கோபமற்ற அந்தகன்போல் உட்கார்ந்திருக்கும் பகவானைத் தேவர்கள் கண்டார்கள். அவர் சாந்தமாகிய சரீரமுள்ளவர்; சாந்தர்களாகிய ஸனந்தர் முதலிய ஸித்தர்களால் உபாசிக்கப்பட்டவர்; மேலும் குஹ்யர்களுக்கும் இரக்ஷஸ்ஸுக்களுக்கும் அதிபதியும், பகவானுக்கு மித்திரனுமான குபேரன் பகவானை யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பின்னும் அந்தப் பகவான் வித்யை, தபஸ், யோகம் இவைகளுடை மார்க்கத்தை உலகத்தில் பரவச்செய்து உலகத்துக்கு மங்களத்தைச்செய்பவர்; அவைகளைத் தாமுமனுஷ்டிப்பவர்; அவைகளுக்கு அதிபதி;

உலகத்திற்கு பந்து; அவருடைய சரீரமானது ஸந்தியா கால மேகம் போன்றது; விபூதி, யோகதண்டம், அஜினம் (மான்தோல்) ஆகிய தபஸ்விகளுக்கிஷ்டமான அடையாளத்தையும், சந்திர கலையையும் அவர் தரித்திருந்தார். தர்பாஸனத்தில் உட்கார்ந்து நாரதருக்கும் மற்ற ஸாதுக்களுக்கும் பிர்ம்மத்தை யுபதேசித்துக்கொண்டுமிருந்தார்; வலதுகாலை இடது துடையின்மீது வைத்தும், வலது கையை வலது முழங்காலில் வைத்துக்கொண்டும், மணிபந்தத்தில் ஜபமாலையைத் தரித்தும் தர்க்க முத்திரையுடன் உட்கார்ந்திருந்தார்; பிர்ம்மாநந்தத்தில் மூழ்கிய மனமுள்ளவராகவும் இருந்தார். அப்படிப்பட்ட முனிவர்களுக்கு முந்திய முனியாகிய பகவானை உலகபாலர்களும், முனிகளும் கைகூப்பி நமஸ்கரித்தார்கள். அப்பொழுது தேவ சிரேஷ்டர்களாலும், அசுர சிரேஷ்டர்களாலும், நமஸ்கரிக்கப்பட்ட பாதாரவிந்தமுள்ள பிரம்மதேவரைப் பரமசிவன் பார்த்து எழுந்திருந்து அவரை நமஸ்கரித்தார். அது மிகவும் பூஜ்யராகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் (வாமனாவதாரத்தில்) காச்யபரை நமஸ்கரித்தது போலிருந்தது. பின்னும் பரமசிவனை ஸேவித்துக்கொண்டிருந்த ஸித்தகணங்களும், மஹரிஷிகளும், பிரம்மதேவரை நமஸ்கரித்தார்கள்.

42—53. இப்படிப் பரமசிவனாலும், அங்குள்ள மற்றவர்களாலும், நமஸ்கரிக்கப்பட்ட பிரம்மதேவர் பகவானை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு "ஓ ஈசுவர! ஜகத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய பிரகிருதி, பீஜமாகிய புருஷன் ஆகிய இவ்விரண்டிற்கும் எது மேலானதோ, பேதமற்றதோ, அந்த பிர்ம்மமே நீர் என்று எனக்குத்தெரியும்; சரீரமுள்ள சிவ, சக்தி இவைகளைக்கொண்டு நீர் கிரீடித்துக்கொண்டு பட்டுப்பூச்சிபோல் ஜகத்தைப் படைக்கிறீர்; காப்பாற்று

கிறீர்; ஸம்ஹரிக்கிறீர்; தர்மம், அர்த்தம் இவைகளைக் கொடுக்கும் வேதத்தை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக நீரே தக்ஷணை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு யாகத்தைப் படைத்தீர்; உலகத்தில் வர்ணாசிரம தர்மங்களும், மரியாதையும் உம்மாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டன; அவைகளையே பிராம்மணர்கள் சிரத்தையுடன் அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள்; ஓ மங்கள சுரூபியாயிருப்பவரே! ஸத்கார்யஞ் செய்பவர்களுக்கு சுவர்க்கம், மோக்ஷம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுப்பவரும் நீரே. பாப கர்மாக்களைச் செய்பவனுக்கு நரகம் முதலியவைகளும் உம்மாலேயே கொடுக்கப்படுகின்றன; எக்காரணத்தாலும் இது மாறுகிறதில்லை. (எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பலனைக் கொடுப்பவர் நீரே.) மேலும், உம்முடைய சரணங்களில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்து ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் நீர் வசிப்பதாகவும், ஸகல பிராணிகளை ஆத்மாவிடத்தில் வசிப்பவர்களாகவும் எவர்கள் பார்க்கிறார்களோ, ஸம புத்தியுள்ளவர்களான அந்த ஸாதுக்கள் பெரும்பாலும் கோபத்தால்ஜயிக்கப்படமாட்டார்கள். (பெரியோர்களுக்குக் கோபம் நேரிடாது.) அஞ்ஞன்தான் கோபித்துக் கொள்வான்; எவர்கள் பேத புத்தியுள்ளவர்களோ, கர்மங்களிலேயே ஆசைப்பட்டவர்களோ, கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களோ, பிறருடைய க்ஷேமத்தைப் பார்த்து வருத்தப்படுகிறார்களோ, கெட்டவார்த்தைகளை யுச்சரித்துப் பிறருக்கு மிகவும் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் தெய்வத்தால் கொல்லப்படுகிறார்கள்; உம்மைப்போன்ற ஸாதுக்கள் அவர்களைக்கொல்லவேண்டாம். ஏனென்றால் ஜயிக்கமுடியாத ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் மாயையால் ஜனங்கள் எப்பொழுது மோஹித்து பேதபுத்தியை அடைந்து அபராதஞ் செய்கிறார்களோ, அப்பொழுது ஸாதுக்கள் அவனிடத்தில் தயைசெய்வார்களே யொழியப் பராக்கிரமத்தைச்

செலுத்தமாட்டார்கள். (ஸாதுக்கள் பிறர் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து சகிக்காதவர்களாகையால் 'இது நம்முடைய அதிர்ஷ்டத்தால் நேர்ந்த கெடுதி; இவ்விஷயத்தில் அவன் என்ன குற்றஞ்செய்தான்' என்று நினைப்பார்கள்) ஓ பிரபுவே! பகவானுடைய மாயையானது கெடுதியைக் கொடுக்கக் கூடியது; அந்த மாயையை நீர் ஜயித்தவர்; எல்லாவற்றையுமறிந்தவர்; அந்த மாயையால் புத்தி மயக்கமடைந்தவர்களும், கர்மங்களிலேயே மனத்தைச் செலுத்தி உமக்கு அபராதஞ்செய்தவர்களுமான அஞ்ஞர்களை அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்; உம்மால் நாசஞ்செய்யப்பட்டு ஸமாப்தி யடையாமலிருக்கும் யாகத்தை உத்தரணஞ்செய்யவேண்டும்; யஞ்ஞத்தில் பாகத்தை அடையத்தக்கவராகிய உமக்கு கெட்ட ரித்துவிக்குகள் பாகங்கொடுக்கவில்லை; உம்மாலேயே யாகமானது நிறைவேற்றப்படுகிறது. (யாகத்திற்குப் பலனைக் கொடுப்பவர் நீர்தான்.) இந்த யஜமானனாகிய தக்ஷன் பிழைக்கவேண்டும்; பகருக்குக் கண்கள் உண்டாகவேண்டும், பிருகுவிற்கு மீசை முளைக்கவேண்டும்; முன்போல் பூஷாவிற்குப் பற்கள் முளைக்கவேண்டும்; ஆயுதங்களாலும், கற்களாலும் முறிக்கப்பட்ட தேவர்களுடைய அவயவங்கள் ஸ்வஸ்தங்களாக ஆகட்டும்; உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தால் எல்லோருக்கும் ஆரோக்கிய முண்டாகட்டும்; இப்பொழுது யக்ஞம்செய்து எது மிகுதியாகவிருக்கிறதோ, அது உம்முடைய பாகமாக இருக்கட்டும். ஓ ருத்ரரே! அந்தப் பாகத்தால் யக்ஞமானது முடிக்கப்படட்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

நோட்டு

மணிபந்த—மணிக்கட்டு. "ஒரு காலை மற்றொரு துடையில் வைத்துக்கொண்டும், மற்றொரு முழங்காலில் கையை வைத்துக்

கொண்டிருப்பது வீராஸனமெனப்படுகிறது—யோக சாஸ்த்ரம். தர்க்க முத்திரை—ஆள்காட்டி விரலுடைய நுனியையும், கட்டை விரலுடைய நுனியையும் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு கையை நீட்டி உபதேசிப்பது.

அத்தியாயம்—7

தக்ஷன் பிழைத்தது

1—5. ஓ நீண்ட கைகளுள்ள விதுரரே! இப்படி பிரம்மதேவரால் சமாதானஞ் செய்யப்பட்டு சந்தோஷமடைந்த பரமசிவன் பின்வருமாறு சொன்னார் "பிரஜைகளுக்கு அதிபதியாகிய ஓ பிரம்மதேவரே! குழந்தைகள் செய்த அபராதத்தை நான் மனத்தில் வைத்துக்கொள்கிறதுமில்லை; வாக்கினால் சொல்லுகிறதுமில்லை; ஏனென்றால் அவர்கள் தேவமாயையால் புத்திமயங்கிக் குற்றத்தைச் செய்கிறார்கள்; ஆனாலும் அவர்களுக்குச் சிட்சையைச் செய்தேன்; தக்ஷப்பிரஜாபதியின் தலை எரிக்கப்பட்டதால் அவனுக்கு ஆட்டுமுகமுள்ள தலையானது உண்டாகட்டும்; பகரென்பவர் தம்முடைய யக்ஞ பாகத்தை மித்திரரென்பவருடைய கண்ணால் பார்க்கட்டும்; பூஷாவானவர் மாவைப் புசிக்கட்டும். அதையும் யஜமானனுடைய பற்களால் புசிக்கட்டும். எனக்கு யாக சிஷ்டத்தைக் கொடுத்தபடியால் தேவர்களுக்கு அவயவங்கள் உண்டாகட்டும்; மற்ற அத்வர்யுக்கள் அசுவினி தேவர்களுடைய கைகளாலும், பூஷாவினுடைய கைகளாலும் கைகளுள்ளவர்களாக ஆகட்டும்; பிருகுவானவர் ஆட்டின் மீசையுள்ளவராக ஆவார்" என்று அனுக்ரகித்தார்.

6—54. அதனைக்கேட்டு ஸகல பூதங்களும் (பிராணிகளும்) ஸந்தோஷத்துடன், "நல்லது நல்லது" என்றார்கள்.

பிறகு தேவர்கள் பரமசிவனையும் பிரம்மதேவரையும் அழைத்துக்கொண்டு தக்ஷனுடைய யாகசாலைக்குச் சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் பகவானாகிய பரமசிவன் சொன்னபடி எல்லாவற்றையுஞ் செய்து யாக பசுவின் தலையைத் தக்ஷனுடைய உடலுடன் சேர்த்தார்கள்; அப்பொழுது பரமசிவன் கிருபை நிறைந்த பார்வையால் தக்ஷனைப் பார்க்கத் தூங்கி விழித்தவன்போல் தக்ஷன் பிழைத்து எழுந்திருந்து தனக்குமுன் நிற்கும் பரமசிவனைப் பார்த்தான். பரமசிவனிடத்தில் விரோதத்தால் அசுத்தமான மனமுள்ளவனாகவிருந்த தக்ஷன் பகவானைத் தரிசித்தவுடன் சரத்காலத்திய மடுப்போல் சுத்த சித்தனாக இருந்தான். அப்பொழுது பரமசிவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனானாலும் இறந்துபோன ஸதியை நினைத்து கண்ணீரைப் பெருக்கி அதனால் கண்டமடைத்து கொஞ்சநேரம் மௌனமாகவிருந்து, பிறகு தைர்யத்துடன் கபடமற்றுப் பரமசிவனை நோக்கி "ஓ பகவன்! நான் உம்மை அவமதித்தவனானாலும் எனக்கு உம்மால் செய்யப்பட்ட சிக்ஷையானது மிகுந்த அநுக்கிரகமேயாம். நீரும், விஷ்ணுவும் அதமர்களான பிராம்மணர்களிடத்திலும் உபேக்ஷைசெய்கிறதில்லை. அப்படிக்கிருக்க ஸத் கர்மங்களைச் செய்பவர்களை உபேக்ஷிப்பீர்களா? நீர் பிரம்மதேவராகவிருந்து வித்யை, தபஸ், விரதம் ஆகிய இவைகளையே அனுஷ்டிப்பவர்களான பிராம்மணர்களை ஆத்ம தத்துவத்தைக் காப்பாற்றவேண்டி முகத்தால் முதலில் உண்டுபண்ணினீர். ஓ சிறந்தவரே! பசுக்களைத் தண்டம் வைத்துக்கொண்டு பரிபாலிப்பது போல் அந்த பிராம்மணர்களை ஒவ்வொரு ஆபத்துக்காலத்திலும் காப்பாற்றுகிறீர். உம்முடைய உண்மையை அறியாமல் ஸபையில் கெட்ட வார்த்தைகளாகிய அம்புகளால் உம்மை அடித்தேன்; அப்படி மிகவும் மஹானாகிய உம்மை நிந்தித்ததால் அதோகதியையடைந்திருக்கும் என்னிடத்தில்

கிருபாதிருஷ்டியைச்செய்து என் குற்றத்தை மறந்து காப்பாற்றினீர். ஆனதால் பகவானாகிய நீர் உம்மால் செய்யப்பட்ட காரியத்தாலேயே சந்தோஷமடையவேண்டும்'' என்று (பதில்செய்ய என்னால் முடியாதென்பது கருத்து) ஸ்தோத்திரஞ்செய்து சிவனை ஸமாதானப்படுத்தி பிரம்ம தேவரிடமும் விடைபெற்று உபாத்தியாயர், ரித்விக் முதலியவர்களுடன் யாகத்தை நடத்தினான். யக்ஞத்திற்கு நேர்ந்த விக்கினத்தாலுண்டான தோஷத்தின் பரிகாரத்திற்காகவும், வீரர்களான பிரமத கணங்களுடைய சேர்க்கையாலுண்டான தோஷத்தின் பரிகாரத்திற்காகவும், மூன்று கபாலங்களில் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதும், விஷ்ணுதேவதாகமுமான புரோடாசத்தை ரித்விக்குகள் செய்தார்கள். ஹவிஸ்ஸுடன் கூடிய அத்வர்யுவுடன் யஜமானன் சுத்தசித்தனாக மகாவிஷ்ணுவைத் தியானஞ் செய்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் ஆவிர்ப்பவித்தார் (தோன்றினார்). அவருடைய காந்தியால் பத்துத்திக்குகளும் பிரகாசித்தன; அதனால் மற்றத் தேஜஸ்ஸுகள் அடக்கப்பட்டன; மேலும் அவர் கருடன்மீது பிரகாசித்திருந்தார். கருடனுக்குப் பிரஹத் ரதந்த்ரமென்ற ஸாமங்கள் பக்ஷங்களாக (இறக்கைகள்) இருக்கின்றன; பகவான் கறுத்த திருமேனியுள்ளவர்; பீதாம்பரம் தரித்தவர்; சூரியன் போன்ற கிரீடமுள்ளவர்; வண்டுகள்போல் கறுத்த தலைமயிர்களால் பிரகாசிக்கும் குண்டலங்களால் அழகான முகமுள்ளவர்; சங்கம், தாமரை மலர், சக்கரம், பாணம், சார்ங்கமென்ற வில், கௌமோதகியென்ற கதை, நந்தகமென்ற கத்தி, தோல் (கேடயம்) ஆகிய இவைகளுள்ளவைகளும், பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதில் பரபரப்புள்ளவைகளும், சுவர்ணபரணங்களால் சுவர்ணமயங்கள் போலிருப்பவைகளுமான கைகளுள்ளவர்; அதனால் புஷ்பித்த கர்ணிகார விருக்ஷம்போலப் பிரகாசித்தார்; மார்பில் ஸ்ரீ தேவி

யுள்ளவர்; வனமாலையுள்ளவர்; கம்பீரமாகிய சிரிப்பின் இலேசத்தால் ஜகத்தை சந்தோஷிக்கச் செய்பவர்; அவருடைய இருபக்கங்களில் சாமரங்களாகிய ராஜ ஹம்சங்கள் அசைகின்றன; அவருக்குமேல் வெண் குடையாகிய சந்திரன் பிரகாசித்தான்; இப்படிவந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பார்த்து பிரம்மா, இந்திரன், ருத்ரன் முதலிய தேவர்கள் சீக்கிரமாகவெழுந்திருந்து நமஸ்கரித்தார்கள். மேலும், அவர்கள் பகவானுடைய தேஜஸ்ஸால் அடக்கப்பட்ட தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களாகி, கத்கத ஸ்வரமுள்ளவர்களாகி, கைகூப்பிக்கொண்டு சமீபஞ்சென்றார்கள். பின்னுமவர்கள் அந்தப் பகவானுடைய மகிமையை முழுமையையும் துதிக்க முடியாத வாக்குள்ளவர்களானாலும், தங்கள் புத்திக்குத் தக்கபடி பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வதற்காகச் சரீரமெடுத்துக்கொண்டிருக்கும் பகவானை ஸ்துதித்தார்கள். தக்ஷர் மேலான பூஜாவஸ்துக்களை யெடுத்துக்கொண்டு இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு பிரஜாபதிகளுக்குக் குருவும், சுநந்தர், நந்தர், முதலியவர்களுடன் கூடியவருமான பகவானிடஞ்சென்று அவரை நோக்கி "ஓ பகவன்! நீர் உம்முடைய சுய ரூபத்திலிருப்பவர்; புத்தி விருத்திகளற்றவர்; சித் ரூபியாக இருப்பவர்; நிகரற்றவர்; பயமற்றவர் மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டிருப்பவர்; இப்படி சுவதந்திரரானாலும், அந்த மாயா சம்பந்தத்தால் புருஷராகி ராக துவேஷங்களுள்ளவர்போல் ராமனாகவும், கிருஷ்ணனாகவுமிருக்கிறீர்" என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். பின்பு ரித்விக்குகளெல்லோரும் "ஓ உபாதிகளற்றவரே! நந்திகேச்வருடைய சாபத்தால் நாங்கள் கர்மங்களில் ஆசைகொண்டிருக்கிறோம். தங்களுடைய உண்மை எங்களுக்குப் புலப்படவில்லை. எதனுடைய சித்திக்காக 'இதற்கு இதுதேவதை; இந்தக் கிரியை இப்படி அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும்' என்ற வியவஸ்தை ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, எது வேதத்தால்

விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த அத்வர மென்ற (யாகம்) உம்முடைய சுரூபத்தை மாத்திரம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம்" என்றார்கள். பிறகு ஸதஸ்யர்கள் பகவானை நோக்கி, "ஆசிரயத்தைக் கொடுப்பவரே! ஸம்ஸார மார்க்கம் மிகவும் கஷ்டமானது; அதில் இளைப்பாறுவதற்கு நிழல் முதலியவையில்லை; மிகுந்த துக்கங்களை நடக்கமுடியாத இடங்களாக இருக்கின்றன; அந்த வழியில் சஞ்சரிக்கும் துஷ்ட யானை அந்தகனேயாம்; விஷயங்களே கானலாக (மிருகதிருஷ்ணிகா) இருக்கின்றன; அகங்காரத்திற்கு இருப்பிடமாகிய சரீரமே சுமையாக இருக்கிறது; சுகதுக்கங்கள் படுகுழிகளாகவிருக்கின்றன; துஷ்டர்களாகிய புலி முதலியவைகளின் பயம் மிகுதியாயிருக்கிறது; சோகமாகிற காட்டுத்தீயின் உபத்திரவம் அதிகமாக இருக்கிறது; அப்படிப்பட்ட மார்க்கத்தில் செல்லும் பலவீத காமனையுள்ள அஞ்ஞர்கள் உம்முடைய பாதங்களை எப்பொழுது அடைவார்கள்?" என்றார்கள். அதன் பிறகு ருத்ரன் "ஓ வரத்தைக் கொடுப்பவரே! உம்முடைய பாதமானது இஷ்டத்தையடைய விரும்பிய எல்லாராலும் பூஜிக்கக் கூடியது; நிஷ்காமர்களான முனிகளும் மிகுந்த பிரியத்துடன் அதனைப்பூஜிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பாதத்தில் புத்தியை செலுத்தியவனாகிய என்னை அஞ்ஞ ஜனங்கள் நிந்தித்தால் அதனை உம்முடைய மேலான அனுக்கிரஹத்தால் பூர்ணனாகிய நான் மனத்தில் வைக்கிறதில்லை" என்றார். அதன்பின்பு பிருகுவானவர் "எவருடைய மாயையால் பிரம்மதேவர் முதலியவர்கள் ஆத்மஞ்ஞான மற்றவர்களாக அவித்யையாகிய தமஸ்ஸினால் தூங்கினவர்களாகி (விவேகமில்லாமல்) ஆத்மாவிடத்திலிருக்கும் உம்முடைய உண்மையை இப்பொழுதும் அறியவில்லையோ அப்படிப்பட்டவரும், சரணமடைந்தவர்களுக்குப் பந்துவுமாகிய நீர் தயைசெய்ய வேண்டும்" என்றார். பின்பு பிரம்மதேவர் "உம்முடைய

இந்த சுரூபத்தைப் பதார்த்தங்களின் பேதத்தைக் கிரகிக்கக்கூடிய இந்திரியங்களைக்கொண்டு புருஷன் பார்க்கமுடியாது; ஜீவன் இந்திரியத்திற்கும் அதன் விஷயத்திற்கும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களுக்கும் ஆசிரயமாக இருப்பவன்; நீர் மாயாமயமாகிய தேகம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறானவர்" என்று ஆத்ம தத்துவத்தை யுரைத்தார். அதன்பின் இந்திரன் "அசுரர்களை நாசஞ்செய்யும் ஆயுதங்களைத் தரிக்கும் எட்டுக் கைகளுள்ளதும், மனத்திற்கும், கண்களுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதும், ஜகத்தைத் தனக்குள் அடக்கிக் கொள்வதுமான இந்த உம்முடைய தேகமானது யுக்தமானதேயாம்" என்றான். ரித்விக்குகளுடைய பத்தினிகள் "ஓ கொப்பூழில் தாமரை மலருடையவரே! யக்ஞ சுரூபியாக இருப்பவரே! இந்த யாகமானது முன்காலத்தில் உம்மைப் பூஜிப்பதற்காகப் பிரம்மதேவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டது; பின்பு தக்ஷரிடத்திலுள்ள கோபத்தால் பரமசிவன் இதை நாசஞ்செய்தார்: பசுவைக் கொல்வது முதலியவைகளில்லாமலிருக்கும் அதனை தாமரை மலர்போன்ற நேத்திரத்தால் கடாக்ஷித்துப் பரிசுத்தமாகச்செய்யும்" என்றார்கள். மஹரிஷிகள் "ஓபகவன்! நீர் கர்மங்களை உமது இஷ்டப்படி செய்கிறீர். ஆனாலும் அதனுடைய பலனாகிய சுகதுக்கங்களில் சம்பந்திக்கிறதில்லை; மேலும் எந்த லக்ஷ்மீதேவியை மற்றவர்கள் ஐசுவரியத்திற்காகப் பிரார்த்திக்கிறார்களோ, அவள் உம்மைத் தானாக அனுஸரித்தும் அவளை நீர் லக்ஷயஞ்செய்கிறதில்லை. ஆனதால் உம்முடைய நடை உலக விருத்துவமாக இருக்கிறது" என்றார்கள். ஸித்தர்கள் "எங்களுடைய இந்த மனதாகிய யானையானது துக்கமாகிய காட்டுத்தீயினால் எரிக்கப்பட்டும்; தாகத்தையடைந்தும், உம்முடைய கதையாகிய சுத்தமான அமிருத நதியில் மூழ்கி ஸம்ஸார தாபத்தை நினையாமலிருப்பதுடன்

பிர்ம்மத்தை யடைந்தவன்போல அதிலிருந்து திரும்பவு மில்லை" என்றார்கள். தக்ஷருடைய பத்தினியானவள் (பிர ஸூதி) "ஓ ஈச! லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவரே! நல் வரவாகத் தயைசெய்யவேண்டும். உமக்கு நமஸ்காரம் செய் கிறேன்; உம்முடைய பத்தினியாகிய லக்ஷ்மீதேவியுடன் இவ்விடத்திலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்; தலை யில்லாத உடல்போல் உம்முடைய சம்பந்தமில்லாதயாகம் பிரகாசிக்கவில்லை" என்றாள். உலக பாலர்கள் "ஓ பூமன்! ஞானக்கண்ணால் பார்க்கக்கூடிய உம்முடைய சுரூப மானது, விஷயத்தைக் கிரகிக்கும் எங்களுடைய இந்திரி யங்களால் கிரகிக்கமுடியுமா? நீர் ஐந்து மகா பூதங்களு டன் ஆறுவது (ஜீவனுக) புருஷனுகத் தோற்றுகிறது உம் முடைய மாயையேயாம்" என்றார்கள். யோகேசர்கள் "ஓ பிரபுவே! ஸகல ஜகத் ரூபியாயிருக்கும் உம்மிடத்தில் எவன் பேத திருஷ்டியில்லாமல் ஒன்றுகப் பார்க்கிறானே, அவனைக் காட்டிலும் பிரியனுகிய புருஷன் உமக்கொருவனு மில்லை; ஆனுலும் ஓ ஈச! அநன்யமாகிய பக்தியுடன் சரண மடைகிறவர்களை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்; எல்லாரிடத் திலும் நீர் பிரியமுள்ளவரல்லவா? மேலும் எவர் ஜகத்தைப் படைப்பது, பரிபாலிப்பது, ஸம்ஹரிப்பது ஆகிய கர்மங் களுக்கு அதிபதியோ, எவர் பலவகையாகப் பேதிக்கும் குணமுள்ள தம்முடைய மாயையால் ஆத்மாவிடத்தில் பல விதமான புத்தியை யுண்டுபண்ணுகிறாரோ, எவர் தம் முடைய ஸ்வரூப ஞானத்தால் பிரம்மத்தை நிவிருத்திக்கி கிறாரோ, அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறோம்" என்றார்கள். சப்த பிரம்மா பகவானை நோக்கி "எவருடைய தத்துவமானது என்னுலும், மற்றவர்களாலும், அறியமுடி யாததோ, அப்படிப்பட்டவரும் ஸத்வ மூர்த்தியும், தர்மம் முதலியவைகளை யுண்டுபண்ணுகிறவரும், குணங்களற்ற வருமாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்" என்றார். அக்கினி

யானவர் "எவருடைய தேஜஸ்ஸால் எனக்குத் தேஜஸ்ஸு உண்டாகிறதோ, யாகத்தில் ஆஜ்யத்தால் நனைக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை எவருடைய தேஜஸ்ஸால் வகிக்கிறேனோ, யக்ஞத்தைக் காப்பாற்றுகிறவரும், ஐந்துவகையான யக்ஞ ஸ்வரூபியும், ஐந்து யஜுஸ்ஸுகளைக்கொண்டு பூஜிக்கப் பட்டவருமாகிய யக்ஞ ஸ்வரூபியாகிய உம்மை நமஸ்கரிக் கிறேன்" என்றார். தேவர்கள் "பிரளய காலத்தில் தம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு ஜலத்தில் ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் நீர் படுத்துத் தூங்கு கிறீர்; நீரே எல்லாவற்றிற்கும் முந்திய புருஷன்; உம்முடைய ஆத்ம தத்துவமார்க்கத்தை ஜனலோக வாசிகள் தியானிக் கிறார்கள்; அப்பேர்ப்பட்ட நீர் எங்களுக்கெதிரில் ஸஞ்சரிக் கிறீர்; வேலைக்காரர்களான எம்மைக்காப்பாற்றுகிறீர்" என் றார்கள். கந்தர்வர்கள் "ஓ தேவ! மரீசி முதலிய பிரஜாபதி களும், பிரம்மா, இந்திரன், தேவர்கள், ருத்திரன், ஆகிய இவர்களும் உம்முடைய அம்ச பூதர்களேயாம்; இந்த ஜகத் தானது உமக்கு விளையாட்டுக்கருவிகளாக இருக் கிறது; அப்படிப்பட்ட பகவானாகிய உமக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம் செய்கிறோம்" என்றார்கள். வித்யாதரர்கள் "புருஷன் புருஷார்த்தத்திற்கு ஸாதனமாகிய சரீரத்தை யடைந்தும் உம்முடைய மாயையால் சரீரத்தில் (என்னுடை யது, நான்) என்ற அபிமானத்தை வைத்து அஸத்தான விஷயத்தில் ஆசைவைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்; அப்படிப் பட்ட ஆத்ம மோஹத்தை உம்முடைய கதாமிருதத்தை ஸேவிப்பவன் நிவர்த்தித்துக்கொள்வான்" என்றார்கள். பிராம்மணர்கள் "நீரே யாகம்; நீரே ஹவிஸ்; நீரே அக்கினி; நீரே மந்திரம்; ஸமித், தர்ப்பம், பாத்திரங்கள் ஆகிய இவை களும் நீரே; ஸதஸ்யர்களும் நீரே; யஜமானன் அவருடைய பத்தினி ஆகிய இவர்களும் உம்முடைய ஸ்வரூபம்; தேவதை, ஸ்வதாஅக்கினி, ஹோத்ரம், ஸ்வதை, ஸோமம், ஆஜ்யம்,

பசு ஆகிய இவைகளும் உம்முடைய ஸ்வரூபமாயிருக்கின்றன; முன்னொருகாலத்தில் நீர் வராஹாவதாரஞ் செய்து பாதாளத்திலிருந்த பூமியை யானை தாமரைக் கொடியைக் கொண்டுவருவதுபோல் விளையாட்டாகச் சிங்கத்தால் உத்தரணஞ்செய்தீர்; அப்பொழுது யோகிகள் உம்மை துதித்தார்கள்; நீர் வேத ஸ்வரூபி; யாக ஸ்வரூபி; கிருது ஸ்வரூபி (யூபமுள்ளது கிருதுவெனப்படுகிறது). ஓ யக்ஞத்திற்கு அதிபதியாக இருப்பவரே! உம்முடைய நாமத்தை யுச்சரித்தமாத்திரத்தில் யாகத்திற்கு நேரிடும் விக்கினங்கள் யாவும் நாசமடைகின்றன; உம்முடைய தரிசனத்தை விரும்பியவர்களும், ஸத்கர்மங்களை அனுஷ்டிக்காதவர்களுமான எங்களுக்குத் தரிசனங்கொடுக்கவேண்டும்; உமக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறோம்" என்றார்கள். இப்படி பகவானை எல்லோரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும்பொழுது தக்ஷர் ருத்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட யாகத்தைத் திரும்பவும் அனுஷ்டித்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ பகவான் ஸகல பாகத்தையும் தாம் அனுபவிக்கிறவரானாலும் தமக்குக் கிடைத்த பாகத்தால் சந்தோஷித்தவர்போல் தக்ஷனை அழைத்து, "நானும், பிரம்மதேவரும், பரமசிவனும் ஜகத்திற்குக் காரணர்கள்; மேலானவர்கள்; ஆத்மாவாக விருப்பவர்கள்; ஈசுவரர்கள்; சாக்ஷியாக இருப்பவர்கள்; தாமாகப் பிரகாசிப்பவர்கள்; உபாதியற்றவர்கள்; நான், என்னுடைய முக்குண ஸ்வரூபமாகிய மாயையை ஆசிரயித்து இந்த ஜகத்தைப் படைத்தும், ரக்ஷித்தும், ஸம்ஹரித்தும், அந்த அந்த வேலைக்குத் தகுதியான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற பெயரையும் அடைகிறேன்.; அப்படிப்பட்டதும், இரண்டாவதற்றதும், சித் ரூபியுமான பரப் பிரம்மத்தைக் காட்டிலும் பிர்ம்மருத்ரர்களை வேறென்று நினைப்பவர்கள் அஞ்ஞர்களாகின்றார்கள். புருஷன் தன்னுடைய கை கால் முதலிய அவயவங்களுக்குள் எதையும் பிறருடையதாக

எப்படி நினைக்கிறதில்லையோ, அப்படி வித்வான் எல்லாப் பிராணிகளையும் தானாக நினைக்கிறான். ஒரே சுரூபமுள்ளவர்களான மூவர்களுக்குள் பேதமில்லையென்று எவன் நினைக்கிறானோ அவனே சாந்தியை அடைவான்" என்று அனுக்கிரகித்தார்.

55—61. இப்படிப் பகவானால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டு, தக்ஷர் திரிகபாலேஷ்டியால் பகவானைப் பூஜித்து, தேவர்களை அங்கத்தாலும் (பிரயாஜம் முதலியவை), பிரதான கர்மத்தாலும் (தர்சபௌர்ணமாஸம்) பூஜித்தார். ருத்ரருடைய பாகத்தால் ருத்ரனையும், முடிவில் செய்யப்படுகிற கர்மத்தால் ஸோமபர்களான மற்ற தேவர்களையும் பூஜித்தார். இப்படி தக்ஷர் யாகத்தை முடித்து ரித்விக்குகளுடன் அவபிருத ஸ்நானஞ்செய்தார். தம்முடைய மஹிமையால் அடைந்த ஸித்தியுள்ள அந்தத் தக்ஷருக்குத் தேவர்கள் 'தர்மத்திலேயே உம்முடைய புத்தி செல்லட்டும்' என்று அனுக்கிரகஞ் செய்து சுவர்க்கஞ் சென்றார்கள். இப்படி தக்ஷருடைய பெண்ணாகிய ஸதியானவள் சரீரத்தை விட்டு ஹிமவானுடைய பத்தினியாகிய மேனை என்பவளிடத்தில் ஜனித்தாள் என்றும், பிரளயகாலத்தில் அடங்கியிருந்த சக்தியானது மஹாபுருஷனையே திரும்பவும் அடைவதுபோல் அந்தப் பார்வதியானவள் மறுபடியும் பரமசிவனையே அடைந்தாளென்றும், தக்ஷயாகத்தைக் கெடுத்தவராகிய பரமசிவனுடைய சரிதத்தைப் பிருஹஸ்பதியின் சிஷ்யராகிய உத்தவரிடமிருந்து கேட்டிருக்கிறேன். ஓ குருவம்சத்தில் பிறந்தவராகிய விதுரரே! இந்த உபாக்யானம் பரிசுத்தியை யுண்டுபண்ணக்கூடியது; மேலானது; கீர்த்தியை விருத்திபண்ணக்கூடியது; ஆயுளை விருத்திசெய்யக்கூடியது; ஸகல பாவங்களையும் நாசஞ்செய்யக்கூடியது; இதனை எவன் நித்தியம் பிறர் சொல்லக் கேட்கிறானோ, தன்

வாக்கினால் பக்தியுடன் சொல்லுகிறானோ, அவனுடைய பாவங்கள் நாசமாகின்றன" என்று விதுரருக்கு மைத்திரேயர் சொன்னார்.

குறிப்பு

சுருபத்தில் "தம்முடைய மஹிமையிலிருப்பவர்"—சுருதி. பயமற்றவர் "இரண்டாவதாலல்லவா பயமுண்டாகிறது"—சுருதி. மாயையை ஜீவன் மாயைக்கு வசப்பட்டவன், பரமாத்மா மாயையை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டவர் என்று கருத்து. சுத்தர்—பாவ புண்யங்களற்றவர்,— வீர. தம்முடைய மஹிமையில் இருந்து கொண்டு மாயையைப் புருஷ ரூபமாகப் பரிணமிக்கச்செய்து, அதில் ஜீவரூபியாகவிருந்து ஸ்வதந்திரானாலும் கர்மவசியர்போலிருக்கிறார்,—வீர. ஸதஸ்யர்கள்—ஈசுவரனில்லாத தக்ஷயாகத்தில் பணத்தாசையால் ஸதஸ்யர்களாக இருந்தோம் என்று பச்சாத்தாபமடைந்து வைராக்கியத்திற்காக ஸ்துதிக்கிறார்கள்.— ஸ்ரீத. ஐந்து வகை "இந்த யக்ஞமானது அக்கினிஹோத்திரம், தர்சபூர்ணமாஸம், சாதுர்மாஸ்யம், பசு, ஸோமம் என்ற ஐந்து பேதங்களுள்ளது" சுருதி. ஐந்து மந்திரங்கள்—ஆச்ராவய என்ற நான்கு அக்ஷரங்கள். அஸ்துச்ரௌஷட் என்ற நான்கு அக்ஷரங்கள். யஜவென்ற இரண்டு அக்ஷரங்கள். 'யேயஜாமஹே' என்ற ஐந்து அக்ஷரங்கள். வஷட் என்ற இரண்டு அக்ஷரங்கள்—சுருதி.

அத்தியாயம் 8

துருவ சரிதம்

1—6. பின்னும் மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "ஸனகர் முதலியவர்களும், நாரதரும், ரிபுவென்பவரும், ஹம்ஸரும், அருணியும், யதியும், பிரம்மபுத்திரர்களானாலும் இவர்கள் ஊர்த்துவ ரேதஸ்களாகையால் கிருஹஸ்த தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவில்லை. (ஆனதால் இவர்களுக்குச் சந்ததியில்லை என்று கருத்து.) அதர்மத்திற்குப்

பத்தினி மிருஷை (பொய்) என்பவள்; அவள் தம்பன் (பிறரை ஏமாற்றுவது) என்ற புத்திரனையும், மாயை (பிறரை ஏமாற்றுவதற்கு அனுகூலமான செய்கை) என்ற பெண்ணையும் பெற்றாள். நிருதியானவர் சந்ததியில்லாதவராக இருந்தபடியால் அந்தக் குழந்தைகளைத் தம்முடைய குழந்தைகளாக வளர்த்தார். அந்தத் தம்பன் சகோதரியான மாயையை மணஞ் செய்துகொண்டு, அவளிடத்தில் லோபனென்பவனையும் (அதிக ஆசை), நிகிருதி என்ற பெண்ணையும் (வஞ்சகனாக இருப்பது) உண்டுபண்ணினான்; ஓ மிகுந்த புத்திசாலியான விதுரரே! அவ்விருவர்களும் தம்பதிகளாகவிருந்து குரோதமென்ற புத்திரனையும் (கோபம்), ஹிம்சை என்ற பெண்ணையும் உண்டுபண்ணினார்கள். அவர்களுக்குக் கலியென்பவனும் (பாபம்), அவனுடைய சகோதரியான துருக்தியும் (கெட்ட வார்த்தை) குழந்தைகள். அவர்கள் யாதனை யென்பவளையும் (கடுமையான உபத்ரவம்), நிரயம் என்ற புத்திரனையும் (நரகம்) உண்டுபண்ணினார்கள். இவைகள் அதர்மமாகிய மரத்திற்குக் கிளைகள்; சம்சாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகள். ஆனதால் க்ஷேமத்தை யடைய விரும்பியவன் அவைகளை யனுஷ்டிக்கக்கூடாது; மேலான ஆசிரமத்தை அடைந்தவன் (சந்நியாசி அவைகளை ஒரு பொழுதும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது; இப்படிச் சுருக்கமாகப் பிரதிஸர்க்கத்தைச் சொன்னேன். இந்த அதர்மத்தின் வம்சமானது புண்யகரமானது; (இவை யநுஷ்டிக்கத்தக்கவை இல்லை என்று தெரிந்துகொள்வதால் என்று கருத்து.) இதனை மூன்றுதரம் சிரவணஞ் செய்தால் ஸகல பாவமும் நாசமாகிவிடும்.

7—9. இதன் பின்பு ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அம்சபூதராகிய பிரம்மதேவருடைய புத்திரரான சுவாயம்புவ மனுவின் வம்சத்தையும் சொல்லுகிறேன்; அவருடைய கதை

யைச் சொல்வதால் புண்ணியம் சித்திக்கும். சதரூபை என்பவளுடைய பர்த்தாவாகிய சுவாயம்புவ மனுவிற்குப் பிரியவிரதர், உத்தானபாதர் என்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீவாசுதேவருடைய அம்சபூதர்கள்; ஜகத்தைப் பரிபாலிப்பதில் நோக்கமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அவ்விருவர்களில் உத்தானபாத ரென்பவருக்கு சுநீதி, சுருசியென்று இரண்டு பத்தினிக ளிருந்தார்கள். சுருசி யென்பவளிடத்தில் அரசராகிய உத்தானபாதர் மிகுந்த பிரீதியுள்ளவராக இருந்தார். சுநீதியினிடத்தில் அரசருக்குப் பிரியமில்லை; அவளுக்குத் துருவன் என்ற பெயருள்ள ஒரு புத்திரனிருந்தான். ஒரு நாள் அரசருடைய மடியில் உத்தமனென்ற சுருசியின் குமாரன் உட்கார்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அரசரும் அவனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுடன் சந்தோஷமாக விளையாடினார். அப்பொழுது சுநீதியின் புத்திரனாகிய துருவனும் அரசருடைய மடியின் மீதேறி விளையாட விரும்பியவனாகி அரசருடைய ஸமீபஞ் சென்றான். அவனை அரசர் லட்சியஞ் செய்யவில்லை. (அவனிடம் பிரியப்படவில்லை.)

10—13. அப்பொழுது ஸமீபத்திலிருந்த சுருசி அரசருடைய மடியிலேற விரும்பும் தன்னுடைய ஸபத்தினி புத்திரனாகிய துருவனை நோக்கி மிகுந்த கர்வத்துடன், "ஓ குழந்தாய்! என்னுடைய வயிற்றில் நீ ஜனிக்காததால் அரசருடைய ஆஸனத்தில் ஏறுவதற்குத் தகுந்தவனல்ல; 'நீ சிறுவனாகையால் வேறு ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் ஜனித்தவன்' என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அரிதாகிய விஷயத்தை விரும்புகிறாய். ஆனதால் தபஸினால் மஹா புருஷனை ஆராதித்து, அவருடைய அனுக்கிரகம் பெற்று என்னுடைய வயிற்றில் ஜனித்தாயானால் உனக்கு ஸிம்மாஸனங் கிடைக்கும்" என்று அரசன் முன்பாகவே அரசனை லட்சியஞ்செய்யாமல் பொறாமையுடன் சொன்னாள்.

14—23. அப்பொழுது அந்தத் துருவன் பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டவன்போல் ஸபத்தினீமாதாவினுடைய துஷ்ட வார்த்தையைக் கேட்டு வருத்தமடைந்தவனாகி, தண்டத்தால் அடிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போல் கோபத்தால் பெருமூச்சு விட்டு அழுதுகொண்டு அவ்விடமிருந்து தன் மாதாவிடம் சென்றான். பிதாவாகிய அரசர் மௌனமாக இருந்தார். அப்பொழுது சுநீதியானவள் தன்னுடைய சமீபம் வந்து நிற்கும் புத்திரனை மடியில் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டாள். அந்தக் குமாரன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தான். மேலும் அவனுடைய உதடுகள் துடித்தன. அதனைப் பார்த்த சுநீதியானவள் அந்தப்புரத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஜனங்கள் முகமாக நடந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, ஸபத்தினியின் வார்த்தையை நினைத்து மிகவும் துன்பமடைந்தாள். காட்டுத்தீயினால் எரிக்கப்படும் கொடிபோன்ற அவள் ஸபத்தினியின் வார்த்தையை நினைத்து, தைரியத்தைவிட்டுப் பிரலாபித்தாள்; அவளுடைய தாமரை மலர்போன்ற கண்களிலிருந்து துக்க பாஷ்பம் பெருகிற்று; மேலும் பெருமூச்சுவிட்டாள்; இப்படி மிகுந்த வருத்தத்துடன் துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் உபாயத்தை அறியாதவளாகி, தன் குழந்தையை நோக்கி, "ஓ குழந்தாய்! பிறரிடத்தில் குற்றமிருப்பதாக நினைக்கவேண்டாம். பிறருக்குத் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவதால் தானும் துக்கத்தை யனுபவிக்கும்படி நேருகிறது. சுருசியினால் சொல்லப்பட்டது உண்மையே; அதிருஷ்டமில்லாதவளாகிய என்னுடைய வயிற்றில் நீ ஜனித்தாய்; என்னுடைய ஸ்தன்யத்தை (பாலை)க் குடித்து வளர்ந்தாய்; உன்னுடைய பிதாவாகிய அரசர் என்னைத் தம்முடைய பத்தினியென்று சொல்லிக்கொள்வதற்கும் வெட்கப்படுகிறார். ஆனதால் உத்தமன் (சுருசியின் பிள்ளை) போல்

நீயும் ஸிம்மாஸனத்தை அடைய விரும்புவாயானால் உன்னுடைய ஸபத்தினி மாதாவினால் சொல்லப்பட்டபடி ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆராதிக்கவேண்டும். மாத்ஸர்யத்தை விட்டுவிடு. சுத்தஸத்துவராகிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆராதித்துப் பிரம்மதேவர் பிரம்மபதத்தை யடைந்தார்; அது பிராணாயாமத்தால் மனத்தை யடக்கினவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கக்கூடியது. மேலும், உன் பிதாமஹராகிய (பிதாவின் பிதா) மனுவும் பூர்ணமாக தக்ஷிணை கொடுத்து அநேக யாகங்களைச் செய்தும், எல்லாரிடத்திலும் அந்தர்யாமியாகப் பகவான் இருப்பதாக நினைத்தும், பகவானை ஆராதித்துப் பூமியிலுண்டான சுகத்தையும், சுவர்க்க சுகத்தையும், மோக்ஷ சுகத்தையும் அடைந்தார். ஆனதால் ஓ குழந்தாய் துருவ! பரமபுருஷன் பக்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்ய முள்ளவர். மோக்ஷத்தை யடைய விரும்பியவர்கள் அவருடைய பாதாரவிந்த மார்க்கத்தைத் தேடுவார்கள். ஆனதால் நீ மனத்தை வேறு இடத்தில் செலுத்தாமல் சுத்தமான மனத்தில் அந்தப் பரமபுருஷனை ஸ்தாபித்து (தியானஞ்செய்து), ஆராதிக்கவேண்டும். பிரம்மா முதலியவர்களால் தேடப்படும் லக்ஷ்மீதேவியும் கையில் தாமரை மலருடன் அந்த மஹாபுருஷனை அனுசரிக்கிறாள். அப்பேர்ப்பட்ட தாமரைக் கண்ணனாகிய புருஷோத்தமனைக் காட்டிலும் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறவர் வேறொருவரும் இல்லை" என்றாள்.

24—28. க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய மாதாவின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் துருவன், மனத்தால் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு பிதாவின் பட்டணத்திலிருந்து வெளியில் சென்றான். அதனை யறிந்த நாரதர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, துருவனுடைய அபிப்பிராயத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு, பாபத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியதான

தம்முடைய கையால் துருவனுடைய தலையைத் தொட்டு, "க்ஷத்திரியர்களுடைய தேஜஸ் ஆச்சரியப்படக்கூடியது. இவன் சிறுவனானாலும் ஸபத்தினீ மாதாவினால் சொல்லப் பட்ட நிந்தாவார்த்தைகளை மனத்தில் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறான்" என்று எண்ணி அச்சிறுவனை நோக்கி, "சிறு வனாகிய நீ ஐசுவரியத்தால் நிறைந்த வீட்டைவிட்டு வெளி யில் தனியாகப் போகிற காரணமென்ன? பந்துக்களால் அவமானஞ் செய்யப்பட்டு அதனால் துக்கிக்கிறவன்போலத் தோன்றுகிறது" (உண்மையைச் சொல்) என்று கேட்டார்.

29. அதனைக் கேட்ட துருவன் அவரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! என்னுடைய மனத்திலிருக்கும் அபிப்பிராயம் உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது? தியானத்தால் தெரிந்து கொண்டீரா? அல்லது யோகமகிமையால் அறிந்தீரா? மனத்திற்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கும் சுருசியின் வார்த்தையைப் பொறுக்காமல் வெளியில் வந்தேன்" என்றான்.

30—34. அதனைக் கேட்ட நாரதர் அவனை நோக்கி, "ஓ சிறுவனே! உனக்கு அவமானத்தையாவது ஸம்மா னத்தையாவது அறியக்கூடிய வயது இன்னம் வரவில்லையே. இப்பொழுது நீ விளையாட்டு முதலியவைகளில் ஆசை கொண்டிருக்கவேண்டியவ னல்லவா? மேலும், இது ஸம் மானம், அவமானம் என்ற விவேகம் வந்தாலும் அறியாத் தன்மையாலேயே அவமானத்தை யடைந்த ஜனங்கள் துக் கிக்கிறார்கள். ஸம்மானம், அவமானம் முதலியவைகள் அவ ரவர்களுடைய காரியங்களாலேயே ஏற்படுகின்றன. ஆனதால் தெய்வயத்தினம் சேராதவரையில் புருஷப் பிரயத் தினம் பலனைக் கொடுக்கிறதில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, தெய்வச் செயலால் கிடைத்ததை வைத்துக்

கொண்டு சந்தோஷிக்கவேண்டும். உன்னுடைய மாதா உபதேசித்தபடி எவருடைய பிரஸாதத்தை அடைய விரும்புகிறாயோ, அவரை ஆராதிப்பது மிகவும்சிரமமென்று நினைக்கிறேன். முனிகள், விஷயங்களில் ஆசையை யொழித்துக் கடுமையான யோகத்தைச் செய்து, அநேக ஜன்மங்களில் பகவானை யுபாசித்து, அவருடைய மார்க்கத்தைத் தேடியும் அதை யடையவில்லை. ஆனதால் இந்தப் பிடிவாதத்தை விட்டுவிடு; க்ஷேமத்தை யடையவேண்டிய காலம் வரும்போது நீயே யத்தனிப்பாய்; மேலும், சுகமாவது துக்கமாவது தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டபடி அந்த அந்தக் காலத்தில் ஜனங்களால் அனுபவிக்கப்படுகிறது; ஆனால் சுகத்தை யனுபவிப்பதால் புண்ணியம் குறைகிறதென்றும், துக்கத்தை யனுபவிப்பதால் பாவம் குறைகிறதென்றும் நினைத்து ஸந்தோஷத்துடன் காலங் கழித்தால் மோக்ஷத்தை யடைவான். தன்னைக் காட்டிலும் மேலான குணசாலியைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படவேண்டும். (அசூயை அடையக்கூடாதென்று கருத்து.) தாழ்ந்தவனைப் பார்த்து தயைசெய்யவேண்டும் (அலட்சியஞ்செய்யக் கூடாது). தனக்கு ஸமானர்களைப் பார்த்துப் பிரீதிசெய்ய வேண்டும் (விரோதபுத்தியை அடையக்கூடாது). இப்படிக் காலத்தைக் கழிப்பவனுக்குத் தாபம் உண்டாகிறதில்லை" என்றார்.

35—38. அதனைக் கேட்ட துருவன் நாரதரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மண! சுகத்தாலும் துக்கத்தாலும் கெடுக்கப்பட்ட மனதுள்ள புருஷர்களுக்கு சுககரமான சாந்தி மார்க்கமானது தயைசெய்து உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டது. என்னைப்போன்றவர்கள் இதனைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாது. ஆனாலும் நான் க்ஷத்திரிய தர்மமுள்ளவனும், வணக்கமில்லாதவனும் (மனத்தை யடக்காதவன்),

சுருசியின் கெட்ட வார்த்தைகளாகிய பாணங்களால் பிளக்கப்பட்ட ஹிருதய முள்ளவனுமாக இருக்கிறேன். ஆனதால் உம்முடைய வார்த்தைகள் மனத்தில் செல்ல வில்லை. மூவுலகத்திலும் சிறந்ததும், என்னுடைய முன்னோர்களாலும் மற்றவர்களாலும் அடையப்படாததுமான பதத்தையடைய நான் விரும்புகிறபடியால் அதன் மார்க்கத்தை யுபதேசிக்கவேண்டும். பிரம்மதேவருடைய புத்திரராகிய நீர் எப்பொழுதும் வீணையை மீட்டிக்கொண்டு சூரியன் போல் ஜகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக ஸஞ்சரிக்கிறீர்" என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

39—60. அதனைக்கேட்ட நாரதர் சிறுவனை நோக்கி,- "உன்னுடைய மாதாவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட மார்க்கமே க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; ஸ்ரீ வாஸுதேவரே பகவான்; அவரிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி அவரையே ஆராதிக்கவேண்டும்; தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய புருஷார்த்தங்களை விரும்பியவனுக்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பாதஸேவையே சரணமெனப் படுகிறது. ஆனதால் யமுனா நதியின் கரையில் மதுவனமென்று ஒரு புண்ணிய பூமி யிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் பகவான் எப்பொழுதும் ஸான்னித்தியஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். நீ அவ்விடஞ் சென்று புண்யகரமான யமுனா தீர்த்தத்தில் மூன்றுகாலம் ஸ்நானஞ்செய்து, தேவதா நமஸ்காரம் முதலியவைகளைச் செய்து, தர்ப்பம் முதலிய ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, திருவிருத்தாகிய பிராணாயாமத்தால் மனத்திலிருக்கும் அழுக்கை நிவர்த்தித்து, தைர்யமுள்ள மனத்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தியானிக்கவேண்டும். அவர் பக்தர்களிடத்தில் தயைசெய்யும் நோக்கமுள்ளவர்; எப்பொழுதும் முகமலர்ச்சியுள்ளவர்; அழகான மூக்குள்ளவர்; நல்ல புருவங்களுள்ளவர்; இரம்யமான கன்னங்களுள்ள

வர்; தேவர்களுக்குள் மிகவும் அழகு பொருந்தியவர்; யௌவன வயதுள்ளவர்; மனோஹரங்களான அவயவங்களுள்ளவர்; அவருடைய உதடுகளும் கண்களும் சிவந்தவைகள்; மேலும் அவர் நமஸ்கரித்தவர்களுக்கு ஆசிரயமாக இருப்பவர்; சுகஸ்வரூபி; தயையால் நிறைந்தவர்; ஸ்ரீ வத்ஸமென்ற அடையாளமுள்ளவர்; மேகம்போல் கறுத்த திருமேனியுள்ளவர்; வனமாலையைத் தரித்தவர்; சங்கம், சக்கரம், கதை, தாமரை மலர் ஆகிய இவைகளைத் தரித்த நான்கு கைகளுள்ளவர்; கிரீடம், குண்டலங்கள், தோள்வளை, வலயம் ஆகிய இவைகளைத்தரித்தவர்; கௌஸ்துப ஹாரமுள்ள கண்டமுள்ளவர்; பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர்; காஞ்சீ கலாபத்தால் (சலங்கையுள்ள அரைநாண்) சூழப்பட்டவர்; ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள பாதங்களுள்ளவர்; தரிசிக்கக்கூடியவர் (மிகுந்த அழகுள்ளவர்); சாந்தர்; மனதிற்கும் நேத்திரங்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தை விருத்தி செய்பவர்; மேலும் அவர் தம்மை ஆராதிப்பவர்களுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் நக காந்தியால் பிரகாசிக்கும் பாதாரவிந்தத்துடன் நின்று மனத்தைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பவர்; மேற்காட்டியபடியுள்ள பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தைப் புன்னகையுள்ளதாகவும், பிரீதியான பார்வையுள்ளதாகவும், ஸ்திரமானதும் ஏகாக்கிரமுமான மனத்தால் தியானிக்க வேண்டும். அவர் வரத்தைக் கொடுப்பவர்களில் மேலானவர். மங்களமாகிய பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மேற்காட்டியபடி தியானிப்பவனுடைய மனமானது மிகுந்த சுகத்தை அடைந்து அந்த ஸ்வரூபத்தைக் கவர்ந்து, அதிலிருந்து திரும்புகிறதில்லை. ஓ ராஜபுத்திர! ஜபிக்கக்கூடிய மந்திரம் ஒன்றுண்டு; அது மிகவும் ரகசியமானது; அதனை ஏழு நாட்கள் ஜபித்தால் தேவர்களை நேரில் தரிசிக்கலாம். அதனை யுபதேசிக்கிறேன். அதாவது "பகவானாகிய வாஸுதேவருக்கு நமஸ்காரம்" என்றதாம். இதை ஜபித்து ஜலத்

தாலும், சுத்தங்களான காட்டிலுண்டான கிழங்குகளாலும், பழங்களாலும், மேலான அறுகம்புற்களாலும், பூர்ஜப் பட்டைகளாலும், பகவானுக்குப் பிரியமான துளஸியாலும், பலவகையான திரவியங்களாலும் தேசத்திற்கும், காலத்திற்கும் தக்கபடி ஸாளக்கிராமம் முதலிய பிரதிமைகளில் பகவானைப் பூஜித்துப் பூமி, ஜலம் முதலியவைகளிலும் பகவானைப் பாவித்து ஆராதிக்கவேண்டும். இப்படிப் பூஜிப்பவன் மனத்தை யடக்கினவனாகி, காட்டில் கிடைக்கக் கூடிய கிழங்கு முதலியவைகளைச் சொற்பமாகப் புசித்துக் கொண்டு, பகவான் தமதிஷ்டப்படி அவதரித்துச் செய்யப் போகிற சரிதங்களால் ஏற்படும் அனுகூலத்தையும் தியானிக்கவேண்டும். (துருவனுடைய காலத்திற்குப் பிறகே பகவானுடைய அவதாரங்களென்று கருத்து.) திரவியத்தால் பகவானுக்கு எந்த உபசாரங்கள் முந்தி செய்யப்பட்டனவோ அவைகளை (துவாதசாக்ஷர) மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு, மனத்தாலேயே மந்திரமூர்த்தியான பகவானை யுத்தேசித்துச் செய்யவேண்டும். இப்படிச் சரீரத்தாலும், வாக்கினாலும், மனத்தாலும் பக்தியுடன், அந்தரங்கத்துடன் பகவானுக்குச் சிசுரூஷை செய்தால் அந்த ஸாத்விக பக்தர்களுக்குப் பகவான் தர்மம் முதலிய புருஷார்த்தங்களில் எது பிராணிகளுக்கு இதமானதோ அதனைக் கொடுக்கிறார். ஆனதால் இந்திரிய விஷயங்களில் ஆசைப்படாமல் (வைராக்யத்துடன்) மிகுந்த பக்தியுடன் இடைவிடாமல் பகவானிடத்தில் பாவத்தைச் செலுத்தி அவரை ஆராதித்தால் முக்தியை அடையலாம்" என்றார்.

61. அதனைக் கேட்ட இராஜகுமாரன் அவரைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களால் உபசரித்துப் பகவானுடைய பாதங்களால் அழகானதும், புண்யகரமுமான மதுவனத்திற்குச் சென்றான்.

62—64. துருவன் தபஸ்ஸிற்காக வனஞ் சென்ற பின்பு நாரதர் உத்தானபாதருடைய அந்தப்புரஞ் சென்றார். அப்பொழுது அரசர் நாரதரைப் பூஜித்து ஆசனங் கொடுத்து உட்காரச் செய்தார். பின்பு நாரதர் அரசரை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! எதனை மனத்தில் நினைத்து வருத்தப் படுகிறீர்? முகமானது வாடியிருக்கிறதே. தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளுக்குள் எதுவும் கெடாமலிருக்கிறதா?" என்று கேட்டார்.

65—67. அதனைக்கேட்ட அரசர் நாரதரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மண! ஐந்து வயதுள்ள என்னுடைய சிறுவனாகிய புத்திரனையும், அவனுடைய மாதாவையும் ஸ்திரீகளின் கூட்டமானது தயையில்லாமல் பட்டணத்தை விட்டு வனம் போகும்படி செய்தது. (தன்னால் செய்யப்பட்டதென்று சொல்வதற்கு வெட்கப்பட்டு ஸ்திரீகள் செய்தார்களென்றார்.) ஓ பிராம்மணா! என்னுடைய குழந்தை வனத்தில் தனியாகச் சென்று, பசியினால் வருத்தப்பட்டுத் தாமரை மலர்போன்ற முகம் வாடிப் படுத்துக்கொண்டிருப்பானே, அப்பொழுது அவனை அங்கிருக்கும் செந்நாய்கள் புசிக்காமலிருக்குமா? மிகுந்த அஸத்தாகிய நான் பிரீதியுடன் மடியின்மீதேறவரும் குழந்தையினிடம் பிரீதிவைக்காமலிருந்தேனே. நான் ஸ்திரீயால் ஜயிக்கப்பட்டவன்; என்னால் செய்யப்பட்ட துஷ்டநடை ஆச்சரியப்படக்கூடியது" என்று பச்சாத்தாபமடைந்தார்.

68—70. அதைக் கேட்ட நாரதர் அரசரை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! உம்முடைய புத்திரனைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அவனைத் தேவர்கள் காப்பாற்றுகிறார்கள். அவனுடைய மகிமை உமக்குத் தெரியாது. அவனுடைய கீர்த்தியானது ஸகல லோகங்களிலும் வியாபரிக்கப்போகி

றது. உலகபாலர்களாலும் செய்யமுடியாததான காரியத்தைச் செய்து உம்முடைய கீர்த்தியை உலகத்தில் பரவச் செய்துகொண்டு சீக்கிரத்தில் திரும்பிவருவான்" என்று ஸமாதானஞ் செய்தார். அரசரும் நாரதருடைய வார்த்தையை நம்பியும், இராஜ்யத்தில் பிரீதியில்லாமல் புத்திரனையே நினைத்துக் கவலையடைந்தார்.

71—81. துருவன் நாரதருடைய ஆஞ்ஞையின்படி மதுவனஞ் சென்று ஸ்நானஞ்செய்து அன்று இரவு உபவாஸமிருந்து சுத்தனாகப் பரமபுருஷனைப் பூஜித்தான். மூன்று நாட்களுக்கொருதரம் விளாம்பழம், இலந்தைப் பழம் இவைகளைத் தன்னுடைய சரீர ஸ்திதிக்குத் தக்கபடி புசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆராதித்தான். இப்படி ஒரு மாதகாலஞ் சென்றது; பின்பு ஆறு நாளுக்கொருதரம் உலர்ந்த இலை, புல் முதலியவைகளைப் புசித்துப் பகவானை ஆராதித்து இரண்டாவது மாதத்தைக் கழித்தான். அதன் பிறகு ஒன்பதுநாளுக்கொருதரம் ஜலத்தைப் புசித்து உத்தம சுலோகராகிய பகவானைத் தியானித்து மூன்றாவது மாதத்தையும் கொஞ்சநேரத்தைப்போல் கழித்தான். அதன்பின் பன்னிரண்டுநாளுக்கொருதரம் காற்றைப் புசித்துச் சுவாஸத்தை யடக்கித் தேவதேவராகிய பகவானைத் தியானஞ்செய்து நான்காவது மாதத்தைப் போக்கினான். பின்பு ஐந்தாவது மாதத்தில் மூச்சையடக்கி ஒரு காலைப் பூமியில் ஊன்றிக்கொண்டு பிரம்மத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு கட்டைபோல அசையாமலிருந்தான். பல விஷயங்களில் செல்லுகிறதும், பூதங்களுக்கும், இந்திரியங்களுக்கும் ஆசிரயமுமான மனத்தை வேறு இடத்தில் செல்லாமல் அடக்கிப் பகவானுடைய சுரூபத்தைத் தியானஞ் செய்ததால்அந்த சுரூபத்தைத் தவிர வேறொன்றும் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. மஹத் தத்துவம் முதலியவை

களுக்கு ஆகாரமும், பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதியுமான பிரம்மத்தைத் தியானஞ்செய்யும் துருவனுடைய தேஜஸை சகிக்கமுடியாமல் மூன்று உலகங்களும் நடுங்கின. ஓடத்தில் யானையானது ஒரு காலால் நிற்குமானால் அதன் கால் வைத்த பக்கத்தில் ஓடம் எப்படி அமுத்தப்படுமோ, அப்படித் துருவன் வலதுகால் கட்டைவிரலை ஊன்றும்போது அந்தப் பக்கத்திலும், இடதுகால் கட்டைவிரலை ஊன்றும்போது அந்தப்பக்கத்திலும் பூமியானது வணங்கிற்று. (பிரம்மத் தியானஞ் செய்வதால் சரீரம் பாரமாக இருந்தது.)இப்படித் துருவன் தன்னுடைய பிராணனையும், அதன் மார்க்கத்தையும் தடுத்து ஜகத்ஸ்ரூபியான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைத் தானாகப் பாவித்துத் தியானிக்கும்பொழுது ஸகல லோகங்களும் மூச்சுவிட முடியாமல் சிரமத்தை யடைந்தார்கள். அதனைக் கண்டு இந்திரன் முதலிய உலகபாலர்கள் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து, "ஓபகவன்! சராசரங்களடங்கிய இந்தஜகத்திற்கு இம்மாதிரியான உபத்திரவம் (பிராணநிரோதம்) இதுவரையில் ஏற்பட்டதில்லை. இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றும்; சரணமடையக்கூடியவராகிய உம்மைச் சரணமடைகிறோம்" என்றார்கள்.

82. அதனைக் கேட்ட பகவான் அவர்களைநோக்கி, "ஓ தேவர்களே! பயப்படாதீர்கள். உத்தானபாதருடைய புத்திரனாகிய துருவன் என்னையே தியானஞ் செய்கிறபடியால் உலகத்திற்கு இவ்வளவு உபத்திரவம் உண்டாகியிருக்கிறது. நீங்கள் உங்களுடைய கிரஹத்திற்குப் போகலாம். தபஸை நிறுத்தும்படி செய்கிறேன்" என்று அனுக்கிரகித்தார்.

———

அத்தியாயம் 9
(தொடர்ச்சி)

1—5. பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட தேவர்கள் பயமற்றவர்களாகி சுவர்க்கஞ் சென்றார்கள். பகவானும் கருடன்மீதேறித் தம்முடைய பத்னியைப் பார்ப்பதற்காக மதுவனஞ் சென்றார். அத்தருணத்தில் துருவன் யோகாப்யாஸத்தால் அசையாத புத்தியைக்கொண்டு தன்னுடைய ஹிருதயமாகிய தாமரை மலரில் மின்னல் போலப் பிரகாசிக்கும் பகவத் ஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டிருந்தான். பகவான் அவ்விடஞ் சென்றவுடன் அவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் பிரகாசித்திருந்த தேஜஸ் மறைந்தது. உடனே கண்களைத் திறந்து பார்க்க, வெளியில் அதேவிதமாகப் பிரகாசிக்கும் பகவானைத் தரிசித்தான். பகவானைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் பரபரப்புள்ளவனாகி, கண்களால் பருகுகிறவன்போலப் பார்த்தும், முகத்தால் முத்தமிட்டுக்கொள்ளுகிறவன்போலும், கைகளால் தழுவுகிறவன்போலும் தண்டம்போல் பூமியில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்தான். மேலுமவன் பகவானை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய விரும்பியவனானும், பகவத் குணங்களை யறியாதவனாகையால் கவலைப்பட்டிருந்தான். எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் வசிப்பவராகிய பகவான், துருவனுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு கைகளைக் கூப்பி, தமக்கெதிரில் நிற்கும் சிறுவனிடம் மிகுந்த தயையால் வேதஸ்வரூபமாகிய சங்கத்தால் அவனுடைய இரு கன்னங்களிலும் தடவினார். அதனால் அவருக்கு ஜீவன், ஈசுவரன் ஆகிய இவர்களுடைய உண்மை நன்றாகத் தெரிந்தது. சாசுவதமாகிய ஸ்தானத்தை யடையப்போகிற அந்தத்துருவன் பிரஸித்தமான மேலான கீர்த்தியுள்ளவராகிய பகவானை நோக்கி மெதுவாகப் பக்தி, பிரேமை இவைகளுடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான்.

6—17. "ஸகல சக்தியுள்ளவராகிய எந்தப் பகவான் என்னுடைய சரீரத்திற்குள் பிரவேசித்து கை, கால், காது, துவக், பிராணன், வாக்கு ஆகிய இவைகளைப் பிழைக்கச்செய்தாரோ, (தன் தன் கார்யத்தைச் செய்யச் சக்தியுள்ளதாகச் செய்தார்) அந்தப் பரமபுருஷராகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். ஓ பகவன்! நீர் ஒருவரே முக்குணங்களுள்ள தம்முடைய மாயாசக்தியைக்கொண்டு மஹத் தத்துவம் முதலிய இந்த ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அதில் பிரவேசித்து, அஸத்துக்களான இந்திரியகுணங்களை அடைந்து. அந்த அந்தத் தேவதையாகப் பிரகாசிக்கிறீர். அது, அக்கினி ஒருவரானாலும் கட்டைகளை ஆசிரயித்துப் பல அக்கினிகளாகத் தோற்றுவதுபோலிருக்கிறது. (ஞானம் முதலிய சக்தியுள்ள புருஷன் நீர் ஒருவரேயொழிய வேறு ஒருவருமில்லை யென்று கருத்து.) ஓ உபத்திரவமடைந்தவர்களுக்குப் பந்துவாக இருப்பவரே! பிரம்மதேவரும் உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட திவ்ய ஞானத்தைக்கொண்டு இந்த ஜகத்தைப் பார்த்தார். ஓ நாத! உம்மைஅடைந்தவன் துங்கி விழித்தவன் போன்றவன்; உம்முடைய பாதமானது முக்தர்களுக்கும் சரணமாக இருக்கிறது; அப்படிப்பட்ட உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் செய்த உபகாரத்தை நினைப்பவனாகிய எவன் மறந்துவிடுவான்? (உம்மைப் பூஜிக்காதவர்கள் கிருதக்னர்களாவார்கள்.) மேலும் நீர் பக்தர்களை ஜனன மரண துக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறவர்; அப்படிப்பட்ட உம்மை எவர்கள் ஸ்வல்ப பலத்தை விரும்பிப் பூஜிக்கிறார்களோ, அவர்கள் உம்முடைய மாயையால் ஏமாற்றப்பட்ட புத்தியுள்ளவர்களேயாம். பிணத்துக்கொப்பான சரீரத்தால் அனுபவிக்கக்கூடிய சுகத்திற்காக கற்பக விருக்ஷம்போன்ற உம்மைப் பூஜிக்கிறார்களல்லவா? விஷய சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் சுகமானது நரகத்தி

லும் மனிதர்களால் அடையப்படுகிறது. மேலும் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானிப்பதாலும், பக்தர்கள் முகமாக உம்முடைய கதைகளைச் சிரவணஞ்செய்வதாலும் எந்த சுகமுண்டாகிறதோ, அது ஆனந்த ரூபமாகிய பிர்ம்ம ஸ்வரூபத்திலும் உண்டாகிறதில்லை. அப்படிக்கிருக்க, பயங்கரமான யமனுடைய கத்திபோன்ற காலத்தால் விமானத்திலிருந்து பூமியில் விழுகிறவர்களுக்கு அம்மாதிரியான சுகம் கிடைக்குமா? (புண்யம் நசிக்கிறவரையில் சுவர்க்க சுகத்தை யனுபவித்துப் புண்யம் குறைந்தவுடன் பூமிக்கு வருகிறார்கள். ஆனதால் சுவர்க்க சுகமும் இதற்கொப்பானதாகுமா?) ஓ அனந்த! உம்முடைய குணங்களுடைய கதாமிருதத்தைப் பானஞ்செய்து அதனால் மதித்துப் பலவகையான வியஸனங்களுள்ள ஸம்ஸாரத்தைப் பிரயாசையின்றித் தாண்டுவேன்; ஆனதால் சுத்த சித்தர்களும், எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் உம்மிடத்தில் பக்திசெய்பவர்களுமான ஸாதுக்களுடன் சகவாஸம் முதலியவை எனக்கிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். ஓ பத்மநாப! எவர்கள் உம்முடைய பாதமாகிய தாமரை மலரின் வாசனையில் ஆசைப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களிடத்தில் (பக்தர்கள்) சகவாஸம் முதலியவைகளைச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் மிகுந்த பிரியமான தேகத்தையும், புத்திரன், மித்திரன், வீடு, பணம், ஸ்திரீ ஆகிய இவைகளையும் நினைக்கிறதில்லை. ஓ ஜனனமற்றவரே! மஹத் தத்துவம் முதலிய அநேக காரணங்களுள்ளதும், காரியகாரண விசேஷங்களுள்ளதும், திர்யக், மனிதர்கள், பிராம்மணன், மலைப்பாம்பு, தேவன், அசுரர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய சரீரங்களால் வியாப்தமுமான இந்த உம்முடைய விராட் ரூபத்தை நான் அறிவேன்; இதனைவிட மேலானதை நான் அறியேன். அது சப்தத்தால் சொல்லமுடியாதது. (வாக்குக்கு எட்டாதது.) பிரளயகாலத்தில் இவ்வுலகத்தை வயிற்

றில் அடக்கிக்கொண்டு ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் நீர், யோகநித்திரை செய்கிறீர். உம்முடைய சமுத்திரம் போன்ற கொப்பூழில் தோன்றிய சுவர்ணமயமும் உலக சுரூபமுமான தாமரைமலரில் பிரம்மதேவர் உண்டானார். அப்படிப்பட்ட பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். நீர் நித்யமுக்தர்; பரிசுத்தர்; எல்லா மறிந்தவர்; ஆத்மாவாக இருப்பவர்; விகாரமற்றவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாக இருக்கும் புருஷன்; ஐசுவரியமுள்ளவர்; முக்குணங்களுக்கு அதிபதி; புத்தியின் ஸ்திதியைச் சித்சக்தியைக்கொண்டு பார்ப்பவர்; ஆனதால் ஜீவனுக்கும் உமக்கும் அநேக பேதமிருக்கிறது; அப்படிப்பட்ட நீர் ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்; யஞ்ஞத்திற்கு அதிஷ்டாதாவாகிய விஷ்ணுவும் நீரே. பலவகையான சக்தியுள்ளவைகளும், ஒன்றுக்கொன்று விருத்த கதியுள்ளவைகளுமான வித்யை முதலியவைகள் எவரிடமிருந்து கிரமமாக உண்டாகின்றனவோ அப்பேர்ப்பட்டதும், ஜகத்திற்கு உத்பத்தி ஸ்தானமும், அகண்டமும் ஆதியந்தமற்றதும், ஆனந்த ஸ்வரூபமும், விகாரங்களற்றதுமான பிரம்மத்தைச் சரணமடைகிறேன். ஓ பகவான்! ஆனந்த ஸ்வரூபியான உம்முடைய பாதத்தை ஸகல பலனைக்காட்டிலும் மேலானதென்று நிஷ்காமர்கள் உபாசித்தாலும் தீனர்களாகிய எங்களையும் (ஸம்ஸாரிகளை) மிகுந்த தயையுடன் இளங்கன்றுள்ள பசுவானது கன்றுக்குப் பால்கொடுத்துக் காப்பாற்றுவது போல் ஸம்ரக்ஷிக்கிறீர்" என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

18—26. இப்படி துதிக்கப்பட்டவரும், பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவருமான பகவான் ஸத் ஸங்கல்பம் உள்ள புத்திசாலியாகிய துருவரை சிலாகித்து அவரை நோக்கி "ஓ சிறுவனாகிய ராஜகுமாரனே! உன்னுடைய எண்ணம் இப்படிப்பட்டதென்று எனக்குத் தெரியும்;

அது மற்றவர்களால் அடையமுடியாததானாலும் அதனை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். எந்தப் பதமானது அறிவற்றதோ, விசேஷ காந்தியுள்ளதோ, கிரகங்கள், அச்வநீ முதலிய நக்ஷத்திரங்கள், மற்றத் தாரைகள் முதலியவையுள்ள தேஜஸ்ஸுக்களுடைய சக்கிரம் எவ்விடத்திலிருக்கிறதோ, மேலும் ஒரே கம்பத்தில் அநேகம் காளைகளைக் கட்டுவதுபோல் எதனிடத்தில் ஸகல ஜ்யோதிஸ்ஸுமிருக்கிறதோ, எது வெகுகாலமிருக்கக்கூடியதோ (மூவுலகமும் நாசத்தை யடைந்தாலும் எது நாசமடைகிறதில்லையோ), தர்மம், அக்கினி, கச்யபர், சுக்கிரன், ஸப்தரிஷிகள், நக்ஷத்திரங்கள் ஆகிய இவைகள் எதனைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றுகின்றனவோ, அந்தத் துருவபதத்தைக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் தர்மிஷ்டராகிய உன்னுடைய பிதா உனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து வனத்திற்குப் போவார். அப்பொழுது இருபத்து ஆறாயிரம் (26,000) வருஷம் நீ ராஜ்யத்தைப் பரிபாலிப்பாய்; உன்னுடைய சகோதரனாகிய உத்தமன் வேட்டைக்குச் சென்று காணாமல் போய்விடுவான்; அப்பொழுது அவனுடைய மாதா அவனைத் தேடிச் சென்று காட்டுத் தீயினால் மரணமடைவாள்; பின்பு நீ பூர்ணமாகத் தக்ஷிணை கொடுத்து யாகங்களை யனுஷ்டித்து அதனால் யஞ்ஞத்தில் பிரீதியுள்ள என்னை ஆராதித்து இவ்வுலகத்திய சுகங்களை யநுபவித்துக் கடைசியில் என்னைச் சிந்திப்பாய். அதன்பின் முன்னே காட்டிய மேலான பதத்தை யடைந்த சப்தரிஷிகளுக்கும் மேலானவனாக இருப்பாய். அந்தப் பதத்திற்கு அழிவில்லை" என்று அனுக்கிரகித்து அந்தச் சிறுவன் பார்த்திருக்கும்போதே தம்மிடஞ் சென்றார்.

27. அந்தச் சிறுவனும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய பாதசேவையால் தன்னுடைய சங்கல்பம் பூர்த்தியை

யடைந்தும் அதிக உற்சாகமில்லாதவனாகத் தன்னுடைய பட்டணஞ் சென்றான்" என்று மைத்திரேயர் விதுரருக்குச் சொன்னார்.

28. அதனைக் கேட்ட விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! பகவானுடைய பாதசேவை செய்து துர்லபமான பதத்தை ஒரே ஜன்மத்தில் அடைந்தும் துருவர் ஏன் தம்மைக் கிருதார்த்தராக நினைக்கவில்லை?" என்று கேட்டார்.

29—35. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "துருவன் சபத்தினீ மாதாவினுடைய நிந்தா வார்த்தைகளால் வருத்தமடைந்தவனாகி முக்தியைக் கொடுப்பவரான பகவானைத் தரிசித்தும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கவில்லை. ஆனதால் இம்மாதிரி புத்தி மாறிவிட்டதேயென்று தாபமடைந்தான். எப்படியெனில்—"ஸனந்தர் முதலிய ஊர்த்துவரேதஸ் உள்ள மஹரிஷிகள் அநேக ஜன்மத்தில் யோகம் முதலியவைகளை யநுஷ்டித்தும் எவருடைய பாதத்தை யடையவில்லையோ அப்படிப்பட்ட பாதத்தின் சாயையை நான் ஆறுமாதத்தில் அடைந்தும் பேதபுத்தியுள்ளவனாக இருந்தேன். பாக்கியக் குறைவுள்ளவனாகிய என்னுடைய அறியாத்தன்மை வியக்கக்கூடியது. ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திக்கும் பரமபுருஷனுடைய பாதங்களை அடைந்து அநித்திய சுகத்தையே விரும்பினேன். மிகுந்த அஸத்தாகிய நான் நாரதபகவானுடைய உண்மையான வார்த்தையைக்கேட்டு அதனை யநுஷ்டிக்கவில்லை. ஆனதால் பொறாமையுள்ளவர்களான தேவர்கள் என் புத்தியை மாற்றிவிட்டார்கள். உலகத்தில் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் இரண்டாவது பதார்த்தமில்லையென்பது உண்மையாயிருக்க என்னுடைய சகோதரன் எனக்குச் சத்துரு

வென்று நினைத்து மனவருத்தப்படுகிறேன். இது தேவருடைய மாயையேயாம். தூங்குகிறவனால் சுவப்னத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்கள் ஸத்தியமாக அப்பொழுது தோன்றினாலும் அவைகள் மித்யை அல்லவா? ஸ்ரீ பகவான் கருணைசெய்யும்படி ஆராதிப்பது அரிதானாலும் கடுந்தபஸ் செய்து அவருடைய பிரஸாதத்தை அடைந்தும் நான் அவரிடம் பெற்றுக்கொண்ட வரமானது ஆயுஸ் இல்லாதவனுக்குச்செய்யும் வைத்தியம்போல் வியர்த்தமானதேயாம். ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்பவரும் தம்முடைய ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவருமான பகவானை பாக்கியமற்றவனாகிய நான் ஸம்ஸார சுகத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அபிமானமுள்ளவனாகிப் பிரார்த்தித்தேன். நான் புண்ணியமற்றவன்; பகவானிடத்தில் நான் வரம்பெற்றுக்கொண்டது, கேட்டதைக் கொடுக்க சித்தனாக இருக்கும் சக்கரவர்த்தியைத் தரித்திரன் தன் கையிலிருக்கும் சிறிய பாத்திரம் நிறைய அரிசி கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அரிசியைப் பெற்றுக்கொண்டதுபோலிருக்கிறது' என்று நினைத்துத் துருவர் பச்சாத்தாபமடைந்தார். ஓ விதுரரே! பகவானுடைய பாதாரவிந்த தூளியை யடைந்து அதனால் திருப்தியடைந்திருக்கும் உம்மைப்போன்றவர்கள், பகவானுக்குச் சுச்ரூஷை செய்வதைவிட வேறு ஒன்றையும் விரும்பார்கள். தெய்வச்செயலாக கிடைத்ததால் சந்தோஷமடைவார்கள்."

36—64. பின்பு துருவர் வருகிறாரென்பதைக் கேட்டும் உத்தானபாதர், 'மரணமடைந்தவன் திரும்பி வருகிறான்' என்றால் அதை ஜனங்கள் எப்படி நம்பமாட்டார்களோ அப்படி, "பாபியான எனக்கு இம்மாதிரியான க்ஷேமமும் கிடைக்குமோ என்று" நம்பவில்லை. ஆனாலும் தேவரிஷியான நாரதருடைய வார்த்தையை நினைத்து

விசேஷ சந்தோஷமடைந்து இம்மாதிரியான நல்ல ஸமாசாரஞ்சொன்னவனுக்கு விலையுயர்ந்த ஹாரத்தைக் கொடுத்தார். பிறகு மேலான குதிரைகள் கட்டியதும், சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இரதத்தின் மீதேறிக்கொண்டு பிராம்மணர்கள், தம்முடைய குலத்தி லுள்ள பெரியோர்கள், மந்திரிகள், பந்துக்கள் ஆகிய இவர்களுடன் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார். அப் பொழுது சங்கம், துந்துபி, புல்லாங்குழல் முதலிய வாத்தியங்களைக் கோஷித்தார்கள். பிராம்மணர்கள் வேதத்தை உச்சரித்தார்கள். ஸுநீதி, ஸுருசி என்ற ராஜபத்தினிகளும், உத்தமனென்ற இராஜகுமாரனுடன் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு அரசர்பின் சென்றார்கள். இப்படி அரசர் தம்முடைய புத்திரனைப் பார்க்க விரும்பிப் பட்டணத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் தோட்டத்தின் அருகில் வருகிற துருவரைக்கண்டு சீக்கிரம் இரதத்தி லிருந்து இறங்கி அதிகப் பிரேமையால் பரவசராகி பெரு மூச்சுவிட்டு, புத்திரனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். பின்னும் அந்த அரசர் புத்திரனைக் கண்டதால் பூர்ண மனோரதமுள்ளவராகி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பாதஸேவை யால் பாவங்களற்றவராக இருக்கும் துருவருடைய தலையை மோந்து ஆனந்த பாஷ்பத்தைப் பெருக்கினார். அப் பொழுது ஸாதுக்களில் முந்தியவராகிய துருவர் பிதாவி னுடைய பாதங்களை நமஸ்கரித்து அவரால் ஆசீர்வதிக்கப் பட்டு இரண்டு மாதாக்களையும் நமஸ்கரித்தார். ஸுருசி யானவள் வணங்கிய குமாரனைத் தூக்கி ஆலிங்கனஞ் செய்து பாஷ்பத்தால் கத்கத ஸ்வரத்துடன் "வெகுகாலம் ஜீவித்திரு" என்று ஆசீர்வதித்தாள். புருஷன் பகவா னிடத்தில் செய்யும் மைத்திரி முதலிய குணங்களால் பகவான் எவனிடத்தில் தயைசெய்கிறாரோ, அவனை ஸகல பிராணிகளும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள். ஜலமானது பள்ளத்தில்

பிரவேசிக்கிறது. (அதனால் ஸுருசியும் துருவரிடம் விசுவாசத்தை வைத்தாள்). மேலும் உத்தமனும், துருவரும், ஒருவருக்கொருவர் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு மயிர்க்கூச்சலையடைந்து அடிக்கடி ஆனந்த பாஷ்பத்தைப் பெருக்கினார்கள். ஸுநீதியென்ற துருவருடைய மாதாவானவள் தன்னுடையப் பிராணனைக்காட்டிலும் பிரியனாகிய புத்திரனைத் தழுவி அவனுடைய சரீர ஸ்பர்சத்தால் மனக்கவலையை யொழித்தாள். சூரனைப் பெற்றவளாகிய அவளுடைய கண்களிலிருந்து ஆனந்த ஜலம் பெருகி ஸ்தனங்களில் விழுந்தது. அந்த ஸ்தனங்களிலிருந்து பால் பெருகியது. அந்த ராஜமஹிஷியை நோக்கி ஜனங்கள் "காணாமல்போன உன்னுடைய புத்திரன் தெய்வச் செயலால் திரும்பிவந்திருக்கிறான்; உன் கவலையை நிவர்த்திப்பான்; பூமண்டலத்தைப் பரிபாலிப்பான்; பக்தர்களுடைய கவலையைத் தீர்க்கும் பகவானை நீ ஆராதித்தாய். அவனைத் தியானஞ்செய்யும் வித்வான்கள் ஜயிக்கமுடியாத ஸம்ஸாரத்தை ஜயிப்பார்கள்" என்று கொண்டாடினார்கள். இப்படி ஜனங்களால் சிலாகிக்கப்படும் துருவரை, உத்தமனுடன், அரசன் யானையின்மீதேற்றிவைத்துக்கொண்டு ஜனங்களால் துதிக்கப்பட்டு, தம்முடைய நகரத்திற்குட் சென்றார். அந்தப் பட்டணத்தில் ஒவ்வொரு வீட்டின் வாசலிலும், கோட்டை வாசல்களிலும் வாழைகளும், பாக்குக்கன்றுகளும், மகரதோரணங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. மேலும் மாந்தளிர்கள், வஸ்திரங்கள், புஷ்பமாலைகள், முத்துமாலைகள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. தீபங்கள் பிரகாசித்தன. மேலும் அந்த நகரமானது அலங்கிருதங்களான பிராகாரங்களாலும், கோபுரங்களாலும், வீடுகளாலும், தங்கவேலைசெய்த விமான சிகரங்களுடைய காந்திகளாலும் மனோஹரமாக இருந்தது. பின்னும் ராஜ

மார்க்கங்களும், நாற்சந்திகளும், அவாந்தர வீதிகளும், பிராகாரத்தின் மீதிருக்கும் வீதிகளும் குப்பையில்லாமல் சுத்தம் செய்யப்பட்டும், ஜலந் தெளிக்கப்பட்டும், சந்தனத்தாலும், பொரிகளாலும், அக்ஷதங்களாலும், புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும், அரிசிகளாலும், பலிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருந்தன. ராஜமார்க்கத்தில் வரும் துருவருக்குப் பட்டணத்திலிருக்கும் பதிவிரதைகளான ஸ்திரீகள் வெண்மையான கடுகு, அக்ஷதம், தயிர், பூர்ணகும்பம், அறுகம் புல், புஷ்பம், பழம் முதலிய மங்கள திரவியங்களை ஸமர்ப்பித்து மிகுந்த பிரீதியுடன் ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். இப்படி எல்லாராலும் பூசிக்கப்பட்டும், மனோஹரமான கானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டும் துருவர் பிதாவினுடைய கிருகஞ்சென்றார். அந்த அரண்மனையானது மேலான இரத்தினங்களால் கட்டப்பட்டது; அதில் பிதாவினால் பகுமானிக்கப்பட்டு சுவர்க்கத்தில் தேவன்போல் வசித்தார். அவ்விடத்தில் பால்போலும் நுரைபோலும் வெண்மையான மேல்விரிப்புள்ளவைகளும், தந்தவேலை செய்யப்பட்டவைகளும், சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கட்டில் முதலிய படுக்கைகளும் சுவர்ணமயங்களான ஆஸனங்களுமிருக்கின்றன. அங்கிருக்கும் ஸ்படிகச் சுவர்களிலும், மரகதச் சுவர்களிலும் தீபங்களும், ஸ்திரீகளும் பிரதிபிம்பிக்கிறார்கள். மேலும் அழகான தோட்டங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் பல வகையான தேவ விருக்ஷங்களுமிருக்கின்றன. பறவைகள் ஆணும் பெண்ணுமாகச் சப்திக்கின்றன. வண்டுகள் மதங்கொண்டவைகளாகிப் பாடுகின்றன. மேலும் அவ்விடத்திலிருக்கும் ஓடைகளுடைய படிகள் வைடூரியக்கற்களால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஓடைகளில் தாமரைகள் நீலோத்பலங்கள், ஆம்பல்கள் ஆகிய இவைகளிருக்

கின்றன. ஹம்ஸம், நீர்க்காக்கை, சக்கரவாகம், ஸாரஸங் கங்கள் ஆகிய நீர்ப்பறவைகளும் வசிக்கின்றன.

65—67. பின்பு உத்தானபாதர் என்ற அந்த ராஜ ரிஷியானவர் தம்முடைய புத்திரராகிய துருவருடைய சரிதத்தை (தபஸ்செய்து பகவானிடம் வரம்பெற்றது) கேட்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார். இப்படி சில காலஞ் சென்றபின் துருவர் இராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்யும் வயதை யடைந்தார். ஜனங்களும் அவரிடம் மிகுந்த பிரியமுள்ள வர்களாக இருந்தார்கள். அப்பொழுது அரசர் தாம் வயது சென்றவராகவிருந்தாலும் துருவருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். ஜனங்களுக்கு அது சம்மதமாகவிருந்தது. பின்னுமவர் விஷயங்களில் ஆசையை யொழித்து ஆத்ம தத்துவத்தை யோசித்து வனஞ்சென்றார்.

அத்தியாயம் 10

துருவர் புண்ய ஜனர்களுடன் யுத்தஞ்செய்தது

1—3. பின்பு துருவர் சிம்சுமாரரென்ற பிரஜாபதி யின் புத்திரியாகிய பிரமியென்பவளை விவாகஞ்செய்து கொண்டு அவளிடத்தில் கல்பன், வத்ஸரன் என்ற இரண்டு புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினார். பின்னும் மிகுந்த பல சாலியான அவர் வாயுவின் புத்திரியாகிய இளை யென்ப வளைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டு அவளிடத்தில் உத்கல னென்ற புத்திரனையும், சிறந்த புத்திரியையும் உண்டு பண்ணினார். அவருடைய ஸபத்தினி மாதாவின் புத்திரனு கிய உத்தமன் கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதற்கு முன்ன மேயே ஒரு நாள் வேட்டைக்காக இமயமலை சென்று அவ்

விடத்தில் மிக்க பலசாலியான புண்யஜனனால் (அசுர னால்) கொல்லப்பட்டான். அவனுடைய மாதாவாகிய ஸுருசியும் புத்திரசோகத்தால் மரணமடைந்தாள்.

4—28. பின்பு துருவர் தம்முடைய ஸகோதரன் மரணமடைந்ததைக்கேட்டு கோபம், பொறாமை, துக்கம் ஆகிய இவைகளை அடைந்து ஜயசீலமான இரதத்தின் மீதேறி புண்ய ஜனர்கள் வசிக்கும் அலகாசி நகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். வடக்குத் திக்கில் இமயமலை சென்று அவ்விடத்தில் அலகா நகரத்தைக் கண்டார். அதில் பரமசிவனுடைய வேலைக்காரர்களான ராக்ஷஸர்களும், குஹ்யர்களும் வசிக்கிறார்கள். பெரிதான கைகளுள்ள வராகிய அந்தத் துருவர் அவ்விடஞ் சென்று சங்கத்தை ஊதினார். அதன் சப்தத்தால் ஆகாசம், திக்குகள் ஆகிய இவைகளில் எதிரொலி உண்டாயிற்று. ஓ விதுரரே! அதனைக்கேட்டு யக்ஷஸ்திரீகள் பயந்தார்கள். பிறகு மிக்க பலசாலிகளான உபதேவர்களெல்லாரும், அந்தச் சப் தத்தை சகிக்காதவர்களாகி ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத் துக்கொண்டு பட்டணத்திற்கு வெளியே வந்தார்கள். மஹா ரதரும், பயங்கரமாகிய தனுஸைத் தரித்தவரு மான துருவர், தம்மை எதிர்த்துவருகிற அந்த உபதேவர் களைப்பார்த்து மூன்று பாணங்களால் தனியே ஒவ்வொரு வரையும் ஒரேகாலத்தில் அடித்தார். அந்தப் பாணங்கள் அவர்கள் நெற்றியில் பதிந்தன. அவர்களெல் லோரும் தங்களை அபஜயமடைந்தவர்களாக நினைத்துத் துருவருடைய திறமையைப்பற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். பின்பு அவர்கள் காலால் மிதிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பங்கள்போல் துரு வருடைய பராக்கிரமத்தைச் சகிக்காதவர்களாகி ஒவ் வொருவரும் ஆறு பாணங்களால் துருவரை தனித்தனி அடித்தார்கள். பின்னுமவர்கள் பரிகங்கள், கத்திகள், பிரா

ஸமென்ற ஆயுதங்கள், சூலங்கள், பரச்வதங்கள், சக்திகள், யஷ்டிகள், முஸண்டிகள், பலவகையான இறக்கைகளுள்ள பாணங்கள் ஆகிய இவைகளை வர்ஷித்தார்கள். அவர்கள் ஒரு லக்ஷத்து முப்பது ஆயிரம்பேர்கள் (1,30,000). எல்லோரும் விசேஷ கோபங்கொண்டவர்களாக இருந்ததுமல்லாமல் துருவர் செய்ததற்குப் பதில் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய ஆயுத வர்ஷத்தால் உத்தானபாதருடைய புத்திரராகிய துருவரும், அவருடைய இரதமும், அதில் கட்டப்பட்டிருக்கும் குதிரைகளும், ஸாரதியும் மூடப்பட்டன. அது மழையால் மலை மூடப்பட்டது போலிருந்தது. அப்பொழுது அதனைப் பார்த்திருந்த சித்தர்கள் "மனுவின் வம்சத்திலுண்டான சூரியன் புண்யஜனர்களாகிய பெரிதான சமுத்திரத்தில் மூழ்கினார். ஹா ஹா" என்று உரக்கக்கூவினார்கள். அசுரர்கள் "ஜயித்தோம் ஜயித்தோம்" என்று உரக்கச்சொல்லி சந்தோஷித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் பனிமூட்டத்திலிருந்து சூரியன் வெளிப்பட்டாற்போல் துருவருடைய இரதமானது அதிலிருந்து வெளியில்வந்தது. துருவரும் பயங்கரமாகிய தம்முடைய வில்லில் நாண்கயிற்றைக்கட்டி, சப்திக்கச்செய்து அதில் பாணங்களைத் தொடுத்துச் சத்துருக்களுடைய அஸ்திரங்களை அடித்தார். அது மேகக் கூட்டத்தை வாயுஸாசஞ் செய்தது போலிருந்தது. அதனால் சத்துருக்கள் மனவருத்தமடைந்தார்கள். துருவருடைய வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணங்கள் அவர்களுடைய கவசங்களைப் பிளந்து இடிவிழுந்தாற்போல சரீரத்திலும் பிரவேசித்தன. பல்லமென்ற பாணங்களால் அறுக்கப்பட்ட அழகான குண்டலங்களுள்ள தலைகளும், சுவர்ணமயமான பனைமரம் போன்ற துடைகளும், வலயங்களால்

அழகான கைகளும், விலையுயர்ந்த மகரங்கள், தோள் வளைகள், கிரீடங்கள், தலைப்பாகைகள் ஆகிய இவைகளும் யுத்த பூமியை மறைத்துக்கொண்டிருந்தன. உயிருடனிருந்த சிலர் முறிக்கப்பட்ட அவயவங்களுள்ளவர்களாகி, சிங்கத்தினிடம் பயந்த யானைகள்போல் யுத்த பூமியிலிருந்து பயந்து ஓடினார்கள். அப்பொழுது மனுவின் வம்சத்தில் பிறந்த உத்தமராகிய துருவருடன் எதிர்த்து யுத்தத்திற்கு வரக்கூடியவர்களில்லை. அதனைக் கண்ட துருவர் அந்தப் பட்டணத்திற்குட்சென்று அதன் அழகைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவரானாலும் சத்துருக்கள் திரும்பவும் சண்டைக்கு வருவார்களோவென்று தம்முடைய ஸாரதியை நோக்கி, "மாயாவிகளுடைய நடையை ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளமுடியாது" என்று சொல்லிக் கொண்டு அலகா நகரத்திற்குட் போகவில்லை. உடனே சமுத்திரத்திலுண்டாகும் சப்தம்போல் காற்றினால் பயங்கரமான சப்தமுண்டாயிற்று; தூளி கிளம்பியது; ஒரு க்ஷண காலத்தில் ஆகாசம் முழுவதும் மேகங்களால் மூடப்பட்டது; பயங்கரமான இடிகளும் மின்னல்களும் உண்டாயின; இரத்தம், சீழ், அமேத்யம், மூத்திரம், மேதஸ் முதலிய அசுத்த வஸ்துக்கள் வர்ஷிக்கப்பட்டன; கபந்தங்கள் (தலையில்லாத உடல்கள்) துருவருடைய முன்பாக ஆகாயத்திலிருந்து விழுந்தன. பின்பு ஆகாயத்தில் மலைகள் காணப்பட்டன; அவைகள் நான்கு பக்கங்களிலும் விழுந்தன; கதாயுதம், பரிகம், முஸலாயுதம், கத்தி ஆகிய இவைகளும் கற்களும் வர்ஷிக்கப்பட்டன; மேலும் விஷப்பார்வைகளுள்ளவைகளும், அக்கினி போன்ற கண்களுள்ளவைகளும், இடிபோன்ற மூச்சுள்ளவைகளுமான ஸர்ப்பங்கள் தோன்றின; பின்னும், மதங்கொண்ட யானைகளும், சிங்கங்களும், புலிகளும் கூட்டங்கூட்டமாக எதிர்த்து ஓடிவந்தன; பிரளயகாலத்திற் போல் சமுத்திரமானது பெரிதான அலை

களுடன் பயங்கரமாகி ஸகல பூமியையும் மறைத்துக் கொண்டு கரைபுரண்டது. இம்மாதிரியானவைகளை அசுரர்கள் மாயையால் உண்டுபண்ணினார்கள். அவைகள் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயத்தைக் கொடுத்தன.

29—30. இப்படி துருவரிடத்தில் அசுரர்கள் நிவர்த்திக்க முடியாத மாயாப்பிரயோகஞ்செய்ததைக் கேள்விப்பட்டு மஹரிஷிகளெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து துருவருக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி அனுக்கிரகித்தார்கள். எப்படியெனில் — ஓ உத்தானபாதருடைய புத்திரராகிய துருவ! எந்தப் பகவானுடைய திவ்ய நாமத்தை யுச்சரித்து ஸகல ஜனங்களும் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறார்களோ, எவர் சார்ங்கமென்றவில்லைத் தரித்தவரோ அப்பேர்ப்பட்ட தேவர் உம்முடைய சத்துருக்களை நாசஞ்செய்யட்டும்" என்றார்கள்.

அத்தியாயம் 11

மனு துருவருக்குத் தத்துவத்தை யுபதேசித்தது

1—5. இப்படி மஹரிஷிகளால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட துருவர் நாராயணாஸ்திரத்தை வில்லில் ஸந்தானஞ் செய்தார். விதுரரே! அப்பொழுது ஆத்மஞ்ஞானமுண்டானவுடனே ஸகல துக்கங்களும் எப்படி நாசமடைகின்றனவோ அப்படி குஹ்யகர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட மாயைகள் யாவும் நாசமடைந்தன. இப்படி நாராயணாஸ்திரத்தை அவர் பிரயோகித்தவுடன் அதிலிருந்து கிளம்பியவைகளும், சுவர்ணமயமான புங்கங்களுள்ளவைகளும், ஹப்ஸத்தின் இறக்கையுள்ளவைகளுமான பாணங்கள் பயங்கரமாகச் சப்தித்துக்கொண்டு மயில்கள் வனத்தில் பிரவேசித்தாற்

போல சத்துரு சைன்னியத்தில் பிரவேசித்தன. கூர்மையான முனைகளுள்ள அந்தப் பாணங்களால் உபத்திரவிக்கப்பட்ட அந்தப் புண்ய ஜனங்கள் மிகுந்த கோபமடைந்து ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஸர்ப்பங்கள் படமெடுத்துக் கருடனை எதிர்த்தாற்போல் துருவருடைய முன்பாக ஓடிவந்தார்கள். துருவரும் அவர்கள்மீது பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவர்களுடைய கைகள், துடைகள், கழுத்து, வயிறு ஆகிய இவைகளை அறுத்து நாசஞ்செய்தார். யோகிகள் எந்த சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்து மேலுலகஞ் செல்லுகிறார்களோ, அந்த மண்டலத்தை அந்தப் புண்ய ஜனங்கள் பேதித்துப் பரலோகமடைந்தார்கள். இப்படி நிரபராதிகளான குஹ்யகர்கள் துருவரால் இம்சிக்கப்பட்டார்கள்.

6—35. அப்பொழுது மனுவானவர் மஹரிஷிகளுடன் அவ்விடம் வந்து உத்தானபாதருடைய புத்திரராகிய துருவரை நோக்கி, "ஓ குழந்தாய்! கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளு. கோபமானது நரகத்திற்கு மார்க்கம்; பாபத்திற்குக் காரணமாகிறது. அந்தக் கோபத்தால் குற்றமற்றவர்களான புண்ய ஜனர்களை நாசஞ்செய்தாய்; நிரபராதிகளான உபதேவர்களை நீ கொல்ல ஆரம்பித்தது நம்முடைய குலத்திற்குத் தகுதியானதல்ல; நிந்திக்கக்கூடியது; ஓ சகோதரனிடம் பிரீதியுள்ளவனே! உன்னுடைய சகோதரனாகிய உத்தமனைக் கொன்றவன் ஒருவன்; அதற்காக நிரபராதிகளான அநேகர்களைக் கொன்றாய்; சரீரத்தை ஆத்மாவாக நினைத்துப் பசுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று எப்படி அடித்துக்கொள்கின்றனவோ, அப்படி பிராணிகளைக் கொல்வதென்பது பகவத் பக்தர்களான ஸாதுக்களுக்குத் தகுதியானதல்ல. நீயோ ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் வசிக்கும் பகவானை ஆராதித்து மேலான

அந்த விஷ்ணு பதத்தையடைந்தவன். நீ பகவானுடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பவன்; பகவத் பக்தர்களுக்குப் பிரியன்; ஸாதுக்களுடைய விரதத்தை அநுஷ்டிப்பவன்; அப்பேர்ப்பட்ட நீ இம்மாதிரியான கெட்ட கார்யத்தை எப்படிச் செய்தாய்? திதிக்ஷை (பொறுமை), கருணை, மைத்திரீ ஆகிய இவைகளால் ஸகல ஜந்துக்களிடத்திலும் ஸம புத்தியுள்ளவனாகவிருந்தால் ஸகல ஸ்வரூபியான பகவான் சந்தோஷமடைகிறார். பகவத்பிரஸாதமுண்டானால் புருஷன் பிரகிருதியின் குணஸம்பந்தமற்றவனாகி ஜீவகுணத்தை விட்டு ஸுகஸ்வரூபமான பிரமம பதத்தை அடைகிறான். ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும் ஐந்து பூதத்தாலேற்பட்ட சரீரமுள்ளவர்கள். அந்த ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய சேர்க்கையால் ஸ்திரீ புருஷர்கள் உண்டாகிறார்கள். இம்மாதிரி சிருஷ்டி, பரிபாலனம், ஸம்ஹாரம் ஆகிய இவைகள் நடைபெறுகின்றன. அதில் புருஷன் நிமித்தமேயாம். அவர் குணங்களற்றவர்; கார்யகாரண ஸ்வரூபமாகிய ஜகத்தானது அவருடைய ஸன்னிதியில் இரும்புபோல் சேஷ்டிக்கிறது; அந்தப் பகவான் காலத்தின் மகிமையால் குணங்கள் தாரதம்யத்தையடையும்பொழுது சிருஷ்டி முதலியவைகளின் சக்தியை அங்கீகரித்து, தாம் ஒன்றையுஞ் செய்யாதவராக இருந்தும், கர்த்தாவாகவும், ஸம்ஹரிக்காதவரானாலும் ஸம்ஹரிப்பவராகவுமிருக்கிறார். அவருடைய சேஷ்டையானது ஊகிக்கமுடியாதது. அந்தப் பகவான் நாசமற்றவர்; ஜகத்தை நாசஞ்செய்யும் காலஸ்வரூபியாயிருப்பவர்; ஆதியற்றவர்; ஆதியைச் செய்பவர்; விகாரமற்றவர்; அப்படிப்பட்ட பகவான், பிதா முதலிய ஜனத்தைக்கொண்டு புத்திரன் முதலியவர்களை உண்டுபண்ணுகிறார்; திருடன் முதலியவர்களை அரசன் முதலியவர்களைக் கொண்டு நாசஞ் செய்கிறார்; அவர் ஸமமாகப் பிரஜைகளை நடத்துகிறாரே

யொழிய அவருக்குத் தம்மைச் சார்ந்தவனென்ற புத்தி யாவது, துவேஷியென்ற புத்தியாவது இல்லை. ஓடுகிற வாயுவின்பின் தூளிகள் போவதுபோல் கர்மாதீனர்களான பிரஜைகள் அவரை அனுஸரிக்கிறார்கள். ஆயுளின் விருத்தியாவது குறைவாவது அந்தப் பகவானுக்கு இல்லை. அவர் கர்மாதீனர்களான பிரஜைகளில், அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி சிலருக்கு அதின் குறைவையும் கொடுக்கிறார். அவர் கர்ம சம்பந்தமற்றவர்; சிலர் கர்மமே காரணமென்றும், சிலர் சுவபாவமே காரணமென்றும், மற்றுஞ்சிலர் காலமே காரணமென்றும், இன்னும் சிலர் தெய்வமே காரணமென்றும், சிலர் புருஷனுடைய காமமே காரணமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஈச்வர ஸ்வரூபமானது யாரால் அறியக்கூடும்? அது அவ்யக்தம்; அளவிடக்கூடாதது; மஹத் தத்துவம் முதலிய பலவகையான சக்திகள் அதனிடமிருந்தே உண்டாகின்றன. அது தானாக உண்டானது; அதன் எண்ணத்தையே தெரிந்துகொள்ள முடியாது. (அதனை யார் அறிவார்களென்று தாத்பரியம்.) ஓ குழந்தாய்! உன்னுடைய சகோதரனைக் குபேரனுடைய வேலைக்காரர்கள் கொன்றார்களென்று நினைப்பது சரியல்ல. சிருஷ்டியிலும், சம்ஹாரத்திலும் தெய்வம் காரணமாகிறது. அந்தப் பகவானே உலகத்தைப் படைப்பவர்; காப்பாற்றுகிறவர்; ஸம்ஹரிப்பவர்; ஆனாலும் அஹங்காரத்தை யடைகிற குணங்கள், கர்மங்கள் ஆகிய இவைகளிலும் சம்பந்திக்கிறதில்லை; ஸகல பூதஸ்வரூபியும், பூதங்களுக்கு அதிபதியும், பூதபாவனருமாகிய பகவான் தம்முடைய மாயாச் சக்தியைக்கொண்டு சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களாகிய கர்மங்களைச் செய்கிறார்; அவர் பக்தி செய்யாதவர்களுக்கு மிருத்யுவாக இருப்பவர்; பக்தர்களுக்கு அமிருதராக இருப்பவர்; ஜகத்திற்கு முக்யமான

கதியாக இருப்பவர்; அவரை மூன்று காரணங்களாலும் ஆராதிக்கவேண்டும். மூக்குக் கயிறுகளால் கட்டப் பட்ட விருஷபங்கள்போல் பிரஜாபதிகளும் அவரைப் பூஜிக்கிறார்கள். மேலும், ஐந்து வயதுச் சிறுவனாக இருக்கும் போது நீ, ஸபத்தினீ மாதாவின் வார்த்தையைச் சகியா மல் மாதாவையும் விட்டுப் பிரிந்து வனஞ்சென்று எவரைத் தபசினால் ஆராதித்து மூவுலகத்திற்கும் மேலானதான பதத்தை அடைந்தாயோ, உண்மையில் அஸத்தான இந்த ஜகத்தானது எவரிடத்தில் தோற்றுகிறதோ, அப்பேர்ப் பட்டவரும், குணங்களற்றவரும், நிகரற்றவரும், அக்ஷர ஸ்வரூபியுமான ஆத்மாவை விரோதமற்ற புத்தியால் தியானிக்கவேண்டும். மேலும் நீ பிரத்யகாத்மாவும், பகவா னும், நாசமற்றவரும், ஆனந்த ஸ்வரூபியும், ஸகல சக்தி யுள்ளவருமான புருஷோத்தமரிடத்தில் பக்திசெய்து, "நான், என்னுடையது" என்ற அவித்யையை நிவர்த்தித்துக் கொள்வாய். ஓ மஹாராஜனே! நீ சாஸ்திரங்களை யறிந்த வன்; ஆனதால் மருந்தினால் ரோகத்தை நிவர்த்திப்பது போல க்ஷேம விரோதியான கோபத்தை அடக்கிக்கொள். கோபமுள்ள புருஷனைக் கண்டு உலகமானது மிகவும் நடுங்குகிறது. ஆனதால் அபயத்தை யடைய விரும்பிய வித்வான் கோபத்திற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது. உன் னுடைய சகோதரனைக் கொன்றதற்காகப் புண்ணிய ஜனர்களை நீ நாசஞ்செய்தபடியால் குபேரனை அவமதித்த தாயிற்று. ஆனதால் ஓ குழந்தாய்! அந்தக் குபேரனை வணக்கத்தாலும், வணக்கமான வார்த்தைகளாலும் ஸமா தானப்படுத்திக்கொள். மகான்களுடைய தேஜஸ் ஸானது நம்முடைய குலத்தைக் கெடுக்கவேண்டாம்" என்று ஸ்வாயம்புவ மனுவானவர் பௌத்ரராகிய துரு வருக்கு உபதேசித்து, துருவரால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு மஹ ரிஷிகளுடன் தம்முடைய பட்டணஞ் சென்றார்.

நோட்டு

தீதீக்ஷை—மஹான்களிடத்தில். தாழ்ந்தவர்களிடம் கருணை. ஸமானர்களிடம் மைத்திரீ—ஸ்ரீத. அபராதஞ் செய்தவர்களிடம் பொறுமை.—வீர. ஸந்தோஷமடைகிறார்—பகவான் ஸகல ஸ்வரூபியாயிருப்பதால் தேவ மனுஷ்ய சரீரங்களும் பகவத் ஸ்வரூபமேயாம். ஆனதுபற்றி, பிராணிகளுக்குத் துரோகஞ்செய்தால் பகவானுக்குத் துரோகஞ்செய்ததாக ஆகிறது. ஆனதுபற்றி ஸகல பிராணிகளிடம் விசுவாஸம் வைப்பதால் பகவான் ஸந்தோஷமடைகிறார். — வீர. ஜீவதுணத்தை — பிழைத்திருக்கும்பொழுது காமம், குரோதம முதலியவைகளை விட்டு—வீர. இரும்பானது—அயஸ்காந்தத்தின் சக்தியால்—வீர.

அத்தியாயம் 12

துருவர் துருவ பதத்தை அடைந்தது

1—7. யக்ஷர்கள், சாரணர்கள், கின்னரர்கள் ஆகிய இவர்களால் துதிக்கப்பட்ட குபேரன் 'துருவர் கோபமில்லாதவராகிச் சாந்தராக இருக்கிறார்' என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு யுத்தபூமிக்கு வந்து துருவரை நோக்கி, "ஓ ராஜபுத்ர! உம்முடைய பிதாமஹராகிய மனுவின் உத்தரவின்படி நீர் விரோதத்தை விட்டபடியால் உம்மிடத்தில் நான் சந்தோஷமடைகிறேன். விரோதத்தை விட்டு விடுவது மிகவும் சிரமமான காரியம். நீர் யக்ஷர்களைக் கொல்ல வில்லை. யக்ஷர்களும் உம்முடைய சகோதரனைக் கொன்றவர்களல்ல. பிராணிகள் உண்டாவதற்கும் மரணமடைவதற்கும் காலமே காரணமாகின்றது. "நான், நீ" என்று புருஷனுக்கு உண்டாகும் பேதபுத்தியானது வியர்த்தமானதே; அது அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டது; தேகத்தை ஆத்மாவென்று நினைப்பதால் அந்தப் பேதபுத்தியானது ஸ்வப்பனத்தில் வஸ்துக்கள் தோன்றுவதுபோல் பிரகாசிக்கிறது;

அதனால் பந்தமோக்ஷங்களுண்டாகின்றன; ஆனதால் நீர் இவ்விடமிருந்து உம்முடைய நகரத்திற்குப் போகலாம்; உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். ஸகல பிராணிகளையும் ஆத்மாவாகப் பாவித்துப் பகவானை ஆராதியும். அவர் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவர்; ஸகல ரூபமான சரீரமுள்ளவர்; பூஜிக்கக்கூடிய பாதாரவிந்தமுள்ளவர்; ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறவர்; முக்குண சுரூபமான தம்முடைய மாயா சக்தியுடன் கூடியவர்; அதைவிட்டுப் பிரிந்துமிருப்பவர்; ஓ உத்தானபாதருடைய புத்திர! என்னிடமிருந்து உமக்கு இஷ்டமான வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்; ஸந்தேகப் படவேண்டாம். நீர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவிற்கு அந்தரங்க பக்தரென்று கேட்டிருக்கிறேன்" என்றார்.

8—9. அதனைக்கேட்ட மஹாபாகவதராகிய துருவர் இராஜராஜராகிய குபேரனை நோக்கி, "ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடத்தில் நிலையான பக்தியிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். அதனால் தாண்டமுடியாத துக்கங்களை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளலாம்" என்றார். அதனைக் கேட்ட குபேரன் மிகுந்த பிரியத்துடன் துருவருடைய இஷ்டப்படி அனுக்கிரகித்து, அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே மறைந்தார். அரசரும் தம்முடைய நகரஞ் சென்றார்.

10—27. பின்பு பூர்ணமாகத் தக்ஷிணை கொடுத்து, அநேக யாகங்களை அனுஷ்டித்து யக்ஞங்களுக்கு அதிபதியும், திரவியம், கர்மம், தேவதை இவைகளால் செய்யப்படும் கர்மங்களின் பலனைக் கொடுப்பவருமாகிய பகவானை ஆராதித்தார். ஸகல சுரூபியாயிருப்பவரும், நாசமற்றவருமான பகவானிடத்தில் தீவிரமான பக்திசெய்து, அதனால் தம்மிடத்திலும், ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தப் பிரபுவைத் தரிசித்தார். மேலும் துருவர் நல்ல நடையுள்ளவ

ராகவும், பிராம்மணரிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராகவும், தீனர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவராகவும், தர்மஸேதுக்களைக் காப்பாற்றுகிறவருமாக இருந்தார். அதனால் பிரஜைகள் அவரைத் தங்கள் பிதாவென நினைத்தார்கள். அவர் இருபத்தாறு ஆயிரம் வருஷங்கள் பூமியைப் பரிபாலித்தார். இப்படி அவர் சுகத்தை அனுபவிப்பதால் புண்யத்தின் குறைவையும் செய்துகொண்டு, யாகம் முதலிய தர்மங்களை யநுஷ்டித்துப் பாபத்தின் குறைவையும் செய்துகொண்டு தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளுக்கு உபயோகமாக வெகுகாலத்தைக் கழித்து, இந்திரியங்களை ஜயித்தவராகிய புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். பின்பு அவர் இந்த ஜகத்தானது ஆத்மாவிடத்தில் மாயையால் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அவித்யையால் ஏற்பட்டதென்றும், ஸ்வப்பனத்தில் தோன்றும் கந்தர்வ நகரத்திற்கொப்பானதென்றும் தெரிந்துகொண்டார். பின்னுமவர் தேகம், களத்திரம், புத்திரன், மித்திரன், சைன்னியம், பொக்கிஷம், அந்தப்புரம், அழகான விஹார பூமிகள், சமுத்திரத்திற்குட்பட்ட பூமண்டலம் இவைகள் அநித்தியங்களென்று நிச்சயித்து, பதரிகாசிரமஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் சுத்தமாகிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சமம், தமம் முதலியவைகளை யடைந்து விதிப்படி ஆசனத்தை யடைந்தும், வாயுவை யடக்கி இந்திரியங்களை அந்தர்முகமாகச் செய்துகொண்டு பகவானுடைய விராட் ரூபத்தைத் தியானித்தார். பின்பு 'தியானஞ்செய்கிறவன், தியானம் செய்யப்படுகிறது' என்ற பேதபுத்தியற்றவராகி, ஸமாதியிலிருந்து ஸ்தூலத் தியானத்தை விட்டார். இப்படி எப்பொழுதும் பகவானிடம் பக்தி செய்யும்பொழுது அவருடைய கண்களிலிருந்து ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகியது. ஹிருதயமானது சிநேகமுள்ளதாக இருந்தது; சரீரத்தில் மயிர்க்கூச்சலுண்டா

யிற்று. சரீரத்தில் அபிமானம் ஒழிந்தது. 'நான் துருவன்' என்ற எண்ணம் மாறிற்று. அப்பொழுது அவர் ஆகாயத்தி லிருந்து பூமியை நோக்கி வருகிற ஒரு விமானத்தைக் கண்டார். அது பத்துத் திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு உதயமான பூர்ணிமா சந்திரன் போலிருந்தது. அந்த விமானத்தில் இரண்டு தேவர்க ளிருந்தார்கள். அவர் கள் நான்கு கைகளுள்ளவர்கள்; கறுத்த திருமேனியுள்ள வர்கள்; யௌவன வயதுள்ளவர்கள்; சிவந்த தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவர்கள்; கதையைத் தரித்தவர்கள்; நல்ல வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டவர்கள்; கிரீடம், ஹாரம், தோள்வளை, அழகான குண்டலங்கள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; அவர்களைக் கண்ட வுடன் துருவர், 'இவர்கள் பகவானுடைய பார்ஷதர்கள்' என்று தெரிந்துகொண்டு எழுந்திருந்து ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய திவ்ய நாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டே பரபரப்பினால் பூஜாக் கிரமத்தை மறந்தவராகி அஞ்சலி செய்துகொண்டு நமஸ்காரஞ்செய்தார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்திய வரும், அஞ்சலிபந்தஞ் செய்துகொண்டிருப்பவரும், வணக் கத்தால் வணங்கிய கழுத்துள்ளவருமான துருவரை நோக்கி ஸுநந்தர், நந்தர் என்ற அவ்விருவர்களும், "ஓ அரசனே! உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்; எங்களுடைய வார்த்தையை ஸாவதானமாகக் கேளும்; நீர் ஐந்து வயதுச் சிறுவனாகவிருக்கும்பொழுது தபஸ் செய்து எந்தப் பக வானைத் திருப்தி செய்தீரோ, ஸகல ஜகத்தையும் படைத்த வரும், சார்ங்கமென்ற வில்லைத் தரித்தவருமான அந்தத் தேவருடைய பார்ஷதர்களாகிய நாங்கள் உம்மை அழைத்துப்போவதற்காக வந்திருக்கிறோம். அடைய முடியாத விஷ்ணுபதமானது உம்மால் அடையக்கூடிய

தாயிற்று. ஸப்த ரிஷிகளும் அந்தப் பதத்தை யடையாமல் அதன்கீழ் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். சந்திரன், சூரியன், கிரு ஹங்கள், நக்ஷத்திரம் முதலியவைகள் எதனைப் பிரதக்ஷி ணமாகச் சுற்றுகின்றனவோ, அந்தப் பதமானது உம் முடைய முன்னோர்களாலும் மற்றவர்களாலும் அடையப் படாதது; எல்லாராலும் நமஸ்கரிக்கக்கூடியது; அந்த விஷ்ணுவின் மேலான பதத்தை நீர் அடையலாம் உத்தம சுலோகர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய பகவான் இந்தச் சிறந்த விமானத்தை உமக்காக அனுப்பியிருக்கிறார். அதன் மீதேறவேண்டும்" என்றார்கள்.

28—42. ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய வேலைக்காரர்க ளுள் சிறந்தவர்களான அந்தப் பார்ஷதர்களுடைய தேன் போன்ற இனிமையான வார்த்தையைக் கேட்டு, பகவத் பக்தர்களுக்குப் பிரியராகிய துருவர் ஸ்நானஞ்செய்து அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மஹரிஷிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தார். அந்த விமானத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து பூஜித்தார். பார்ஷதர்களை நமஸ்கரித் தார். பின்பு சுவர்ணமயமான சரீரமுள்ளவராகி அந்த விமானத்திலேற விரும்பினார். அப்பொழுது துந்துபி, மிருதங்கம், பணவம் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்தித்தன. சிறந்த கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். புஷ்பமாரி பெய்தது. சுவர்க்க லோகஞ் செல்லும் சமயத்தில் துருவர், "தீனையான ஸுநீதியைவிட்டுப் போகிறோமே" என்று நினைத்தார். அவருடைய இம்மாதிரியான எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு பார்ஷதர்கள் விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு மேலுலகஞ் செல்லும் ஸுநீதியைத் துருவருக்குக் காண் பித்தார்கள். பின்பு துருவர் விமானத்துடன் செல்லுகின்ற தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டு, புஷ்பங்களால் இறைக்கப் பட்டு மேலுலகஞ் சென்று கிருஹங்களைக் கண்டார்.

இப்படி மூவுலகத்தையும், ஸப்த ரிஷி மண்டலத்தையும் தாண்டி மேலிருக்கும் விஷ்ணுபதத்தை அடைந்தார். எந்தப் பதமானது தானாகப் பிரகாசிக்கிறதோ, எதனுடைய தேஜஸ்ஸால் மற்ற உலகங்கள் பிரகாசிக்கின்றனவோ, எந்த உலகத்திற்குத் தயையில்லாதவர்களும், நற்காரியங்களைச் செய்யாதவர்களும் செல்லுகிறதில்லையோ, மேலும் சாந்தர்களும், ஸமமாகப் பார்ப்பவர்களும். சுத்தர்களும், ஸகல பிராணிகளையும் சந்தோஷிக்கச்செய்பவர்களும், பகவானுக்குப் பிரிய பந்துக்களுமான பக்தர்கள் எந்தப் பதத்தை அடைகிறார்களோ, அந்தத் துருவ பதத்தை உத்தானபாதருடைய புத்திரராகிய துருவர் அடைந்து, கிருஷ்ணபக்தி செய்ததனால் மூவுலகத்திற்கும் சூடாமணி போல் பிரகாசித்தார். பசுக்கள் கட்டும் ஸ்தம்பத்தில் கட்டப்பட்ட பசுக்கள் போல் கம்பீரமான வேகத்துடன் எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜ்யோதிச்சக்கரமானது அதனிடத்தில் கோக்கப்பட்டுச் சுற்றுகிறது. அப்பொழுது இந்தத் துருவருடைய மஹிமையைப் பார்த்து நாரதர் வீணையை மீட்டிக்கொண்டு இந்தச் சுலோகங்களைப் பிரசேதஸ்ஸுகளுடைய யாகத்தில் கானஞ் செய்தார். எப்படியெனில், பதியையே தெய்வமாகக் கொண்ட ஸுநீதியின் புத்திரருக்குக் கிடைத்த இந்த உத்தம கதியானது பகவத் தர்மத்தை யநுஷ்டிக்கும் பிரம்ம ரிஷிகளாலும் அடையமுடியாதது. அப்படிக்கிருக்க, க்ஷத்திரியர்களுக்குக் கிடைக்குமா? எந்தத் துருவர் ஐந்து வயதுச் சிறுவராக இருக்கும்போது ஸபத்தினீ மாதாவின் கெட்ட வார்த்தைகளாகிய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு, மனவருத்தமடைந்து என்னுடைய உத்தரவினால் காட்டிற்குச் சென்று, பக்தர்களால் ஜயிக்கப்படுகிறவரான விபுவாகிய பகவானை ஆராதித்து அவரைச் சுவா

தீனப்படுத்திக்கொண்டாரோ, அந்தப் பதத்தை யடைய வேண்டுமென்று மற்ற க்ஷத்திரியனால் விரும்பக்கூடுமா? அநேக வருஷங்கள் முயற்சித்தாலும் அடையமுடியுமா? துருவர் ஆறு, ஏழு வயதுள்ளச் சிறுவராக இருக்கும்போதே சொற்ப தினங்கள் பகவானை ஆராதித்து அந்தப் பதத்தை யடைந்தார்.

43—51. ஓ விதுரரே! உம்மால் கேட்கப்பட்டவைகளெல்லாம் என்னால் சொல்லப்பட்டன. மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள துருவருடைய சரிதமானது சொல்லப்பட்டது. இது பணத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; கீர்த்தியை விருத்தி பண்ணக்கூடியது; ஆயுஸ்ஸை விருத்திபண்ணக்கூடியது; புண்யகரமானது; க்ஷேமகரமானது; சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; நிலையான ஸ்தானத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; மனச்சுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது; புகழக் கூடியது; பாவத்தைப் போக்கக்கூடியது; இந்தப் பகவத் பக்தர்களுடைய சரிதத்தைச் சிரத்தையாக அடிக்கடி கேட்பதால் பகவானிடத்தில் பக்தியுண்டாகும்; ஸகல துக்கங்களும் நிவர்த்தியாகும்; மஹத்துவத்தை விரும்பியவர்களுக்கு அந்தப் பதம் கிடைக்கும்; நல்ல சுபாவம் முதலியவைகளுண்டாகும். தேஜஸ்ஸை விரும்பியவர்களுக்குத் தேஜஸ்ஸும், நல்ல மனத்தை விரும்பியவர்களுக்கு நல்ல மனதும் உண்டாகும். இந்த மேலான துருவருடைய சரிதத்தைப் பக்தியுடன் பிராம்மணர்களுடைய கூட்டத்திலும், காலையிலும், மாலையிலும், பூர்ணிமையிலும், அமாவாஸ்யையிலும், துவாதசி தினத்திலும், சிரவணத்திலும், இராத்திரியிலும், வியதீபாதத்திலும், ஸங்கிரமணத்திலும், ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும் சிரத்தையாயுள்ளவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். நிஷ்காமனாகக் கேட்டால் அவன் ஆத்மாவினால் சந்தோஷமடைந்து ஸித்தி

யடைவான். ஆத்மாவின் உண்மையை யறியாதவனுக்கு ஞானத்தை எவன் உபதேசிக்கிறானோ, கருணையுள்ளவனாகிய அவனிடத்தில் தேவர்கள் கிருபை செய்கிறார்கள். ஓ குருக்களில் சிறந்தவரே! எந்தத் துருவர் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது விளையாட்டு சாமான்களையும் மாதாவின் அரண்மனையையும் விட்டு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்தாரோ, அந்த சுத்தமான நடத்தையுள்ள துருவருடைய சரிதத்தை உமக்குச் சொன்னேன்" என்றார்.

நோட்டு

"துருவர் விமானத்தில் ஏறும்பொழுது யமன் வந்ததாகவும், அவன் தலையில் காலைவைத்து விமானத்தின் மீதேறினார்" என்ற அர்த்தமுள்ள சுலோகம் சில புஸ்தகங்களில் காணப்படுகிறது.

அத்தியாயம் 13

அங்கராஜன் காணமற் போனது

1—5. குஷாரவருடைய புத்திரராகிய மைத்திரேயரால் சொல்லப்பட்ட துருவர் வைகுண்டபதத்தை யடைந்ததான திவ்ய சரிதத்தைக் கேட்டு விதுரர் பகவானிடத்தில் விசேஷ பக்தியுள்ளவராகி மைத்திரேயரை நோக்கி, "பிரசேதஸ்ஸுக்களென்பவர்கள் எவர்கள்? ஓ விரதமுள்ளவரே! அவர்கள் யாருடைய குமாரர்கள்? எந்த வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்? அவர்கள் எவ்விடத்தில் யாகத்தை அனுஷ்டித்தார்கள்? நாரதர் மஹா பாகவதரென்று நினைக்கிறேன். அவர் ஆத்மஞானமுள்ளவர்; பகவானை ஸேவிக்கும் விதியானது அவரால் சொல்லப்பட்டது. அந்தப் பக்திமானாகிய நாரதர் 'ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களான பிரசேதஸ்

ஸுகளால் யக்ஞ புருஷராகிய பகவான் ஆராதிக்கப் பட்டார்' என்று சொன்னாரல்லவா? மேலும் அந்த யாகத்தில் எந்த பகவத் கதைகளை வர்ணித்தார்? அவை களெல்லாவற்றையும் கேட்க விரும்பியவனாகிய எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

6—20. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர், விதுரரை நோக்கி, "துருவர் காட்டிற்குச் சென்றபின் அவருடைய புத்திரராகிய உத்கலரென்பவர் ராஜ்யத்தில் விருப்பமில் லாமல் ராஜ்ய லக்ஷ்மியை அடையவில்லை. அவர் பிறந்தது முதல் மிகவும் சாந்தமான மனதுள்ளவர்; ஆசையற்றவர்; ஸமமாகப் பார்ப்பவர்; உலகத்தில் ஆத்மா வியாபித்திருப் பதாகவும் ஆத்மாவிடத்தில் உலகமிருப்பதாகவும் பார்ப்ப வர்; அப்பேர்பட்ட அந்த உத்கலர் இடைவிடாமல் யோகத்தை அப்யஸித்து அதனால் கர்ம வாஸனையைப் போக்கிச் சாந்தமும், பேதமற்றதும், ஞானரஸத்தால் ஒன் றாயும், ஆனந்த ஸ்வரூபமும், எக்காலத்திலுமிருப்பதுமான பிர்ம்ம ஸ்வரூபத்தை யடைந்தார். அதனால் அவருக்கு ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறொன்றும் புலப்படவில்லை. மேலும் அவர் ஜடன்போலவும், கண்களில்லாதவன் (குரு டன்) போலவும், காது கேட்காதவன் (செவிடன்) போல வும், பயித்தியங்கொண்டவன் போலும், ஊமைபோலும் குழந்தைகளுடைய மார்க்கத்தில் இருந்தார். ஆனால் அவரு டைய புத்தியானது வேறாக விருந்தது. ஜ்வாலையற்ற அக் கினி போலிருந்தார். அப்பொழுது குலத்திலிருக்கும் பெரி யோர்களும், மந்திரிகளும் அவரை மூடனென்றும், பயித் தியங்கொண்டவனென்றும், நினைத்துப் பிரமியின் புத்திர ராகிய அவருடைய பின் சகோதரராகிய வத்ஸரரென்ப வருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அந்த வத்ஸர

ருக்குப் பார்யையான ஸர்வர்த்தினியிடத்தில் புஷ்பார்ணன், சந்திரகேது, இஷன், ஊர்ஜன், வஸு, ஜயன் என்று ஆறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். புஷ்பார்ணருக்குப் பிரபா என்றும் தோஷா என்றும் இரண்டு பத்தினிகள். அவர்களில் பிரபா என்பவளுக்குப் பிராத: (விடியற்காலம்), மத்தியந்தினம் (பகலின் மத்தியம்), ஸாயம் என்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். தோஷா வென்பவளுக்குப் பிரதோஷம், நிசீதம், வியுஷ்டி என்று புத்திரர்களுண்டானார்கள். அவர்களில் வியுஷ்டி யென்பவர் புஷ்கரிணீ யென்பவளிடத்தில் ஸர்வதேஜஸனென்ற புத்திரனை யுண்டுபண்ணினார். அந்த ஸர்வதேஜஸர் ஆகூதி யென்ற பத்தினியினிடத்தில் சக்ஷுஷ்ஸென்ற பெயருள்ள மனுவை யுண்டுபண்ணினார். அந்த மனுவின் பத்தினியாகிய நட்வலா வென்பவள், புரு, குத்ஸர், திரிதர், தியும்னர், ஸத்யவான், ரிதர், விரதர், அக்னிஷ்டோமம், அதிராத்ரப், ஸுத்யும்னர், சிபி, உல்முகர் என்று பன்னிரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றாள். அவர்களில் உல்முகரென்பவர் புஷ்கரிணீ யென்பவளிடத்தில் அங்கன், ஸுமனஸன், கியாதி, கிரது, அங்கிரஸ், கயன் என்று உத்தமர்களான ஆறு புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினார். அங்கனுடைய பத்தினியாகிய ஸுநீதை யென்பவள் துஷ்டனாகிய வேனனைப் பெற்றாள். அந்த வேனனுடைய துஷ்ட நடையால் வருத்தப்பட்டு அவருடைய பிதாவாகிய அங்க மஹாராஜன் நகரத்தைவிட்டுச் சென்றார். வாக்காகிய வஜ்ராயுதமுள்ளவர்களான மஹரிஷிகள் கோபத்தையடைந்து வேனனைச் சபித்தார்கள். அதனால் அவன் மரணமடைந்தான். பின்பு அரசனில்லாத தேசத்தில் ஜனங்களுக்குத் திருடர்கள் முதலியவர்களின் உபத்திரவம் நேரிடும் என்று யோசித்து மஹரிஷிகள் அவனுடைய வலது கையைக் கடைந்தார்கள். அதிலிருந்து நாராயணனுடைய

அம்சமானது புத்திரனாக அவதரித்தது. அவருக்குப் பிருதுவென்று பெயருண்டாயிற்று. அவரே முந்திய அரசன்" என்றார்.

21—24. அதனைக்கேட்ட விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! நல்லொழுக்கமுள்ளவரும், ஸாதுவும், பிராம்மண பக்தியுள்ளவரும், மஹாத்மாவுமான அந்த வேனருக்குத் துஷ்ட நடை எப்படி ஏற்பட்டது? அதனால் பிதா நகரத்தைவிட்டு வெளியில் போகும்படி நேர்ந்ததே. குற்றஞ்செய்தவர்களைச் சிக்ஷிப்பவராகிய அரசனைத் தர்மத்தையறிந்த மஹரிஷிகள் என்ன குற்றத்தை முன்னிட்டுச் சபித்தார்கள்? (வேனன் என்ன குற்றஞ் செய்தான்?). அரசன் உலகபாலர்களுடைய அம்சமுள்ளவனாகையால் அவன் குற்றஞ்செய்தாலும் பிரஜைகள் அவனைக் கொல்வது உசிதமல்லவே! நீர் மேலானவைகளையும், தாழ்ந்தவைகளையும் அறிந்தவராகையால் ஸுநீதையின் புத்திரருடைய சரிதத்தைக் கேட்க விரும்பிய சிரத்தையுள்ளவனாகிய எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

25—28. அதனைக்கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, அங்கனென்ற ராஜரிஷியானவர் அசுவமேதமென்ற பெரிய யாகத்தைச் செய்தார். அதில் பிரம்மிஷ்டர்களாகிய பிராம்மணர்களால் அழைக்கப்பட்டும் தேவர்கள் வரவில்லை. அப்பொழுது ரித்விக்குகள் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து யஜமானனை நோக்கி, 'ஹோமஞ் செய்யப்படுகின்ற ஹவிஸ்ஸைத் தேவதைகள் கிரகிக்கவில்லை. ஓ மஹாராஜ! ஹவிஸ்ஸுகள் தோஷமற்றவைகள்; சிரத்தையாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகள்; மேலும் விரதங்களை அனுஷ்டித்த பிராம்மணர்களால் அயாதயாமங்களான (வீர்யம் போகாதவை) வேதங்கள் உச்சரிக்கப்பட்டன.

தேவர்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் குற்றஞ்செய்ததாகத் தெரியவில்லை. (கர்ம ஸாக்ஷிகளான தேவர்கள் பாகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளாத காரணமென்னவென்று தெரியவில்லை) என்றார்கள்.

29—30. அதனைக்கேட்ட அங்கராஜன் மனவருத்தமடைந்து ஸதஸ்யர்களை நோக்கி, அவர்களுடைய ஆஞ்ஞையால் மௌனத்தை விட்டு, 'ரித்விக்குகளால் அழைக்கப்பட்டும் தேவர்கள் வரவில்லை. பாகத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. என்னால் என்ன குற்றஞ்செய்யப்பட்டது சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார்.

31—49. அதனைக்கேட்ட ஸதஸ்யர்கள் அரசனை நோக்கி, 'ஓ மஹாராஜ! இந்த ஜன்மத்தில் உமக்குக் கொஞ்சமேனும் பாவமில்லை. ஆனாலும் முன் ஜன்மத்திய பாவமிருக்கிறது. அதனால்தான் நீர் அபுத்திரராக விருக்கிறீர். நல்ல புத்திரனையடையும்படி யத்னஞ்செய்யும். புத்திரன் பிறக்கவேண்டி யக்ஞபுக்காகிய யக்ஞபுருஷனை ஆராதித்தால் அவர் புத்திரனைக் கொடுப்பார். மேலும் மனிதன் எதனை விரும்பி, பகவானை ஆராதிக்கிறானோ, அதெல்லாவற்றையும் அவர் அவனுடைய இஷ்டப்படி கொடுக்கிறார். அப்பொழுது தேவர்களும் பாகத்தைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். எவ்வளவு பகவானை ஆராதிக்கிறானோ, அவ்வளவு க்ஷேமமுண்டாகிறது' என்று சொல்லி அந்த அரசனுக்குப் புத்திரனுண்டாவதற்காகச் சிபிவிஷ்டராகிய மஹாவிஷ்ணுவை யுத்தேசித்து புரோடாசத்தை ஹோமஞ்செய்தார்கள். பின்பு அக்கினியிலிருந்து ஸுவர்ண மாலையுள்ளவரும், சுத்த வஸ்திரத்தைத் தரித்தவருமான ஒரு புருஷன் தங்கப்பாத்திரத்தில் பாயஸத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தார். அப்பொழுது கம்பீரமனமுள்ள அரசன்

பிராம்மணர்களுடைய அனுமதியினால் அந்தப் பாயஸத்தை இருகைகளால் வாங்கி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் மோந்து தமது பத்தினியிடம் கொடுத்தார். அந்த ராஜ மஹிஷி புத்திரனைக்கொடுக்கக்கூடிய அந்தப் பாயஸத்தைப் பர்த்தாவிடமிருந்து கிரகித்துக்கொண்டு அதனைப் புசித்துக் கர்ப்பிணியானாள். பின்பு பிரஸவ காலத்தில் குமாரனைப் பெற்றாள். அந்தக் குழந்தை சிறுவயதிலேயே அதர்ம வம்சத்தில் பிறந்தவரும், தன்னுடைய மாதாவின் பிதாவுமான மிருத்யுவின் குணங்களை அனுஸரித்திருந்தது. அவனுக்குத் தர்ம சிந்தையே யில்லை. அவன் எப்பொழுதும் வனத்தில் வேட்டையாடிக்கொண்டு வில்லும் கையுமாக விருந்து மிருகங்களைக் கொன்றுகொண்டு அஸத்தாக விருந்தான். அதனைக் கண்டு ஜனங்கள் 'வேனன் வருகிறான்' என்று கத்துவார்கள். மேலும் விளையாடுமிடத்தில் தன்னுடன் விளையாடும் குழந்தைகளைக் கருணையில்லாமல் பசுக்களைப்போல் கொன்றுவிடுவான். அரசர் புத்திரனுடைய கெட்ட சரிதத்தை யறிந்து பலவகையாகச் சிக்ஷித்தும் அவனுடைய சுபாவம் மாறாமலிருந்தபடியால் அங்கன் மிகவும் வருத்தமடைந்து தமக்குள் யோசிக்கலானார். எப்படியெனில்—எவர்கள் அபுத்திரர்களோ அவர்கள் பகவானை ஆராதித்தவர்கள். துஷ்டனாகிய புத்திரனாலுண்டாகும் துக்கத்தை அவர்கள் அனுபவிக்கிறதில்லை. துஷ்டனாகிய புத்திரனால் அபகீர்த்தியும், அதர்மமும், ஸகல ஜனங்களுடைய விரோதமும், முடிவில்லாத மனவருத்தமும் உண்டாகின்றன. புத்திரனென்ற பேயரே ஆத்மாவிற்கு மோஹத்தை யுண்டுபண்ணும் பந்தமாகவிருக்கிறது. அதனால் கிரஹஸ்தாசிரமத்தில் பலவகையான துக்கங்களுண்டாகின்றன. ஆனதால் விவேகமுள்ளவன் புத்திரன் வேண்டுமென்று விரும்பமாட்டான்" என்று யோசித்து மிகவும்

நிர்வேதத்தையடைந்து தூக்கமில்லாதவராகிப் பாதிராத்திரியில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸுநீதை யென்ற வேனனுடைய மாதாவிற்கும் சொல்லாமல் பட்டணத்து ஜனங்களும் புலப்படாமல் அதிக ஐசுவரியமுள்ள தம்முடைய அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் சென்றார். மறுநாள் புரோஹிதர், மந்திரிகள், மித்திரர்கள் முதலியவர்கள் அரசனைக் காணுமல் மிகுந்த துக்கமடைந்தவர்களாகி, பக்குவமாகாத புத்தியுள்ள யோகிகள் ஸமீபத்திலிருக்கும் பகவானை வைகுண்டம் முதலியவிடங்களில் தேடுவதுபோல் எங்கும் தேடினார்கள். பின்பு அவர்கள் அரசனைக் காணுமல் திரும்பவும் பட்டணத்திற்கு வந்து கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு அவ்விடத்தில் கூடியிருக்கும் மஹரிஷிகளுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அரசன் வசிக்குமிடம் தெரியவில்லை யென்று சொன்னார்கள்.

அத்தியாயம் 14

வேனனை மஹரிஷிகள் சிக்ஷித்தது

1—22. "பின்பு பிருகு முதலிய மஹரிஷிகள், உலகத்தின் க்ஷேமத்தை விரும்பினவர்களாகி, அரசனில்லாவிடில் மனிதர்கள் பசுவிற்கு சமமானவர்கள் என்று யோசித்து சூரனைப் பெற்றவளாகிய ஸுநீதையின் இஷ்டப்படி வேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அவனிடத்தில் மந்திரி முதலியவர்களுக்குப் பிரியமில்லை. கடுமையாகச் சிக்ஷிப்பவனாகிய வேனன் அரசனாக விருப்பதைக்கேட்டு ஸர்ப்பத்தைக் கண்ட எலிகள்போல் திருடர்கள் பயந்து மறைந்தார்கள். வேனன் ராஜாஸனத்திலிருந்து உலகபாலர்களுடைய ஐசுவரியத்தை யடைந்து

கர்வங்கொண்டான். பெரியோர்களான ஸாதுக்களை அவமதித்தான். இப்படி அதிக கர்வத்துடன் தடையற்ற மதித்த யானைபோல் இரதத்தின்மீதேறி ஆகாசத்தையும், பூமியையும் அசைப்பவன்போல ஸஞ்சரித்து, "ஒருவரும் யாகஞ்செய்யக்கூடாது. தானஞ்செய்யக்கூடாது, அக்னிஹோத்ரம் முதலியவைகளைப் பிராம்மணர்கள் ஓரிடத்திலும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது" என்று பேரியை அடித்து, தர்மஞ்செய்யாமலிருக்கும்படி கோஷித்தான். தீக்ஷிதர்களான பிராம்மணர்களெல்லாரும் சேர்ந்து, வேனனுடைய கெட்ட நடையைப்பற்றி, "கட்டையில் இரண்டு நுனிகளிலும் அக்கினி பிடித்துக்கொண்டால் நடுவிலிருக்கும் எறும்பு முதலியவைகள் எப்படி துன்பத்தை யடைகின்றனவோ, அப்படி திருடர்களிடத்திலும், அரசனிடத்திலுமாக உலகத்திற்கு இருவகையிலும் விசேஷ துக்கம் நேர்ந்திருக்கிறது. தேசத்திற்கு அரசனில்லாமலிருப்பது உபத்திரவத்தை யுண்டுபண்ணு மென்றெண்ணி அயோக்கியனானாலும் இவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தோம். இவனே ஜனங்களை உபத்திரவிக்கிறான். எதனைச் செய்தால் உலகத்திற்கு க்ஷேமமுண்டாகும்? பால் கொடுத்து ஸர்ப்பத்தை வளர்த்தவனுக்கு அந்த ஸர்ப்பம் அனர்த்தத்தை யுண்டுபண்ணுவதுபோல இந்த வேனன் நமக்குக் கெடுதியை யுண்டுபண்ணுகிறான். ஸுநீதையின் புத்திரனாகிய வேனன் சுபாவத்திலேயே துஷ்டன். அவனை அரசனாக வைத்துக்கொண்டோம். அவனிப்பொழுது பிரஜைகளைக் கொல்லவிரும்புகிறான். ஆனாலும் அவனை நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானஞ் செய்வோம். அவனுடைய துஷ்ட நடையை அறிந்திருந்தும் அரசனாக வைத்துக்கொண்டோம். நாம் சொல்லியும் நம்முடைய வார்த்தையை அங்கீகரிக்காவிடில் நமக்குப் பாவமில்லை. பின்பு நம்முடைய தேஜஸ்

ஸால் அவனை எரித்துவிடுவோம்" என்று யோசித்துக் கொண்டு கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டவர்களாகி வேனனுடைய ஸமீபஞ்சென்று அவனை நோக்கி, "ஓ, சிறந்த அரசனே! நாங்கள் தெரிவிப்பதைக் கேளும். நாங்கள் சொல்வது உமக்கு ஆயுஸ், ஐசுவரியம், கீர்த்தி, தேக பலம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுக்கக்கூடியது; மனிதர்கள் வாக்கினாலும், சரீரத்தாலும் தர்மத்தைச் செய்வார்களானால் அது ஸகல துக்கங்களையும் நிவர்த்தித்து மிகுந்த க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கிறது. பலனை யுத்தேசியாமல் அனுஷ்டித்தால் அது மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கும். அந்த தர்மத்தால் பிரஜைகளுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகிறது. அந்தத் தர்மம் நசித்தால் அரசனுடைய ஐசுவரியம் நசிக்கும். ஆனதால் உமக்குத் தர்மம் நாசத்தை அடையவேண்டாம். க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவன் நியாயமான வரியைப் பெற்று, அஸாதுக்களான மந்திரிகளிடமிருந்தும், திருடர் முதலியவர்களிடமிருந்தும் பிரஜைகளைக் காப்பவன் இவ்வுலகத்தில் மிகுந்த சௌக்கியத்தையடைந்து பரலோக சுகத்தையுமடைவான். மேலும் எவனுடைய ராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் வர்ணாசிரம தர்மங்களைவிடாமல் அனுஷ்டித்து யக்ஞ புருஷனாகிய பகவானை யாகஞ்செய்வது முதலிய ஸ்வதர்மத்தால் பூஜிக்கிறார்களோ, அந்த அரசன் பகவானுடைய ஆஞ்ஞையின்படி நடப்பவனாகையால் ஸகல பிராணிகளிடத்தில் அந்தர்யாமியாக இருப்பவரும், ஜகத்ரூபியுமான பகவான் அவனிடத்தில் பிரியப்படுகிறார். உலகபாலர்களும், மற்ற உலகங்களும் ஆதரவுடன் அவரைப் பூஜிக்கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட ஜகதீசராகிய பகவான் ஸந்தோஷமடைந்தால் எதுதான் கிடைக்காது? (எல்லாம் இலகுவாகக் கிடைக்கும்.) ஸகல லோகங்கள், அவைகளைக் காப்பாற்றும் உலக பாலகர்கள், யக்ஞங்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதி

யும், வேத ஸ்வரூபியும், திரவ்ய ஸ்வரூபியும், தப ஸ்வரூபியுமான அப்பேர்ப்பட்ட பகவானைப் பலவகையான யாகங்களால் உம்முடைய க்ஷேமத்திற்காக ஆராதிப்பவர்களும், உம்முடைய தேசத்தில் வசிப்பவர்களுமான எங்களை விரோதியாமல் அனுசரிக்கவேண்டும். உம்முடைய தேசத்தில் பிராம்மணர்கள் யாகத்தைச் செய்து பகவானுடைய அம்சபூதர்களான தேவர்களைத் திருப்தி செய்வார்களானால் அவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷித்து உமக்கிஷ்டமானதைக் கொடுப்பார்கள். அவர்களை அலக்ஷயஞ்செய்வது உமக்குத் தகுதியல்ல" என்றார்கள்.

23—28. அதனைக்கேட்ட வேனன் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் மிகவும் மூடர்கள்; அதர்மத்தைத் தர்மமென்று நினைப்பவர்கள். ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்துப் போஷிக்கும் பிரபுவாகிய அரசனைவிட்டு மற்றொருவனை யுபாஸிக்க விரும்புகிறீகள். இது அக்கினி ஸாக்ஷியாக மணஞ்செய்துகொண்ட பர்த்தாவைவிட்டு ஸ்திரீகள் ஜாரபுருஷனிடம்பிரீதிசெய்வதுபோலிருக்கிறது. எவர்கள் மூடத்தன்மையால் அரசனாகிய ஈசுவரனை அலக்ஷயஞ்செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் க்ஷேமம் கிடைக்கிறதில்லை. பர்த்தாவிடம் பிரீதிவைக்காமல் ஜாரபுருஷனிடத்தில் மிகுந்த பிரேமையுள்ள கெட்ட ஸ்திரீகள்போல் நீங்கள் என்னிடம் பிரியப்படாமல் யாரோ ஒருவனிடத்தில் இவ்வளவு பக்திவைத்திருக்கிறீர்களே, அந்த யக்ஞ புருஷன் யார்? விஷ்ணு, பிரம்மா, பரமசிவன், இந்திரன், வாயு, யமன், சூரியன், பர்ஜன்யன், குபேரன், சந்திரன், பூமி, அக்கினி, வருணன் ஆகிய சாபானுக்ரஹ ஸாமர்த்தியமுள்ள தேவர்களெல்லாரும் அரசனுடைய தேகத்தில் வசிக்கிறார்கள். ஆனதால் அரசன் ஸகல தேவ ஸ்வரூபி யெனப்படுகிறான். ஓ பிராம்

மணர்களே! மாத்ஸரியத்தைவிட்டு யாகம் முதலிய கர்மங்களால் என்னை ஆராதியுங்கள். சுவாமி பாகத்தை எனக்குக் கொடுங்கள். என்னைவிட மேலானவன் (பாகத்தை முந்தி அடையத் தக்கவன்) யார் இருக்கிறான்?"

29—35. இப்படி வேனனுக்குப் புத்தி மாறியது. கெட்ட மார்க்கத்தை யடைந்தான். ஐசுவரியம் குறையும் காலம் நேர்ந்தபடியால் மிகப் பாவியான அந்த வேனன் மஹரிஷிகளால் சொல்லப்பட்ட நன்மார்க்கத்தை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஓ விதுரரே! இப்படி மஹரிஷிகள் அநுகூலமான வார்த்தையைச் சொல்லியும் அதனை வேனன் தன்னைப் பண்டிதனாக நினைத்து ஒப்புக்கொள்ளாமல் மஹரிஷிகளை அலக்ஷ்யஞ்செய்தான். அதனால் அவர்கள் கோபங் கொண்டார்கள். பின்னுமவர்கள் "பாவியும, இயற்கையில் கடுமையான சுபாவமுள்ளவனுமாகிய இவன் கொல்லப்படட்டும், கொல்லப்படட்டும். இவன் ஜீவித்திருந்தால் ஜகத்தைச் சாம்பலாகச் செய்துவிடுவான். இந்த அஸத்துக்கு இராஜாஸனம் தகுந்ததல்ல. இவனைத் தவிர வேறு யார்தான் யக்ஞத்திற்கு அதிபதியான பகவானை வெட்கமில்லாமல் நிந்திப்பான்? அந்தப் பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தாலல்லவா இவனுக்கு இம்மாதிரியான ஐசுவரியம் கிடைத்தது" என்று சொல்லிக்கொண்டு மிகுந்த கோபமுள்ள மஹரிஷிகள் பகவானை நிந்தித்ததால் ஆயுள் குறைந்தவனாகிய வேனனை ஹுங்காரத்தால் கொன்று தங்கள் ஆசிரமஞ் சென்றார்கள். பின்பு ஸுநீதையானவள் தன்னுடைய வித்யா பலத்தால் புத்திரனுடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தாள்.

36—46. அந்த மஹரிஷிகள் ஒரு ஸமயத்தில் ஸரஸ்வதி நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து அக்கினி கார்யத்தை முடித்

துக்கொண்டு ஸரஸ்வதியின்கரையில் உட்கார்ந்து புண்ணியக் கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது உலகத்திற்குப் பயங்கரமான உத்பாதங்களுண்டாயின. அவைகளைக்கண்ட அந்த மஹரிஷிகள் "இப்பொழுது அரசனில்லாமலிருக்கும் பூமிக்குத் திருடர்களால் கெடுதி நேராமலிருக்குமா?" என்று யோசித்தார்கள். அப்பொழுது திருடர்கள் அங்குமிங்கும் திருடுவதற்காக அலைவதால் தூளி கிளம்பியது. இப்படி உலகத்தில் திருடர்கள் மிகுதியானதையும், அதனால் ஜனங்களுக்குண்டான உபத்திரவத்தையும், அரசனில்லாததால் ஜனங்கள் சக்தியற்றிருப்பதையும் பார்த்து அவர்களைத் தடுக்கும் சக்தியுள்ளவர்களானாலும் தோஷதர்சிகளான மஹரிஷிகள் தடுக்கவில்லை. ஆனாலும் "சாந்தனும், எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவனுமாகிய பிராம்மணனானாலும் தீனர்களை யுபேக்ஷிக்கலாகாது. அப்படி உபேக்ஷித்தால் துவாரமுள்ள குடத்திலிருந்து ஜலம் வெளியில் போவதுபோல் அவனுடைய தபஸ் குறைந்துவிடுகிறது" என்று சாஸ்திரமிருப்பதால் 'நாம் பேசாமலிருக்கக்கூடாது. பின்னும் அங்கன் அரசர்களுக்குள் சிறந்தவர். அவனுடைய தொடர்ச்சி யற்றுப் போகக்கூடாது; அந்த வம்சத்திய அரசர்கள் ஸ்ரீபகவானை ஆசிரயித்தவர்கள். அவர்களுடைய வீர்யம் வீணாகிறதில்லை' என்று மஹரிஷிகள் யோசித்து, அந்த வேனனுடைய துடையைக் கடைந்தார்கள். அதிலிருந்து பாஹுகனென்ற ஒருவன் உண்டானான். அவன் காக்கைபோல் கறுத்த நிறமுள்ளவன்; மிகவும் குட்டையான சரீரமுள்ளவன்; குட்டையான கைகளுள்ளவன்; பருத்த கன்னங்களுள்ளவன்; குட்டையான கால்களுள்ளவன்; பள்ளமாகிய மூக்குள்ளவன்; சிவந்த கண்களுள்ளவன்; சிவந்த தலைமயிர்களுள்ளவன்; அவன் மிகுந்த வணக்கத்துடன் 'உங்களுக்கு என்னால்

என்ன செய்யப்படவேண்டும்?' என்று கேட்டான். அவனை மஹரிஷிகள் 'இவ்விடத்திலிரு' என்றார்கள். அதனால் அவன் நீஷாதனானான். அவனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் மலை, காடு இவைகளில் வசிக்கும் நிஷாதர்களானார்கள். அந்த பாஹுகன் வேனனுடைய மிகுந்த கல்மஷத்தை அபஹரித்தவன். (வேனனுடைய பாபமே பாஹுகனாகப் பிறந்ததென்று தாத்பரியம்)

அத்தியாயம் 15

பிருதுவின் உற்பத்தி

1—19. பின்பு மஹரிஷிகள் அபுத்திரனாகிய அந்த வேனனுடைய இருகைகளையும் கடைந்தார்கள். அவைகளிலிருந்து ஒரு புத்திரனும், புத்திரியும் உண்டானார்கள். அதனைக்கண்ட மஹரிஷிகள் அவ்விருவர்களையும் பகவானுடைய அம்சபூதர்களென்று தெரிந்துகொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து "இந்தப் புத்திரன் உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிற விஷ்ணுவினுடைய கலையேயாம். இந்தப் பெண் பரமபுருஷனைவிட்டுப் பிரியாதவளான லக்ஷ்மீதேவியின் அம்சம். இவன் மிகுந்த கீர்த்தியை அடைவான்; அரசர்களுக்கு முந்தியவனாவான்; மேலுமிவன் பிருது வென்ற பெயருடன் மஹாராஜனாக இருப்பான்; அழகான பற்களுள்ளவளும், குணங்களுக்கும் ஆபரணங்களுக்கும் காந்தியையுண்டு பண்ணுகிறவளுமான இந்தத் தேவியானவள் அர்ச்சிஸ் என்ற பெயருடன் பிருதுவையே பர்த்தாவாக வரிப்பாள்; உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பூமியில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமே பிருதுவாக அவதரித்திருக்கிறது; அதற்குப்பின் உண்டான இந்தப்

பெண் பகவானிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளாகிய லக்ஷ்மீ தேவியே" என்று புகழ்ந்தார்கள். கந்தர்வர்களுக்குள் சிறந்தவர்கள் கானஞ் செய்தார்கள்; ஸித்தர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள்; தேவ ஸ்திரீகள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள்; ஆகாசத்தில் சங்கம், தூர்யம், மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்கப்பட்டன; தேவ கணங்களும், ரிஷி கணங்களும், பிதிரு கணங்களும் அவ்விடம் வந்தார்கள். அப்பொழுது ஜகத் குருவாகிய பிரம்மதேவர் வேனனது புத்திரருடைய வலதுகையில் சக்கிர ரேகை யிருப்பதையும், பாதங்களில் தாமரைமலர் ரேகையிருப்பதையும் பார்த்து, 'எவனுக்கு, சக்கிர ரேகை மற்ற ரேகைகளால் மறைக்கப்படாமலிருக்கிறதோ அவன் பகவானுடைய அம்சம்' என்று பிருதுவைப் பகவானுடைய கலை யென்று நினைத்தார். அவருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதற்குப் பிராம்மணர்கள் ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது ஜனங்கள் அதற்கு வேண்டிய ஸாமான்களைச் சேர்த்தார்கள். மேலும், நதிகள், சமுத்திரம், மலைகள், மரங்கள், பசுக்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், ஆகாயம், பூமி முதலிய ஸகல பூதங்களும் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தன. பிருதுவானவர் நல்ல வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டு, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, அலங்கிருதையான அர்ச்சிஸ் என்ற பத்தினியுடன் மஹரிஷிகளால் செய்யப்படும் பட்டாபிஷேகத்தை அனுபவித்து அக்கினிபோல் பிரகாசித்தார். அப்பொழுது குபேரன் சுவர்ணமயமான சிம்மாஸனத்தையும், வருணன் ஜலப்பெருக்குள்ளதும் சந்திரன் போன்றதுமான குடையையும், வாயுவானவர் வெண்சாமரங்களையும், தர்மன் கீர்த்தி ரூபமான மாலையையும், இந்திரன் மேலான கிரீடத்தையும், யமன் எல்லாரையும் சிக்ஷிக்கும் தண்டத்தையும், பிரம்மதேவர் வேதமயமாகிய கவசத்

தையும், ஸரஸ்வதியானவள் உத்தமமான ஹாரத்தையும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் சுதர்சனமென்ற சக்கரத்தையும், அவருடைய பத்தினியாகிய லக்ஷ்மீதேவி குறையாத ஸம்பத்தையும், ருத்ரர் கத்தியையும் கொடுத்தார்கள். இந்தக் கத்தியின் உறைமீது சந்திரன்போன்ற பத்து பிம்பங்களிருக்கின்றன. பார்வதியானவள் நூறு சந்திரபிம்பமுள்ள கேடகத்தையும், சந்திரன் அமிருதமயங்களான எட்டுக் குதிரைகளையும், துவஷ்டாவானவர் மிகவும் அழகான இரதத்தையும், அக்கினிபகவான் ஆட்டின் கொம்பினாலும் பசுவின் கொம்பினாலும் செய்யப்பட்ட வில்லையும், சூரியன் தம்முடைய கிரணமயங்களான பாணங்களையும், பூமியானவள் யோகமயங்களான பாதுகைகளையும், (அவைகளைக் காலில் தரித்தவுடன் இஷ்டமான விடத்திற்குச் செல்லலாம்) ஆகாயமானது ஒவ்வொரு நாளும் புஷ்பத்தையும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸித்த கந்தர்வர்கள் நர்த்தனம், நல்லகானம், வாத்தியங்கள் முழங்குதல் ஆகிய இவைகளில் ஸாமர்த்தியத்தையும், மஹரிஷிகள் ஸத்தியமான ஆசீர்வாதங்களையும், ஸமுத்திரமானது தன்னிடத்தில் உண்டான சங்கத்தையும் கொடுத்தனர். மேலும் மேற்கு முகமாகச் செல்லுகிற ஆறுகளும், மலைகளும், கிழக்குமுகமாகப் பிரவஹிக்கும் நதிகளும் மஹாத்மாவாகிய அந்த பிருதுவின் இரதமார்க்கங்களைத் தரித்தன.

20—26. அப்பொழுது ஸூதர்களும், மாகதர்களும், வந்திகளும் அரசனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களைநோக்கி, பிருதுவனவர் "ஓ ஸூத! ஓ மாகத! நல்ல குணமுள்ள ஓ வந்தியே! உலகத்தில் என்னுடைய குணங்கள் இன்னும் பிரஸித்தங்களாகவில்லை. எந்தக் குணங்களைக் கொண்டு நீங்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வீர்கள்? ஆனதால் என்விஷயத்தில் உங்களுடைய வார்த்தைகள் பொய்யாக

ஆகவேண்டாம். ஓ அழகான வார்த்தையுள்ளவர்களே! சிலகாலஞ்சென்றபிறகு என்னுடைய குணங்களை அலங்கரிக்கலாம். மேலும் ஸதஸ்ஸிலிருப்பவர்கள் என்னைத் துதிக்கும்படி உங்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கமாட்டார்கள். உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்ல வேண்டியதாகவிருக்க, தாழ்ந்தவனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபனம் செய்வார்களா? தன்னிடத்திலில்லாத வைகளான மஹான்களுடைய குணங்களைத் தன்னிடமிருப்பதாக எவன் சொல்லச்செய்வான்? அவனைப்பெரியோர்கள் இவன் சாஸ்திரங்களைப் படித்தால் இந்தக்குணங்கள் இவனுக்குண்டாகும்' என்று பரிஹஸிப்பார்கள். அதனை மந்த புத்தியுள்ளவன் தெரிந்துகொள்ளமாட்டான். பிராம்மணவதம் முதலிய கெட்ட கார்யத்தைச்செய்தவர்கள் தங்களுடைய பெருமையைத்தை எப்படி நிந்தித்துக்கொள்கிறார்களோ அப்படி மஹான்கள், பிறரால் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரத்தைக்கேட்டு வெட்கத்தையடைவார்கள். ஓ ஸூத! நான் சிறந்த கர்மங்களுள்ளவனென்று இப்பொழுது ஜனங்களுக்குத் தெரியாது. அப்படியிருக்க அஞ்ஞன்போல் என்னிடத்தில் சிறந்த குணங்களிருப்பதாக ஒப்புக்கொள்வேனா?" என்று மேகம்போல் கம்பீரமாக சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார்.

அத்தியாயம் 16

ஸூதர்கள் பிருதுவை துதித்தது

1—2. இம்மாதிரி சொல்லும் அரசனை நோக்கி அந்த ஸூத மாகதர்கள் மஹரிஷிகளால் தூண்டப்பட்டு அமிருதம்போன்ற வாக்கினால் துதிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

3—27. "தேவர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவே மாயையால் உம்முடைய உருவத்தைத் தரித்திருக்கிறார்; ஆனதால் உம்முடைய மகிமையை வர்ணிக்க எங்களால்முடியாது. வேனருடைய அங்கத்திலிருந்து உண்டான உம்முடைய பௌருஷத்தை வர்ணிப்பதற்கு வாக்மிகளுடைய புத்தியும் பிரமிக்கிறது. ஆனாலும் முனிகளால் தூண்டப்பட்ட நாங்கள் கம்பீர கீர்த்தியுள்ளவரும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் கலாவதாரமுமான உம்முடைய கதாமிருதத்தில் பிரீதியுடன், சிறந்த உம்முடைய சரிதத்தைச் சொல்லுகிறோம். இந்தப் பிருதுவென்னும் அரசன் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவர்களுக்குள் சிறந்தவர்; இவர் ஜனங்களைத் தர்மத்தை யனுஷ்டிக்கும்படி செய்பவர்; தர்மத்தின் எல்லையைக் காப்பாற்றுகிறவர்; அதற்கு விரோதிகளைச் சிக்ஷிப்பவர்; உலக பாலகர்களுடைய சரீரத்தை தரித்தவர்; பூலோகத்திற்கும் மேலுலகத்திற்கும் அனுகூலமானதைத் தக்கபடி (யாகங்களைச் செய்வது ஜனங்களைப் போஷிப்பது முதலியவை) செய்பவர்; இவர் சூரியனுடைய அம்சத்தை தரித்திருப்பதால் எட்டு மாஸங்களில் பூமியிலுள்ள ஜலத்தைக் கிரகித்து மழைக்காலத்தில் ஜலத்தை சூரியன் வர்ஷிப்பதுபோல் ஸமயத்தில் ஜனங்களிடத்தில் நியாயமான வரியைப் பெற்றுக்கொண்டு துர்பிக்ஷகாலங்களில் அதனை ஜனங்களுக்கே உபயோகப்படுத்துகிறார்; பூமியின் அம்சத்தைத் தரித்திருப்பதால் பூமியானது எப்படி எல்லாவற்றையும் சகிக்கிறதோ, அப்படி தீனர்கள் தம்முடைய தலையில் பாதத்தை வைத்தாலும் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்கிறார்; மேலும் மனித சரீரமெடுத்திருக்கும் இந்தப் பகவான் மழை பெய்யாமல் ஜனங்கள் கஷ்டப்படும்போது மஹேந்திரன்போல் அவர்களைக் காப்பாற்றுவார்; அன்புள்ள பார்வையுள்ளதும், நிர்மலமான சிரிப்பினால் அழகாயு

முள்ள முகமாகிய சந்திரனால் உலகத்தை திருப்தி செய்வார்; இவருடையமார்க்கம் பிறரால் அறியமுடியாது; இவருடைய கார்யம் மிகவும் இரகசியமானது; இவர் கம்பீரமான மேதையுள்ளவர்; பொக்கிஷத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்; அளவற்ற மஹாத்மியங்களுக்கும், குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக விருப்பவர்; வருணனைப்போன்றவர்; மறைக்கப்பட்ட சுரூபமுள்ளவர்; வேனனாகிய அரணிக்கட்டையிலிருந்து உண்டான அக்கினிபோன்ற இந்த அரசன் சத்துருக்களால் அடையமுடியாதவர்; சகிக்கமுடியாத தேஜஸ் உள்ளவர்; ஸமீபத்தில் இருப்பவரானாலும் வெகுதூரத்திலிருப்பவர் போல் அவமதிக்கமுடியாதவர்; எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலிருக்கும் அத்யக்ஷரான அந்தராத்மா, பூதங்களுடைய உள்ளிலும் வெளியிலுமிருந்து அவர்கள் செய்யும் கர்மங்களை பார்த்துக்கொண்டு தாம் உதாஸீனராக விருப்பது போல இந்த அரசன் சாரர்களைக்கொண்டு தம்முடைய தேசத்திய பிரஜைகள் செய்யும் கார்யங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களால் செய்யப்படும் நிந்தை, ஸ்தோத்திரம் ஆகிய இவைகளில் உதாஸீனராக விருக்கிறார்; தமக்குத் துவேஷியாக விருப்பவனுடைய புத்திரனானாலும், குற்றஞ் செய்யாதவனானால் அவனைச் சிக்ஷிக்கிறதில்லை; அபராதஞ் செய்தவன் தம்முடைய புத்திரனானாலும் தர்மமார்க்கத்தை யநுஸரித்து அவனைச் சிக்ஷிக்கிறார். பகவானாகிய சூரியனுடைய கிரணங்கள் எது வரையில் பிரகாசிக்கின்றனவோ, அந்த மானஸ பர்வதம் வரையில் உள்ள தேச வாசிகளான ஜனங்கள் இவருடைய உத்தரவின்படி நடக்கிறார்கள்; இவர் தம்முடைய நடத்தையால் ஸகல பிரஜைகளையும் சந்தோஷப்படுத்துவார்; அதனால் பிரஜைகள் இவரை ராஜா வென்று சொல்லுவார்கள். மேலுமிவர் திடமான விருதமுள்ளவர்; ஸத்யப் பிரதிஞ்ஞர்; பிராம்மணரிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்.

பெரியோர்களை ஸேவிப்பவர்; ஸகல பிராணிகளையும் காப்பாற்றுகிறவர்; அவர்களுக்கு மானத்தைக்கொடுப்பவர்; தீனர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவர்; பிறஸ்திரீகளை மாதாவாகப் பாவிப்பவர்; பத்தினியை தம்முடைய பாதி சரீரமாக நினைப்பவர்; தகப்பனார் குழந்தைகளிடம் பிரீதி செய்வதுபோல் பிரஜைகளிடத்தில் பிரீதி செய்பவர்; பிரம்மிஷ்டர்களுக்கு வேலைக்காரராக இருப்பவர்; பிராணிகள் தங்களுடைய ஆத்மாவிடத்தில் சிநேகிப்பதுபோல் ஜனங்கள் இந்த அரசனிடத்தில் பிரியப்படுகிறார்கள்; பின்னுமிவர் மித்திரர்களுக்கு சுகத்தை விருத்தி செய்பவர்; வைராக்யமுள்ளவர்களிடத்தில் அதிகப்பிரியமுள்ளவர்; அஸாதுக்களைத்தண்டிப்பவர்; எவர் ஆறு வகையான ஐசுவரியமுள்ளவரோ, எவர் முக்குணங்களுக்கு அதிபதியோ, எவர் கூடஸ்தரோ (விகாரமற்றவர்), எவர் பரமாத்மாவோ, (பலவகையாகத் தோன்றினாலும் அது அவித்யையால் ஏற்பட்டதாகையால் மித்யையென்று சொல்லுகிறார்களோ) அந்தப் பரமாத்மாவின் அம்சமே இவர். இவர் உதய பர்வதம் வரையிலுள்ள பூமண்டலத்தைக் காப்பாற்றுவார்; மேலும் ஜயசீலமான இரதத்தின்மீதேறி வில்லை எடுத்துக்கொண்டு சூரியன் போல் பூமியைச் சுற்றுவார்; உலக பாலகர்களும், மற்ற அரசர்களும் இவருக்கு காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் இவருடைய கீர்த்தியைக் கானஞ்செய்வதுடன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் அம்சமாக அவதரித்த ஆதிராஜனென்று தெரிந்து கொள்வார்கள். மேலும் இந்த அரசன் பிரஜைகளுடைய க்ஷேமத்திற்காகப் பசு வேடந்தரித்த பூமியினிடமிருந்து ஸகல வஸ்துக்களையும் கறப்பார்; பின்னுமவர் தம்முடைய வில்லின் நுனியால் இந்திரன்போல் பர்வதங்களைப் பேதித்து பூமியைச் சமமாகச் செய்வார்; வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு சிங்கம் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் இவர்

சகிக்கமுடியாத தம்முடைய வில்லை சப்திக்கச் செய்து கொண்டு பூமியில் ஸஞ்சரிக்கும்போழுது அஸத்துக்கள் பயந்து மறைவார்கள். இவர் ஸரஸ்வதீ நதியின் கரையில் நூறு அச்வமேதங்களைச் செய்வார்; கடைசியான யாகத்தில் இந்திரன் யாகக் குதிரையை அபகரிப்பான்; பின்னுமிவர் தம்முடைய உத்யான வனத்தில் தெய்வச்செயலாக பகவானுகிய ஸனத்குமாரரைச் சந்தித்து அவரை ஆராதித்து அவரிடம் பிரம்மஞ்ஞானத்தையடைவார்; மிகுந்த பராக்ரமமுள்ள பிருது வென்ற இந்த மஹாராஜனைப்பற்றி உலகத்தில் எல்லோரும் புகழ்ந்து பேசிக்கொள்வார்கள்; அதனை அரசர் கேட்பார்; இப்படி ஸகல திக்குகளையும் ஜயித்து தடையற்ற ஆஞ்ஞையுள்ளவராகித் தம்முடைய தேஜஸ்ஸால் உலகத்தின் உபத்ரவத்தை நிவர்த்தித்து சிறந்த தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் துதிக்கப்பட்ட மகிமையுள்ளவராகிப் பூமியைப் பரிபாலிப்பார்" என்று துதித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 17

பிருது பூமியைக் கொல்ல முயன்றது

1—2. வேனனுடைய புத்திரரும் பகவானுடைய அவதார பூதருமாகிய பிருது சக்கரவர்த்தியானவர் தம்முடைய குணங்களாலும், கர்மங்களாலும் பிரசித்தியடைந்து பிராம்மணர் முதலியவர்களையும், வேலைக்காரர்கள், மந்திரிகள், புரோகிதர்கள், பட்டணத்திலிருக்கும் ஜனங்கள், தேசத்திலிருப்பவர்கள், வியாபாரிகள் முதலிய எல்லாரையும் அவர் அவர்களுடைய இஷ்டத்தைக்கொடுத்துத் திருப்தி செய்தார் என்று மைத்திரேயர் சொன்னார்.

3—7. அதனைக்கேட்ட விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி "பிருது பசுவின் வேடங்கொண்ட பூமியிடம் ஸகல வஸ்துக்களைக் கறந்ததாகச் சொன்னீர்களே; பூமி தேவி எதற்காகப் பசுவின் ரூபத்தைத் தரித்தாள்? அவளிடத்தில் எதனைக் கறந்தார்? எது கன்றாக இருந்தது? இயற்கையில் மேடுபள்ளமுள்ள பூமியை எப்படிச் சமமாகச் செய்தார்? மேலும் அவருடைய யாகக்குதிரையை மஹேந்திரன் அபகரித்த காரணமென்ன? ஓ பிராம்மணோத்தம! மேலும் அந்த ராஜசிரேஷ்டர் பிரம்மவித்துக்களுக்குள் சிறந்தவரான ஸனத்குமாரரிடமிருந்து தத்துவ ஞானத்தையும், அபரோக்ஷ ஞானத்தையும் அடைந்தார். இந்தப் பிருது முதலியவர்கள் பகவதவதார பூதர்களாகையால் அவர்களுடைய சரிதமானது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய சரிதமேயாம். அது புண்ணியகரமானது; அதனைக் கேட்பவனே நல்ல காதுள்ளவன்; ஆனதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முந்திய அவதாரங்களில் எதனைச் செய்தாரோ, அந்தப் பகவானுடைய சரிதத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலும், உம்மிடத்திலும் அந்தரங்க பக்தியுள்ளவனாகிய எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

8—11. ஸ்ரீபகவானுடைய கதையைச் சொல்லும்படி விதுரரால் தூண்டப்பட்ட மைத்திரேயர் மிகுந்த பிரியத்துடன் விதுரரைப் புகழ்ந்து அவரை நோக்கி, "ஓ விதுரரே! மஹரிஷிகள் பிருதுவிற்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து 'நீர் ஜனங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்' என்று ஆக்ஞாபித்தார்கள். அப்பொழுது பூமியில் அன்ன மில்லாமற்போனதால் பிரஜைகள் பசியினால் வருத்தப்பட்டுச் சரீரம் இளைத்து அரசனிடம் சென்று, "ஓ மஹாராஜ! பொந்திலிருக்கும் அக்கினியால் மரங்கள் எரிக்கப்படுவது போல நாங்கள் வயிற்றிலிருக்கும் அக்கினியால் எரிக்கப்

படுகிறோம். (புஜிப்பதற்கு அன்னம் கிடைக்கவில்லை என்று கருத்து). காப்பாற்றுவதில் ஸமர்த்தராகிய உம்மைச் சரண மடைகிறோம்; நீர் எங்களுக்கு ஜீவனத்தைக்கொடுக்கும் அரசனல்லவா? ஆகையால் நாங்கள் அன்னமில்லாமல் நாச மடைவதற்கு முந்தியே எங்களுக்கு அன்னம் கொடுத்துப் பசியை நிவர்த்திக்க முயற்சியும்" என்று கேட்டுக்கொண் டார்கள்.

12—21. ஓ குருக்களில் சிறந்தவரே! பிரஜைகளு டைய தீனமான வார்த்தையைக்கேட்டுப் பிருது சக்கிர வர்த்தி வெகுகாலம் யோசித்துச் செய்யவேண்டிய கார்யம் இன்னதென்று தமக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, பூமி தேவியினிடம் மிகுந்த கோபமுள்ளவராகி, வில்லைக் கையி லெடுத்து, அதில் பாணத்தை ஸந்தானம் செய்தார். அப் பொழுது அவர் திரிபுர ஸம்ஹாரம்செய்த பரமசிவனுக்கு ஸமமாக இருந்தார். அவரைக்கண்டு பூமிதேவியானவள் மிகவும் பயந்து நடுக்கமுள்ளவளாகி வேடனால் துரத்தப் பட்ட பெண்மான்போல் ஓடினாள். அதனைக்கண்ட வேன புத்திரராகிய பிருது சக்கிரவர்த்தி மிகவும் கோபத்தால் சிவந்த கண்களுள்ளவராகிப் பாணத்தை வில்லில் பூட்டிக் கொண்டே பூமியின் பின் ஓடினார். அந்தப் பூதேவியும் கிழக்கு முதலிய திக்குகளிலும், மூலைகளிலும், ஆகாசத்தி லும், பூமியிலும், அந்தரிக்ஷம் முதலிய எங்கும் ஓடியும் தன்பின் ஆயுதத்துடன் துரத்திவரும் அரசனைக்கண்டு மிருத்யுவைக் கண்ட பிரஜைகள்போல் ஒருவராலும் காப் பாற்றப்படாதவளாகி மிகுந்த வருத்தத்துடன் அந்த பிருதுவினிடமே வந்தாள். பின்பு அவள் அந்தச் சக்கிர வர்த்தியை நோக்கி, "ஓ மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவரே! தர்மங்களை அறிந்தவரே! ஆபத்தை அடைந்தவர்களிடத் தில் பிரீதியுள்ளவரே! நீர் ஸகல பிராணிகளையும் காப்பாற்

றும் அதிகாரத்தை அடைந்திருந்தும் குற்றமற்றவளும், தீனையுமான என்னை ஏன் கொல்ல யத்தனிக்கிறீர்? என்னைக் காப்பாற்றும். தர்மங்களை அறிந்தவனென்று பிரசித்திபெற்றவர் ஸ்திரீவதம் செய்யலாமா? குற்றஞ் செய்தவர்களான ஸ்திரீகளையும் பிராகிருத ஜனங்களானாலும் கொல்லமாட்டார்கள். அப்படிக்கிருக்க கருணை பொருந்தியவர்களும், தீனர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவர்களுமான உம்மைப்போன்ற ஸாதுக்கள் குற்றஞ் செய்யாத ஸ்திரீயைக் கொல்வார்களா? மேலும் நான் ஜனங்கள் வசிப்பதற்கு ஒரு கெட்டியான ஓடமாக ஜலத்தில் இருக்கிறேன். என்னைப் பிளந்து விட்டால் இந்த ஜனங்களை ஜலத்தில் எப்படி வசிக்கச் செய்வீர்? ஆகையால் என்னைக் காப்பாற்றும்" என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

22—27. அதனைக்கேட்ட பிருது சக்கிரவர்த்தி அவளை நோக்கி, "ஓ பூமிதேவியே! நீ யாகத்தில் தேவதாரூபியாக ஹவிர்ப் பாகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டும் தான்யம் முதலியவைகளை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் வயிறு நிரம்பப் புற்களைத் தின்றும் பால் கறக்காமல் இருக்கும் பசுவைப்போல் நீ பிரம்மதேவரால் முந்தி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஓஷதி, விதை ஆகிய இவைகளை இப்பொழுது வெளிப்படுத்தவில்லை. என்னுடைய ராஜ்யகாலத்தில் நீ இப்படிச் செய்வதால் என்னை அவமானம் செய்கிறதாக ஆயிற்று; ஆனதால் என்னுடைய உத்தரவை மீறி நடக்கும் உன்னைக் கொல்வேன். உன்னுடைய தேஹத்தைப் பேதித்து அந்த மாம்ஸத்தால் பசியால் வருத்தப்படும் இந்த ஜனங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன். புருஷனானாலும் ஸ்திரீயானாலும் கர்வத்தை யடைந்து பிராணிகளிடத்தில் கருணையற்றிருந்தால் அவர்களைக் கொல்வது அரசர்களுக்குத் தர்மமேயாகும். (அது வதமல்லவென்று தாத்பர்

யம்). நீ இப்பொழுது மதங்கொண்டு நிலைதவறி, கபட சுபாவமுள்ளவளாக இருப்பதால் உன்னைப் பாணங்களைக் கொண்டு எள்ளளவாகப் பேதித்து என்னுடைய யோக பலத்தால் இந்த ஜனங்களைத் தரிக்கிறேன்" என்று சொன்னார்.

28—36. அதனைக்கேட்ட பூமிதேவியானவள் கோப ஸ்வரூபமான சரீரத்தைத் தரித்து யமனைப்போலிருக்கும் பிருது சக்கிரவர்த்தியைக்கண்டு நடுங்கி நமஸ்கரித்து, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரம் செய்ய வாரம்பித்தாள்: பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். நீர் மாயையால் மத்ஸயம் முதலிய பல சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்பவர்; குணஸ்வரூபிபோலத் தோன்றுகிறவர்; மேலும் சரீரம், இந்திரியங்கள், அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகள், சரீரத்தில் நானென்ற அஹங்காரம், இராகம், துவேஷம் முதலியவை ஆகிய இவைகளை ஸ்வரூபானு ஸந்தானத்தால் நாசஞ்செய்தவர்; அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். எந்தப் பகவான் என்னை ஸகல பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமாக சிருஷ்டித்து என்னிடத்தில் நான்கு வகையான பிராணிகள் வசிக்கும்படியும் செய்தாரோ, ஸ்வதந்திரராகிய அந்தப் பகவானே ஆயுதத்துடன் என்னைக் கொல்லுவதற்கு யத்தனிக்கிறார்; வேறு யாரை நான் சரணமடைவேன்? எந்தப் பகவான் முதலில் சரம் அசரம் அடங்கிய இந்த ஜகத்தைத் தம்முடைய மாயையைக் கொண்டு சிருஷ்டித்தாரோ, எவருடைய மாயையானது ஊகிக்க முடியாததோ, அந்தப் பகவானாகிய நீரோ அந்த மாயாபலத்தால் ஜகத்தைக் காப்பாற்ற இப்பொழுது யத்தனித்திருக்கிறீர்; தர்மிஷ்டராகிய நீர் என்னைக் கொல்வது உசிதமா? ஈசுவரனுடைய நடை ஜனங்களால் அறியமுடியாதது; உம்முடைய மாயை

யானது ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாததாகையால் அந்த மாயையால் புத்தி மயக்கமடைந்து ஜனங்கள் உம்முடைய உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறதில்லை. எவர் பிரம்மாவை உண்டுபண்ணுகிறாரோ, அவரைக்கொண்டு ஸகல ஜகத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறாரோ, எவர் இயற்கையில் ஒருவரோ, மாயையால் அநேகராகத் தோன்றுகிறாரோ, அவரே ஈசுவரன்; அவர் மஹா பூதங்கள், இந்திரியங்கள், அதிஷ்டான தேவதைகள், புத்தி, அஹங்காரம் ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு சிருஷ்டி, பரிபாலனம், ஸம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளை அனுசரிக்கிறார். மேலும் இவைகள் யாவும் அவருக்கு சுவாதீனங்களாக இருக்கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட பரம புருஷனாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். ஓ உற்பத்தியற்றவரே! பூதங்கள், இந்திரியங்கள், அந்தःக்கரணம் இவைகளின் சுரூபமாகிய ஜகத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டி நீர் ஆதிவராஹாவதாரஞ்செய்து என்னைப் பாதாலத்திலிருந்து கொண்டுவந்தீர். ஜலத்திற்குமேல் ஓடம் போலிருக்கும் என்னிடத்தில் உம்மால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரஜைகளைக் காப்பாற்றவேண்டி இப்பொழுது பிருது சக்கரவர்த்தியாக அவதரித்திருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட நீர் 'பால்கொடாத காரணத்தைக்கொண்டு என்னைக் கொல்ல விரும்புகிறீர்' என்பது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஈசுவரனுடைய மாயையால் புத்தி மயக்கமடைந்த என்னைப்போன்றவர்களால் பகவத் பக்தர்களுடைய அபிப்பிராயமே அறியமுடியாது. (பகவானுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி அறியமுடியும் என்று கருத்து). ஆகையால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுக்குக் கீர்த்தியைக் கொடுக்கும் அந்த மஹான்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். (எதனைச் செய்தால் ஜிதேந்திரியர்களுடைய கீர்த்தி விருத்தி அடையுமோ, அதனைச் செய்யவேண்டுமே யல்லாமல் தனதிஷ்டப்படிச் செய்யக்கூடா தென்று கருத்து.)

அத்தியாயம் 18

பூமிதேவி ஸகல பொருள்களையும் உண்டுபண்ணியது

1—11. கோபத்தால் துடிக்கும் உதடுகளுள்ள பிருது சக்கரவர்த்தியைப் பூமிதேவி இப்படித் துதித்துப் பின்னும் அவரை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளும்; நான் சொல்வதைக் கேளும். (அலக்ஷ்யம் செய்யவேண்டாமென்று கருத்து). தேனீயானது மதுவை எடுத்துக்கொள்வதுபோல் வித்வான் எல்லாரிடத்திலு மிருந்து ஸாரமானதை எடுத்துக்கொள்வான். உண்மையை அறிந்த மஹரிஷிகள் ஜனங்களுக்கு இவ்வுலகம், மேலுலகம் ஆகிய இவைகளின் சுகத்திற்காகப் பலவகையான உபாயங்களைக் கண்டு பிடித்ததுமல்லாமல் அவைகளைப் பிரயோகித்து மிருக்கிறார்கள். (பயிர்த்தொழில் அக்னி ஹோத்ரம் முதலியவை) அப்படிப்பட்ட உபாயங்களைச் சிரத்தையுடன் அநுஷ்டிப்பவன் பலனை அடைவான். அவைகளை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் காரியத்தை ஆரம்பிப்பவன் வித்வானானாலும் அவனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காரியங்கள் பலனைக்கொடுக்கிறதில்லை. முந்தி பிரம்மதேவரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஓஷதிகளை, விரதங்களை யனுஷ்டிக்காத அஸத்துக்கள் அனுபவித்தார்கள். உலகத்தை காப்பாற்றுகிறவர்களான நீங்களும் அதைக் கவனிக்கவில்லை, இரக்ஷிக்கவுமில்லை. பிரஜைகளெல்லோரும் திருடர்களாக ஆகிவிட்டார்கள். ஆனதால் நான் யக்ஞத்திற்காக ஓஷதிகளை காப்பாற்ற வேண்டி அவைகளை வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்துக்கொண்டேன். இப்படி வெகுகாலஞ் சென்றதால் அந்த ஓஷதிகள் பூமியிலற்றுப்போயின. அது விஷயத்தில் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன்; அதன்படி அவைகளை அடையலாம். ஓ வீரராகிய அரசனே! பிராணிகளுக்குப் பலத்தைக்

கொடுக்கக்கூடிய அன்னம்வேண்டுமென்ற விருப்பம் உமக்கிருக்குமானால் பசுவின் சுரூபமுள்ளவளாகிய எனக்குத் தகுதியான கன்றையும் கறக்கிறவனையும், கறக்கும் பாத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தும். அதனால் உம்மிடத்தில் நான் பிரீதியடைந்து உமக்குஅபேக்ஷிதங்களான பொருள்களை உண்டு பண்ணுகிறேன். மேலும் என்னுடைய சரீரமானது மலை முதலியவைகளால் மேடுபள்ளமாக இருப்பதால் மழை ஜலமானது எங்கும் பரவுகிறதில்லை. ஆனதால் மழைக்காலத்தில் பெய்த மழை ஜலமானது பிந்திய ருதுக்களிலும் பரவி ஓடும்படியாக என்னை ஸமமாக (மேடுபள்ளமில்லாமல்) செய்யும்" என்றாள்.

12—27. பிரியமானதும், அனுகூலமானதுமான அதனைக்கேட்ட அரசர், ஸ்வாயம்புவ மனுவைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு தம்முடைய கையாகிய பாத்திரத்தில் ஸகல ஓஷதிகளையும் தாமே கறந்தார். (பசுவினிடமிருந்து உண்டாகிறதாகையால் அவைகளை க்ஷீரமென்றும், அதைக் கறக்கிறதென்றும் சொல்லப்படுகிறது). மற்ற வித்வான்களும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி மேலான வஸ்துக்களைக் கறந்துகொண்டார்கள். எப்படியெனில்-மஹரிஷிகள் பிருஹஸ்பதியைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு இந்திரியங்களாகிய பாத்திரங்களில் வேதமாகிய சுத்தமான பாலைக் கறந்தார்கள். தேவர்கள் இந்திரனைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு சுவர்ண மயமான பாத்திரத்தில் ஸோமம், மனத்தின் சக்தி, இந்திரிய சக்தி, தேகசக்தி ஆகிய இவைகளாகிய பாலைக் கறந்தார்கள். திதியின் புத்திரர்கள் அஸுரர்களுக்குள் சிறந்தவரான பிரஹ்லாதரைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு இரும்புப் பாத்திரத்தில் ஸுரையையும் (வெல்லத்தாலும், மாவினாலும், மதுவினாலும் செய்யப்பட்டு மூன்று வகையானது), பனைமரம் முதலியவைகளிலிருந்து

உண்டாகும் மத்யத்தையும் கறந்தார்கள். கந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸ்ஸுகளும் விச்வாவஸு என்ற கந்தர்வனைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு பத்ம பாத்திரத்தில் (தாமரை) வாக்கின் இனிமை, அழகு ஆகிய பாலைக் கறந்தார்கள். ஓ மிகுந்த அதிர்ஷ்டமுள்ள விதுரரே! சிரார்த்த தேவதைகளான பிதுருக்கள் அரியமாவென்பவரைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு அபக்வமான (சூளையில் வைக்கப்படாத) மண் பாத்திரத்தில் கவ்யமாகிய க்ஷீரத்தைக் கறந்தார்கள். ஸித்தர்கள் கபிலரைக் கன்றாக வைத்து ஆகாயமாகிய பாத்திரத்தில் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலுண்டாகும் அணிமா முதலிய ஸித்திகளையும், வித்தியாதரர் முதலியவர்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதாகிய வித்யைகளையும் கறந்தார்கள். கிம்புருஷர்கள் முதலிய மாயையில் ஆசையுள்ளவர்கள், மயனென்பவனைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு மறைகிறது முதலிய அற்புதமான மாயைகளைச் செய்பவர்களுடையதும், நினைத்த மாத்திரத்தில் கிடைக்கக்கூடியதுமான மாயாசக்தியைக் கறந்தார்கள். யக்ஷர்களும், ரக்ஷஸ்ஸுகளும், மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் பிசாசங்களும், பூதகணங்களும், உருத்திரனைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு கபாலத்தில் இரத்தமாகிய மத்யத்தைக் கறந்து கொண்டார்கள். படமில்லாத பாம்புகளும், தேள் முதலிய விஷஜந்துக்களும், படமெடுக்கக்கூடிய ஸர்ப்பங்களும், நாகங்களும், (கர்த்ருவின் ஸந்ததியிலுண்டானவை) தக்ஷகனைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு பிலமாகிய பாத்திரத்தில் விஷமாகிய பாலைக் கறந்தன. பசுக்கள் பரமசிவனுடைய வாகனமாகிய விருஷபத்தைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு வனமாகிய பாத்திரத்தில் புற்களாகிய பாலைக் கறந்தன. மாம்ஸத்தைப் புசிக்கும் புலி முதலியவைகள் சிங்கத்தைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய சரீரத்தில் மாம்ஸமாகிய

க்ஷீரத்தைக் கறந்தன. பறவைகள் கருடனைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு பூச்சி முதலிய சரங்களையும், பழங்கள் முதலிய அசரங்களையும் கறந்தன. விருக்ஷங்கள் ஆலமரத்தைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு தனியாக முளைக்கும்சக்தியாகிய பாலைக் கறந்தன. மலைகள் ஹிமவானென்ற பர்வதத்தைக் கன்றாகவைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய தாழ்வரைகளில் பலவகையான தாதுக்களாகிய பாலைக் கறந்தன. இப்படி எல்லாப் பிராணிகளும் தங்கள் தங்கள் ஜாதியில் முக்கியமானதைக் கன்றாக வைத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் பாத்திரங்களில் தங்களுக்கிஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பிருது சக்கரவர்த்தியினால் காட்டப்பட்ட பூமிதேவியினிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டார்கள். அந்த பூமியானவள் ஸகல வஸ்துக்களையும் கொடுக்கக்கூடியவள். இப்படிப் பாத்திர பேதத்தாலும், வத்ஸ (கன்று) பேதத்தாலும் பலவகையான அன்னத்தை அவரவர்கள் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

28—32. அதன் பின்பு அரசன் மிகவும் பிரியமுள்ளவராகி, பிராணிகளுக்கு ஸகல இஷ்டத்தையுங் கொடுத்த பூமிதேவியைத் தமக்குப் புத்திரியாக வைத்துக்கொண்டார். மேலும் வேனபுத்திரராகிய அந்தச் சக்கரவர்த்தி தம்முடைய வில்லின் நுனியால் மலைகளை உடைத்து, தூளியாகச்செய்து பெரும்பாலும் பூமியை ஸமமாகச் செய்தார். பின்பு அந்த அரசன் ஜனங்களுக்கு ஜீவனத்தைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறவராகையால் ஜனங்கள் வசிப்பதற்கு கிராமங்களையும், பட்டணங்களையும், பலவகையான துர்க்கங்களையும், இடைச்சேரிகளையும், பசுக்கள் வசிக்குமிடங்களையும், ஸைன்யம் தங்கியிருக்குமிடங்களையும், தங்கம் முதலிய தாதுக்கள் விளையும் ஸ்தானங்களையும், பயிரிடுவோர்கள் (குடியானவர்கள்) வசிக்குமிடங்களையும், மலையின் சமீபத்திலுள்ள கிராமங்களையும் தனியே ஏற்படுத்தி

போல் ஆகாசத்தில் வேகமாகச் செல்லும் இந்திரனைப் பின் தொடர்ந்தார். அப்பொது தேவேந்திரன் அந்த உருவத்தையும் குதிரையையும் விட்டு அந்தர்த்தான மடைந்தார் (மறைந்திருந்தார்). அப்பொழுது வீரராகிய பிருதுவின் புத்திரர் அந்தக் குதிரையுடன் பிதாவின் யாகசாலையைச் சேர்ந்தார். அவருடைய அற்புதமான காரியத்தைக்கண்டு மகரிஷிகள் சந்தோஷித்து அவருக்கு விஜிதாச்வரென்று (குதிரையை ஜயித்தவர்) பெயர் கொடுத்தார்கள். மறுபடியும் மஹேந்திரன் கடுமையான இருட்டை மாயையால் சிருஷ்டித்து அதில் மறைந்துகொண்டு சுவர்ணமயமான ரசனையால் கட்டப்பட்ட யாகக்குதிரையை யூபத்தின் றுனியிலிருந்து தூக்கிக்கொண்டு போனார். அப்பொழுதும் அத்திரி மஹரிஷியானவர் விஜிதாச்வருக்கு மஹேந்திரனைக் காண்பித்தார். அப்பொழுது இந்திரன் கபாலம், கட்வாங்கம் ஆகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தபடியால் சூரனாகிய விஜிதாச்வர் அவரை உபத்திரவிக்கவில்லை. அதனைக் கண்ட அத்திரி மஹரிஷி, மஹேந்திரனைக் கொல்லும்படி விஜிதாச்வரைத் தூண்டினார். விஜிதாச்வர் கோபத்துடன் பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். அதனைக்கண்ட மஹேந்திரன் பயந்து குதிரையைவிட்டு, கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்தார். சூரராகிய விஜிதாச்வர் தம்முடைய குதிரையைக் கிரகித்துக்கொண்டு பிதாவினுடைய யாகசாலை சென்றார். இப்படி இந்திரன் யாகக் குதிரையை அபகரிப்பதற்காக எந்த எந்த ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டாரோ, அந்தத் துஷ்டமான ரூபங்களை சொல்பஞான முள்ளவர்கள் கிரகித்துக்கொண்டார்கள். அவைகள் பாபத்திற்கு அடையாளங்கள்; அவைகளே பாஷண்ட லிங்கமெனப் படுகின்றன. இப்படி இந்திரனால் கிரகிக்கப்பட்டவைகளும், விடப்பட்டவைகளும், நல்மார்க்கங்கள் போலத்

தோன்றுகிறவைகளும், யுக்திவாதங்களுள்ளவைகளுமாகிய உபதர்மங்களைத் தர்மமென்று சிலர் நினைத்தார்கள்; அவர்கள் ஜைனர்களும், பௌத்தர்களுமே யாவர்.

26—38. விசேஷ கீர்த்திமானுகிய பிருதுவானவர் அதனை யறிந்து இந்திரனிடத்தில்கோபங்கொண்டு வில்லில் பாணத்தை ஸந்தானஞ்செய்தார். அப்பொழுது ரித்விக்குகள், இந்திரனைக்கொல்ல முயற்சித்தவரும் பார்க்கமுடியாதவரும், மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவருமான அரசனைநோக்கி, "மிகுந்த புத்திசாலியாகிய ஓ மஹாராஜ! யாகஞ் செய்வதாக ஸங்கல்பஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் நீர் விஹிதமான பசுவதத்தைவிட வேறு வதஞ் செய்வது உசிதமல்ல. உம்முடைய யாகத்தைக் கெடுக்க யத்தனித்தவனும், உமது கீர்த்தியால் மழுங்கிய காந்தியுள்ளவனுமான இந்திரனை நாங்கள் சுக்ல யஜுர்வேத மந்திரங்களால் அழைத்து அவரை அக்கினியில் ஹோமஞ் செய்கிறோம். நீர் ஒன்றும் செய்யவேண்டாம்" என்று தடுத்தார்கள். ஓ விதுரரே! பின்னுமவர்கள் ஸுருக்கைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஹோமஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது பிரம்மதேவர் அவ்விடம் வந்து ரித்விக்குகளை நோக்கி, "ஓ பிராம்மணர்களே! யக்ஞத்தால் ஆராதிக்கப்படும் தேவர்கள் இந்திரனுடைய சுரூபமாகையால் அந்த இந்திரனைக் கொல்வது உசிதமல்ல. மேலும், இந்த யாகத்தைக் கெடுக்க விரும்பிய இந்திரனால் தர்ம மார்க்கத்திற்கு விருத்தமான பாஷண்ட மார்க்கம் உண்டுபண்ணப்பட்டது. (இந்திரன் பலசாலியாகையால் அவருடன் விரோதிக்கக்கூடாதென்று கருத்து.) பிருது சக்கரவர்த்தி தொண்ணூற்று ஒன்பது யாகங்களுள்ளவராக இருக்கட்டும்; நூறுவது யாகம் பூர்த்தியாகாதிருந்தாலும் இந்திரனைவிடப் பிருது கீர்த்தியுள்ளவராக இருப்பார்" என்று சொல்லிப் பிருதுவை நோக்கி,

"நீர் மோக்ஷதர்மத்தை அறிந்தவர்; இந்திரனிடத்தில் நீர் கோபங்கொள்வது உசிதமல்ல. இதுவரையில் உம்மால் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட யாகங்கள் போதும். உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். நீரும், இந்திரனும் உத்தமசுலோகராகிய பகவானுடைய அம்சம்; யாகத்திற்கு விக்கினம் நேர்ந்ததைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டாம். ஓ மஹாபாக்யமுள்ளவரே! என்னுடைய வார்த்தையைச் சிரத்தையுடன் கேளும். தெய்வவிருத்தமான கார்யம் சௌகரியத்தாற் செய்யமுடியாததேயாகும். மனத்தில் கோபத்திற்கு இடங்கொடுத்தால் மோஹம் உண்டாகுமேயல்லாமல் சாந்தி உண்டாகிறதில்லை. ஆனதால் இந்த யாகத்தை நிறுத்திவிடும்; இதனால் தேவர்களுக்கு ஆக்ரஹம் உண்டாகிறது; அதனால் தர்மவிரோதமான பாஷண்ட மார்க்கங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. உம்முடைய யாகக் குதிரையை அபகரித்தவராகிய இந்திரனால் உண்டுபண்ணப்பட்டவைகளும், மனோஹரங்களுமான பாஷண்டமார்க்கத்தில் ஜகத் ஆசைப்படுகிறது; பாரும். மேலும், வேனனுடைய அபசாரத்தால் ஒளிந்துபோன சாஸ்திர சம்மதமான தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே நீர் பூமியில் அவதரித்த விஷ்ணுவின் கலையாக இருக்கிறீர்; அப்படிப்பட்ட நீர் இந்த ஜகத்தின் உற்பத்தியை யோசித்துப் பிரஜாபதிகளுடைய சங்கல்பத்தை நிறைவேற்றும். மிகவும் பயங்கரமான பாஷண்ட மார்க்கமே இந்திரனுடைய மாயை. அது உபதர்மங்களுக்கு மாதாவாக இருக்கிறது. அதனை உலகத்தில் பரவாமல் தடுக்கவேண்டும்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார்.

39—42. இப்படி உலகக் குருவாகிய பிரம்மதேவரால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட அந்த அரசன் மஹேந்திரனிடம் விரோதத்தைவிட்டு அவரிடம் சிநேஹித்தார். பின்பு யாகத்தை நிறுத்தி அவபிருத் ஸ்நானஞ் செய்தார். அப்

பொழுது அவருடைய யாகத்தில் பூஜிக்கப்பட்ட தேவர்கள் அவருக்கு வரங்கொடுத்தார்கள். பிராம்மணர்களுடைய வாக்கானது பொய்யாகாதானதால் பிராம்மணர்கள் அரசனிடம் தக்ஷிணையைப் பெற்று சந்தோஷமடைந்து அவரை நோக்கி, "ஓ மிகுந்த பராக்ரமமுள்ளவரே! உம்முடைய யாகத்திற்காக வந்த பிதிருக்கள், தேவரிஷிகள், மனிதர்கள் ஆகிய எல்லாரும் உம்மால் தானத்தாலும், மானத்தாலும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள்" என்று சொல்லி அரசர்களுக்குள் முந்தியவராகிய அவருக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள்.

அத்தியாயம் 20

பகவான் பிருதுவை அனுக்கிரஹித்தது

1—16. பின்பு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு இந்திரனுடன் பிருதுவின் யக்ஞத்தால் நன்றாக ஆராதிக்கப்பட்டு அந்த அரசனை நோக்கி, "உம்முடைய அசுவமேதத்திற்கு விக்கினஞ் செய்தவர் இவர்தான். உம்மை ஸமாதானஞ் செய்வதற்காக வந்திருக்கிறார். இவருடைய குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். ஓ மஹாராஜ! மனிதர்களுக்குள் சிறந்தவர்களும், புத்திசாலிகளுமாகிய ஸாதுக்கள் பிராணிகளுக்குத் துரோகஞ் செய்கிறதில்லை. உண்மையில் சரீரம் ஆத்மாவல்ல. (ஒருவருக்கொருவர் துரோகஞ்செய்தாலும் சரீரம் ஆத்மாவில்லாததனால் துரோகஞ் செய்ததாக ஆகிறதில்லையென்று கருத்து.) உம்மைப்போன்ற புருஷர்களும தேவமாயையால் மோகிப்பார்களேயானால் பெரியோர்களைச் சேவித்தது வியர்த்தமாக ஆகிறது. ஆனதால் வித்வானாக விருப்பவன், "அவித்தையாலும், காமத்தாலும், கர்மத்

தாலும் சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று தெரிந்து கொண்டு அதனிடத்தில் அபிமானம் வைக்கமாட்டான். சரீரத்தில் அபிமானத்தை யொழித்தவன் சரீரத்தாலுண்டு பண்ணப்பட்ட வீடு, குழந்தைகள், பணம் ஆகிய இவைகளில் மமதையை (என்னுடைய தென்பதை) அடைவானா? இந்த ஆத்மா சரீரம் முதலியவைகளைவிட வேறானது. ஏனென்றால் ஆத்மா ஒருவர். (சரீரம் பால்யம் முதலிய அவஸ்தைகளால் அநேகம்.) ஆத்மா சுத்தர்.(சரீரம் அசுத்தமானது.) ஆத்மா தாமாகப் பிரகாசிப்பவர். (சரீரம் ஜடம்) ஆத்மா குணங்களற்றவர். (சரீரம் குணமுள்ளது.) ஆத்மா எங்குமிருப்பவர்.(சரீரம் அளவிலடங்கியது.) ஆத்மா மறைக்கப்படாதவர். (சரீரம், கிருஹம் முதலியவைகளால் மறைக்கப்பட்டது.) ஆத்மா ஸாக்ஷியாக இருப்பவர். (சரீரம் பார்க்கப்படும் வஸ்து.) ஆத்மாவிற்கு ஆத்மா இல்லை (சரீரம் ஆத்மாவுள்ளது). எந்தப் புருஷன் தன்னிடத்தில் இருக்கும் ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவன் தேகத்திலிருப்பவனானாலும் பிரகிருதியின் குணங்களில் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை. ஏனென்றால் அவன் பிரம்மமாகிய என்னிடத்திலிருப்பவன். எந்தப் புருஷன் காமனையில்லாதவனாகிச் சிரத்தையுடன் சுதர்மத்தை அனுஷ்டித்து என்னை உபாஸிக்கிறானோ, அவனுடைய மனம் காலக்கிரமத்தில் தெளியும். மனந்தெளிந்தபின் குணஸம்பந்தத்தை விட்டுச் சாந்தியை அடைகிறான். அதுவே எனக்கு ஸமமான நிலைமை; அதுவே கைவல்யம்; அதுவே பிரம்மாவஸ்தை. எந்தப் புருஷன் ஆத்மா உதாஸீனரென்றும், தேகம், ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், மனது ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதி யென்றும், கூடஸ்தரென்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். திரவ்யம், கிரியை, காரகம், சிதாபாஸம் ஆகிய

இவைகளின் சுரூபமும், வெவ்வேறு அடையாளமுள்ளது மாகிய தேகத்திற்கு ஸம்ஸாரமேயொழிய ஆத்மாவிற் கில்லை. ஆனதால் என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத் திய வித்வான்கள் ஆபத்து வந்தாலும், ஸம்பத்து வந்தாலும் அவைகளில் துக்கத்தையாவது ஸந்தோஷத்தையாவது அடைகிறதில்லை. நீர் வித்வானுகையால் சுகத்திலும், துக்கத்திலும், உத்தமர்களிடத்திலும், அதர்மர்களிடத்தி லும், மத்யமர்களிடத்திலும், சமபுத்தியுள்ளவராகி இந்திரி யங்களையும் மனத்தையும் அடக்கி, என்னால் ஏற்படுத்தப் பட்ட மந்திரி முதலியவர்களுடன் ஸகல உலகத்தையும் காப்பாற்றும். அரசனுக்குப் பிரஜைகளை ஸம்ரக்ஷிப்பதே முக்கிய தர்மம். பிரஜைகளால் செய்யப்படும் புண்ணியத்தில் ஆறிலொரு பாகம் அரசனை அடைகிறது. அதனால் அரசன் பரலோகத்தில் சுகத்தை அடைகிறான். எந்த அரசன் பிரஜைகளிடம் ஆறிலொரு பாகம் வரியைப் பெற்றுக் கொண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றவில்லையோ, அவன் பாவத்தை அடைகிறான். இப்படி பிராம்மணர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதும், பரம்பரையாக வந்ததுமான தர்மத்தை முக்கியமாக அனுஷ்டித்தும், அர்த்த கர்மங்களில் அதிக ஆசைப்படாமலும் உலகத்தைக் காப்பாற்றும். ஜனங்கள் உம்மிடத்தில் அனுராகத்தை அடைவார்கள். கொஞ்சகாலத்தில் உம்முடைய வீட்டிற்குச் சில ஸித்தர்கள் வருவார்கள். அவர்களைத் தரிசிக்கலாம். ஸமபுத்தியுள்ளவர் களிடத்தில் வஸிக்கும் என்னை யாகங்களாலும், தபஸினு லும், யோகங்களாலும் இலகுவாக அடையமுடியாது. அப்படிப்பட்ட நான் உம்முடைய குணங்களாலும், சுபாவத்தாலும் கட்டப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனதால் இஷ்டமான வரத்தை என்னிடம் பெற்றுக்கொள்ளும்" என்று அனுக்ரஹித்தார்.

17—31. உலகத்தை ஜயித்தவராகிய அந்தப் பிருது சக்கரவர்த்தியானவர் பகவானுடைய இம்மாதிரியான ஆக்ஞையைச் சிரஸால் வகித்தார். அப்பொழுது மஹேந்திரன் பிரீதியுடன் பிருதுவின் பாதங்களில் வணங்கினார். தாம் செய்த கார்யத்தை நினைத்து வெட்கமடைந்திருக்கும் அவரைப் பிருது சக்கரவர்த்தி பிரீதியுடன் தழுவி, அவரிடமிருந்து விரோதத்தை விட்டார். ஸகல ஜகத்ரூபியாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தம்முடைய உலகஞ் செல்ல வேண்டியவரானாலும், பிருது சக்கரவர்த்தியால் மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டு, அவருடைய விசேஷ பக்தியால் சந்தோஷமடைந்து, தாமரைமலர்போன்ற கண்களால் பிருதுவை அனுக்ரஹித்து அவ்விடம் கொஞ்சநேரம் தாமதித்தார். அரசர்களுக்குள் முந்தியவராகிய அந்தப் பிருதுவானர் அப்படிப்பட்ட பகவானைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி, அதனால் கண்டமடைத்துப் பேச முடியாதவராகி மனத்தில் பகவானைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படி கொஞ்ச நேரஞ் சென்றபின் பிருதுவானவர் கண்களைத் துடைத்துகொண்டு கண்களுக்கு எதிரிலிருப்பவரும், பூமியின்மீது காலை ஊன்றிக் கொண்டிருப்பவரும், கருடனுடைய தோளைப் பிடித்துக் கொண்டவருமான பகவானை நோக்கி, "ஓ கைவல்யத்திற்கு அதிபதியே, பிரபுவே, வரங்களைப் கொடுப்பவரே! அஹங்கார சுபாவமுள்ள பிரம்மதேவர் முதலியவர்களுக்கும் அதிபதியான உம்மிடத்திலிருந்து நாரகிகளான பிராணிகளுக்கும் கிடைக்கக்கூடிய வரத்தை வித்வான் அபேக்ஷிப்பானா? ஆனதால் எனக்கு வரத்தில் அபேக்ஷையில்லை. மகான்களுடைய முகமாகப் பெருகிவரும் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தின் மதுவானது கைவல்யத்திலும் கிடைப்பது அரிதாகையால் அந்தக் கைவல்யமும் எனக்கு

வேண்டாம். உம்முடைய கதையைக் கேட்பதற்கு அநேக காதுகளை எனக்குக் கொடும். இதுவே எனக்கு வேண்டிய வரம். ஓ உத்தமசுலோக! (நல்வினையைக் கொடுக்கும் பெயருள்ளவரே) உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தின் மதுவானது (உம்முடைய சரிதமானது) மஹான்களால் உபதேசிக்கப்பட்டால் தத்வ மார்க்கத்தை மறந்தவர்களான அற்ப யோகிகளுக்கும் திவ்ய ஞானத்தைக் கொடுக்கும். ஆனதால் மற்ற வரங்களால் பயனென்ன? (பக்தியினாலேயே மோக்ஷங் கிடைக்குமென்று தாத்பர்யம்.) ஓ மங்களகரமான கீர்த்தியுள்ளவரே! பெரியோர்கள் முகமாக ஒரு தடைவையாவது தெய்வச்செயலாகப் புண்யகரமான உம்முடைய சரிதத்தைக் கேட்டவன் குணத்தையறியும் சுபாவமுள்ளவனானால் அதில் ஆசைப்படாமலிருப்பானா? அப்படி ஆஸக்தி யடையாமலிருந்தால் அவன் பசுவிற்கு ஒப்பானவனாகிறான். லக்ஷ்மீ தேவியானவள் ஸகல புருஷார்த்தங்களை யடைய விரும்பி அந்தப் பக்தியே தனக்கு வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள். ஸ்ரீ தேவிபோல் நானும் ஸகல புருஷர்களுக்குள் சிறந்தவரும், ஸகல குணங்களுக்கு இருப்பிடமுமான உம்மை மிகுந்த ஆசையுடன் பஜிக்கிறேன். ஒரே விஷயத்திற்காக முயற்சிப்பவர்களும், உம்முடைய பாதங்களையே தியானிப்பவர்களுமான எங்களிருவர்களுக்கும் கலகமுண்டாகாமலிருக்குமா? ஓ ஜகதீச! நாங்கள் ஒரே காரியத்திற்காக முயன்றவர்களாகையால் உலகமாதாவாகிய லக்ஷ்மீதேவியுடன் எனக்கு விரோதமுண்டானாலும் உமக்கு என்னிடத்தில்தான் பிரியமிருக்கும். நீர் தீனர்களிடத்தில் பிரீதிசெய்யும் சுபாவமுள்ளவர்; மேலும் தம்முடைய மகிமையால் திருப்தியடைந்தவராகிய உமக்கு அந்த ஸ்ரீதேவியால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸாதுக்கள் ஞானம் வந்த பிறகும் மாயா

காரியத்தில் ஸம்பந்தப்படாதவரான உம்மையே தியானிக்கிறார்கள். ஓ பகவன்! அவர்களுக்கு உம்முடைய பாதங்களை ஸ்மரிப்பதைவிட வேறு பயனிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. மேலும் "இஷ்டமான வரத்தைக் கேட்கலாம்" என்று உம்மால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை என்னை ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன். உம்முடைய வார்த்தையால் மோகித்தே ஜனங்கள் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள். ஆனதால் ஓ ஈச! உம்முடைய மாயையால் பரமாத்ம ஞான மில்லாமலிருக்கும் ஜனத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். தகப்பன் புத்திரனுக்கு அனுகூலத்தைச் செய்வதுபோல நீர் எனக்கு இதமானதைச் செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

32—40. அதனைக் கேட்ட பகவான் அரசனை நோக்கி, "இம்மாதிரியான எண்ணம் உண்டானது தெய்வாதீனமேயாம். என்னிடத்தில் பக்திசெய்வதால் என்னுடைய மாயாபந்தம் நிவர்த்தியாகும்; நீர் கேட்டுக்கொண்டபடி என்னிடத்தில் உமக்குப் பக்தி யுண்டாகட்டும். என்னுடைய ஆஞ்ஞையின்படி நடப்பவனுக்கு ஸகல மங்களமும் உண்டாகும். ஆனதால் என் உத்தரவின்படி நீர் நடக்க வேண்டும். என்னிடத்தில் ஏகாந்த பக்திசெய்பவர்கள் சுவர்க்கம், மோக்ஷம், நரகம் ஆகிய இவைகளை ஸமமாகப் பார்க்கிறார்கள். நல்ல நிச்சயஞ்செய்துகொண்டீர். என்னுடைய வார்த்தையில் சிரத்தை வைத்து இந்திரனிடமிருந்த கோபத்தை நீர் விட்டபடியால் உம்மிடத்தில் நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன். கோபத்தை யடக்குவது மிகவும் கஷ்டமான காரியமானாலும் நீர் கோபத்தை ஜயித்தபடியால் என்னைப் பூஜித்ததாக ஆயிற்று" என்று பிருது சக்ரவர்த்தியின் வார்த்தையைப் புகழ்ந்து, அரசரால் திரும்பவும் பூஜிக்கப்பட்டு அவரை அனுக்ரகித்தார். சக்கரவர்த்தி

யினுடைய யாகத்திற்காக வந்தவர்களான தேவர்கள், மகரிஷிகள், பிதிருக்கள், கந்தர்வர்கள், ஸித்தர்கள், சாரணர்கள், பன்னகர்கள், கின்னரர்கள், அப்ஸரஸுக்கள் முதலிய தேவர்கள், ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பூதங்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரையும் அரசர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவாகப் பாவித்து வாக்கினாலும், மனத்தாலும், அஞ்சலியாலும், பக்தியாலும் பூஜித்தார். அவர்களும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடஞ் சென்றார்கள். பின்பு அரசரும் அவருடைய உபாத்தியாயரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவர்களுடைய மனத்தை அபகரித்துக்கொண்டு பகவான் தம்முடைய உலகஞ் சென்றார். பிருது சக்கரவர்த்தியும் தமக்குத் தரிசனங் கொடுத்து மறைந்தவரும், தேவர்களுக்குத் தேவருமான வாஸுதேவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து தம்முடைய நகரஞ் சென்றார்.

நோட்டு

பூமியின் மீது:— தேவர்கள் பூமியின்மீது நிற்பது வழக்கமில்லை. ஆனாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் பிருதுவினிடத்தில் மிகுந்த சந்தோஷமுள்ளவராக இருந்தபடியால் தம்முடைய சுவரூபத்தை மறந்து பூமியில் நின்றார். மேலும் அவர் சந்தோஷத்தால் பரவசராக இருந்தபடியால் பூமியில் விழாமலிருப்பதற்காகக் கருடனுடைய தோளைப் பிடித்துக்கொண்டார். பகவான் பக்தர்களுக்கு சுவாதீனரென்று கருத்து—ஸ்ரீத., வீர.

அத்தியாயம் 21

பிருது ராஜ்யபாலனஞ் செய்தது

1—7. அரசன் நகரத்திற்கு வருவதற்கு முன்னமே ஜனங்கள் பட்டணத்தை அலங்கரித்தார்கள். எப்படியெனில் முத்துக்களாலும், புஷ்பங்களாலும், மாலைகளா

லும், பட்டுகளாலும், சுவர்ண தோரணங்களாலும், அலங்கரிக்
அந்தப் பட்டணமானது நாலுபக்கங்களிலும், தூபங்களால்
கப்பட்டது. மேலும், மிக்க வாஸனையுள்ள நாற்சந்தி
வாஸனை யேற்றப்பட்டிருந்தது; வீதிகளிலும், இவைகளுள்ள
களிலும் சந்தனக் குழம்பு, அகில் குழம்பு அட்சதங்கள்,
ஜலந் தெளிக்கப்பட்டிருந்தது; புஷ்பங்கள், நெற்பொரிகள்,
பழங்கள், பச்சை நிறமுள்ள யவங்கள், தீபங்கள் ஆகிய இவைகளால் பூஜிக்கப்பட்டிருந்தன;
வாசற்படிகளில் வாழைகளும், பாக்குக் கன்றுகளும்
கட்டப்பட்டிருந்தன; மாவிலைத் தோரணங்கள் எங்கும்
கட்டப்பட்டன; பின்னும் நகரவாஸிகள் தீபங்கள்,
காணிக்கைகள், மங்கள திரவியங்கள் ஆகிய இவைகளை
யெடுத்துக்கொண்டு அரசனை எதிர்கொண்டு அழைத்
தார்கள்; அழகான குண்டலங்களால் பிரகாசிக்கும்
கன்னிகைகளும் அரசனுக்கெதிரே சென்றார்கள். இப்படிப்
பிரஜைகளால் உபசரிக்கப்பட்டு, சங்கம் துந்துபி
முதலிய வாத்தியகோஷத்துடனும், ரித்விக்குகளுடைய
ஸ்வஸ்திவாசன சப்தத்துடனும் அரசன் அரண்மனைக்குச்
சென்றார். எல்லாராலும் துதிக்கப்பட்டும் அரசன் கர்வ
மடையவில்லை. பட்டணத்திய ஜனங்களையும், தேசத்திய
ஜனங்களையும், அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி பிரியத்துடன்
உபசரித்தார். தோஷமற்ற சரிதமுள்ளவரும், மஹான்
களுக்குள் சிறந்தவருமான அந்தச் சக்கரவர்த்தியானவர்
மேலான அனேக காரியங்களைச் செய்து, தம்முடைய கீர்த்
தியை உலகத்தில் பரவச்செய்து பூமியைப் பரிபாலனஞ்
செய்து பரமபதம் அடைந்தார்.

8. "ஓ சௌனக! தோஷமற்ற ஸகல குணங்களால்
நிறைந்ததும், பெரியோர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதுமான ஆதி
ராஜனுடைய கீர்த்தியை மேற்கண்டபடி வர்ணிக்கும் மைத்தி

ரேயரை நோக்கிப் பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவரான விதுரர் பின்வருமாறு கேட்கலானார்" என்று ஸூதர் சொன்னார்.

9—10. "ஓ மைத்திரேயரே! பிராம்மணர்களால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அந்தப் பிருது சக்ரவர்த்தி தேவர்களால் அடையக்கூடிய கௌரவத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் அம்சமுள்ளவராகிப் பூமியினிடமிருந்து சகல வஸ்துக்களைக் கறந்தாரல்லவா? அந்த ஆதிராஜருடைய விக்கிரமத்தால் அனுபவிக்கப்பட்ட காமத்தையே பிந்திய ஜனங்களும் உலகபாலர்களும் மற்ற அரசர்களும் இப்பொழுதும் உபஜீவிக்கிறார்கள். அவருடைய கீர்த்தியை வித்வானாகிய எவன்தான் கேட்க விரும்பமாட்டான்? ஆனதால் சுத்தமாகிய அவருடைய சரிதத்தைச் சொல்லும்" என்று விதுரர் கேட்டார்.

11—51. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "கங்கா நதிக்கும் யமுனா நதிக்கும் மத்தியிலுள்ள க்ஷேத்திரத்தில் வசித்துக்கொண்டு, புண்ணியத்தைக் குறைக்க விரும்பி, பிராப்த கர்மத்தால் கிடைத்த போகங்களை அனுபவித்தார். மேலும் அவர் ஏழு துவீபங்களுக்கும் தாமே அரசராக இருந்தார். அவருடைய ஆஞ்ஞையானது பிராம்மணர்கள், பகவத் பக்தர்கள் ஆகிய இவர்களைத் தவிர மற்றவர்களிடம் தடையற்றிருந்தது. ஒரு காலத்தில் அந்த அரசன் மகாசத்ரத்தில் தீக்ஷைசெய்துகொண்டார். அதில் பிரம்மரிஷிகளும், தேவரிஷிகளும், தேவர்களும் கூடியிருந்தார்கள். அந்த ஸதஸ்ஸில் அரசரால் தக்கபடி மரியாதை செய்யப்பட்ட பெரியோர்களெல்லோரும் உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது நக்ஷத்திரங்களின் நடுவிலிருந்து சந்திரன் எழுந்திருந்தாற்போல் அரசர் எழுந்திருந்தார். அவர் உயர

மான சரீரமுள்ளவர்; பருத்தவைகளும், நீண்டவைகளுமான கைகளுள்ளவர்; பொன்னிறமுள்ளவர்; செந்தாமரை போன்ற கண்களுள்ளவர்; அழகான மூக்குள்ளவர்; பிரஸன்ன முகமுள்ளவர்; பருத்த தோள்களுள்ளவர்; அழகான பற்களுள்ளவர்; ரமணீயமான சிரிப்புள்ளவர்; அகலமான மார்புள்ளவர்; பருத்த முன்பாகமுள்ளவர்; மூன்று மடிப்புள்ளதும், அரசு இலைபோன்ற வடிமான வயிறுள்ளவர்; சுழல் போன்ற கொப்பூழுள்ளவர்; தேஜசுள்ளவர்; சுவர்ணம்போல் பிரகாசிக்கும் தொடைகளுள்ளவர்; உயரமான முன்காலுள்ளவர்; சூட்சுமங்களும், சுருட்டைகளும், கருமை நிறமுள்ளவைகளுமான தலை மயிருள்ளவர்; சங்கம் போன்ற கழுத்துள்ளவர்; விலையுயர்ந்ததான ஒரு பட்டையுடுத்திக்கொண்டும், மற்றொன்றை உத்தரீயமாகவும் தரித்திருப்பவர்; விரதத்திற்காக ஆபரணங்களைத் தரித்துக் கொள்ளாமலும் இருந்தார்; ஆனாலும் அவருடைய ஸகல அவயவங்களும் காந்தி பொருந்தியவைகளாக இருந்தன. கிருஷ்ணாஜினத்தைத் தரித்திருந்தார்; தர்ப்பத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்; உசிதமான காரியங்களைச் செய்தவர்; தாபத்தைப் போக்கக்கூடியவைகளும், அழகானவைகளுமான கருவிழிகளுள்ள கண்களுள்ளவர்; இப்படிப்பட்ட அந்தச் சங்கரவர்த்தி எல்லாரையும் ஒரு தடவை பார்த்து ஸதஸிலிருப்பவர்கள் ஸந்தோஷப்படும்படி கேட்க மதுரமாயும், அழகான பதங்களுள்ளதும், பிரஸன்னமாகவும், சுத்தமாகவும், கம்பீரமான அர்த்தமுள்ளதுமான வார்த்தையைப் பின்வருமாறு அவசரமில்லாமல் சொல்ல ஆரம்பித்தார்: "சபைக்குரியவர்களும், இவ்விடம் வந்திருப்பவர்களுமான ஓ ஸாதுக்களே! கேட்கவேண்டும். தர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பியவர்கள் தங்களுடைய இஷ்டத்தை ஸாதுக்களிடம் தெரிவிக்கவேண்டும்; பிரம்ம

தேவர் என்னை ஜனங்களுக்கு அரசனாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்; அதனால் நான் பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுகிறேன்; அவர்களுக்கு ஜீவனத்தை யுண்டுபண்ணுகிறேன்; அவரவர்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்கிறேன். பிரஜைகளை ரட்சிப்பதால் கர்மசாக்ஷியான பகவான் ஸந்தோஷமடைகிறார். மேலும், ஜனங்களைத் தர்மம் தவறாமல் காப்பாற்றும் அரசனுக்கு எந்த உலகம் கிடைக்குமென்று வேதமறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, காமங்களைக் கொடுக்கும் அந்த உலகங்கள் என்னால் அடையப்படும். மேலும்எந்த அரசன் பிரஜைகளை தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும்படிசெய்யாமல் அவர்களிடம் வரியைமட்டில் பெற்றுக்கொள்கிறானோ, அவன் பிரஜைகள் செய்யும் பாபத்தை அடைகிறான். அவன் செய்த புண்யமும் நசித்துவிடுகிறது. ஆனதால் ஓ பிரஜைகளே! அரசனாகிய நான் நல்ல உலகத்தை அடையும்பொருட்டு அசூயையில்லாதவர்களாகிப் பகவானிடத்தில் மனதைச் செலுத்தி, தங்கள் தங்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டியுங்கள். (கர்மத்தைச் செய்து அதனைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யுங்கள்.) இப்படிச் செய்வீர்களானால் எனக்கு நல்லது செய்ததாக ஆகும். ஓ சுத்தர்களானபிதிருக்களே! தேவர்களே! மகரிஷிகளே! நீங்கள் நான் சொல்வதை அனுமோதிக்கவேண்டும். பரலோகத்தில் கிடைக்கும் பலனானது செய்கிறவனுக்கும் தூண்டுகிறவனுக்கும் அனுமோதிப்பவனுக்கும் சமமேயாம். (கர்மத்தை யனுஷ்டிப்பது அவசியமானாலும் அதனைப் பகவதர்ப்பணம் செய்ய வேண்டியதில்லை யென்று சொல்லும் சிலரை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.) ஓ மிகவும் பூஜ்யர்களே! 'யக்ஞபதியென்ற பரமேசுவரர் ஒருவர் இருக்கிறார்' என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் காந்தியுள்ளவைகளான போக பூமிகளும், சரீரங்களும் சிலவிடங்களில்

காணப்படுகின்றன. (பகவானில்லாதவரையில் மேற்காட்டிய பலவகையான ஜகத் இருக்கமுடியாதென்று கருத்து.) மேலும் மனு, உத்தானபாதர், துருவர், ராஜசிரேஷ்டராகிய பிரியவிரதர், என்னுடைய பிதாவிற்குப் பிதாவாகிய அங்க மகாராஜன், பிரகலாதர், பலி ஆகிய இவர்களும், இவர்கள் போன்ற மற்றவர்களும், பிரம்மதேவரும், பரமசிவனும் 'தங்களுடைய அனுபவத்தால் கர்மங்களுக்குப் பலனைக் கொடுப்பவர் பகவானொருவர் இருக்கிறார்' என்று நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். மிருத்யுவின் தௌஹித்ரரும், துக்கிக்கத்தக்கவரும், தர்மவிஷயத்தில் மோகமடைந்தவருமான வேனன் முதலியவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் மேற்காட்டிய ஸாதுக்களின் அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்தவர்களேயாம். தர்மம், அர்த்தம், காமம், சுவர்க்கம், மோட்சம் இவைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஏகரூபமாக இருப்பதால், மேற்காட்டியபடி வித்வான்கள் நினைக்கிறார்கள். (வித்வான்களுடைய அனுபவத்தால் பகவானிருப்பதாகத் தெரிவதால் கர்மத்தாலேயே ஜகத் உண்டாகிறதென்பது சரியல்ல.) மேலும், எவருடைய பாதாரவிந்தத்திலிருந்து உண்டான கங்காநதியானது எப்படிப் பாவங்களைப் போக்கடிக்கிறதோ, எவரைச்சேவிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பமே ஒவ்வொரு நாளும் விருத்தியடைந்து தபஸ்விகளுக்கு அனேக ஜன்மத்தின் பாபங்களையும் போக்கடிக்கிறதோ, எவருடைய பாதத்தை ஆசிரயித்த புருஷன் மனத்தின் ஸகல மலங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு விஷயங்களில் பற்றுதல் நீங்கினவனாகி மிகுந்த ஞானபலமுள்ளவனாகியும், துக்கத்தைக் கொடுக்கும் ஸம்ஸாரத்தைத் திரும்பவும் அடையமாட்டானோ, அப்படிப்பட்ட பகவானை நீங்கள் மனத்தாலும், வாக்கினாலும், சரீரத்தாலும், தங்களுக்குரிய கர்மங்களாலும் பஜிக்கவேண்டும். பின்னும் நீங்

ளெல்லோரும் கபடமில்லாதவர்களாக உங்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி அர்த்தஸித்தியை உத்தேசித்து இஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் பகவானுடைய தாமரைமலர் போன்ற பாதங்களை யுபாஸியுங்கள். இந்தப் பகவான் உண்மையில் சுத்தரும், விஞ்ஞானகரும், நிர்க்குணருமாயிருந்தும் கர்ம மார்க்கத்தில் பலவகையான குணங்களுள்ள யக்ஞசுரூபியாக இருக்கிறார். அந்தக் குணங்கள் எவையென்றால், யாகத்திற்கு வேண்டிய திரவியங்கள் (நெல் முதலியவை), வெண்மை முதலிய குணங்கள், நெல்லைக் குத்தி அரிசியாக்குவது முதலிய கிரியைகள், மந்திரங்கள், யாகத்தால் கிடைக்கும்உபகாரம், ஸங்கல்பம், பதார்த்தங்களுடைய சக்தி, ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய பெயர்கள் ஆகிய இவைகளேயாம். பிரதானம், காலம் வாஸனை, அதிருஷ்டம் ஆகிய இவைகளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சரீரத்தில் இந்தப் பிரபுவானவர் புத்தி சுரூபமாக இருந்து ஆனந்தரூபியாகவும், யாகத்தின் பலனாகவும் பிரகாசிக்கிறார். அக்கினியானது உண்மையில் ஒரேவகையேயானாலும், தனக்கு ஆசிரயமாகிய கட்டையின் நீளம் முதலியவைகளைத் தான் அடைந்திருப்பதுபோல் தோற்றுகின்றதல்லவா? (பகவானை உபாஸிக்காதவர்களை உபாஸிக்கும்படி சொல்லிவிட்டுப் பக்தி செய்துகொண்டிருப்பவர்களைப்பற்றிப் புகழ்கிறார்.) ஸகல தேவர்களுக்கும் அதிபதியும், அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஞானத்தைக் கொடுப்பவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை என்னுடைய பிரஜைகளுக்குள் எவர்கள் அவரவர்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதால் பூசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் என்னை அனுக்கிரகிப்பவர்களாக ஆகிறார்கள். மேலும் பொறுமை, தபஸ், வித்தை ஆகிய இவைகளால் மிகவும் பிரகாசிப்பவர்களும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பக்தர்களுமான பிராம்மணர்களிடத்தில் மிகுந்த ஐசுவரியத்தா

ஆண்டாகும் அரசர்களுடைய மதமானது ஒருபொழுதும் செல்லவேண்டாம். சாசுவதராகிய புருஷோத்தமருக்குப் பிராம்மணர்களே தெய்வம். பெரியோர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு பிராம்மணர்களுடைய பாதாரவிந்தத்தை நமஸ்கரித்ததினாலேயே நாசமற்றவளான லக்ஷ்மீதேவியையும், உலகத்தில் பரிசுத்தமான கீர்த்தியையும் அடைந்தார். ஸகல ஜனங்களுடைய ஹிருதய குகையில் வசிப்பவரும், தாமாகப் பிரகாசிப்பவரும், பிராம்மணர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவருமான பகவான், பிராம்மணர்களைச் சேவிப்பவனிடத்திலேயே ஸந்தோஷப்படுகிறார். ஆனதுபற்றி, பகவத் தர்மத்தில் ஆசையுள்ளவர்களும், வணக்கமுள்ளவர்களுமான நீங்கள் பிராம்மணர்களையே சேவிக்கவேண்டும். பிராம்மணர்களைச் சேவிப்பதினாலேயே புருஷனுடைய சித்தமானது மிகவும் சுத்தமாகிறது. பிராம்மணர்களைவிட தேவர்களுக்கு முகமான அக்கினியானது வேறு இருக்கிறதா? அவர்களைச் சேவிப்பதினாலேயே ஆத்மஞானமும் மோக்ஷமும் கிடைக்கும். (எப்பொழுதும் பிராம்மணர்களைச் சேவிப்பதால் அக்கினியில் யாகம் முதலியவைகள் செய்யமுடியாவிடினும் அதனால் கிடைக்கும் சகல பலனும் இதனாலேயே உண்டாகிறது என்பது கருத்து.) ஸகல உபநிஷத்துக்களால் பிரஞ்ஞான சுரூபரென்று சொல்லப்படும் நித்யரான பரமாத்மாவானவர் தத்துவத்தை அறிந்தவர்களால் சிரத்தையுடன் பிராம்மணர்களுடைய முகத்தில் ஹோமம் பண்ணப்படும் ஹவிஸ்ஸை எப்படிப் புஜிக்கிறாரோ, அப்படி சைதன்யமில்லாத அக்கினியில் ஹோமம் பண்ணப்படும் ஹவிஸ்ஸைப் புசிக்கிறதில்லை. எந்தப் பிராம்மணர்கள் நித்யமும், சுத்தமானதும், புராதனமுமான வேதத்தைச் சிரத்தை, தபஸ், மங்களம், மௌனம், ஸம்யமம், சித்தத்தை ஒரு

வகையாகச் செலுத்துதல் ஆகிய இவைகளால் தரித்து, அதன் அர்த்தத்தை விசாரிக்கிறார்களோ, (வேதத்தில் இந்த ஜகத்தானது கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பம்போல் பிரகாசிக்கிறது.) அப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்களுடைய பாதாரவிந்தத்தில் ஒட்டிய தூளியை என் ஆயுளுள்ள வரையில் கிரீடத்தில் வகித்துக்கொண்டிருப்பேன். எப்பொழுதும் அதனைத் தரிப்பதால் ஸகல பாவங்களும் நாசமடைகின்றன; ஸகல குணங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், நல்ல சுபாவத்தையே தனமாக உடையவனும், நன்றியுள்ளவனும், சிரத்தையுள்ளவனுமான புருஷனை ஸகல ஸம்பத்துக்களும் அடைகின்றன. ஆனதால் பிராம்மணர்களுடைய கூட்டமும், பசுக்களுடைய கூட்டமும், பகவானும், அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் என்னிடத்தில் தயவுசெய்யட்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

44—51. அதனைக் கேட்டுப் பிதிருக்களும், தேவர்களும், பிராம்மணர்களும், ஸாதுக்களும் ஸந்தோஷத்துடன் "நல்லது, நல்லது" என்று சொல்லி அரசரைக் கொண்டாடினார்கள். 'உலகத்தில் நல்ல புத்திரனால் தகப்பன் நல்ல உலகத்தை அடைகிறான்' என்று வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதானது உண்மையானதே. பிராம்மணர்களுடைய சாபத்தால் அடிக்கப்பட்ட வேனன் ஸத்புத்திரராகிய உம்மால் நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டான். ஹிரண்யகசிபு என்னும் அசுரன் பகவானை நிந்தித்து, அதனால் நரகத்தை யடையவேண்டியவனாக இருந்தும், புத்திரனாகிய பிரகலாதருடைய மகிமையால் நல்ல கதியை அடைந்தான். "வீரர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய ஓ அரசரே! ஸகல உலகங்களுக்கும் நாதனாகிய பகவானிடத்தில் உமக்கு இம்மாதிரியான பக்தி உண்டாகியிருப்ப

தால் வெகுகாலம் பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு ஜீவித்திரும். மங்களகரரும், பரிசுத்தமுமான கீர்த்தியுள்ள ஓ மகாராஜ! நல்வினையைக் கொடுக்கும் கீர்த்தியுள்ளவரும், பிராம்மணர்களையே தெய்வமாகக் கொண்டவருமான பகவானுடைய கதையை நீர் சொல்லுவதால் அரசராகிய உம்மை முகுந்தராகவே நாங்கள் நினைக்கிறோம். ஓ நாத! நீர் பிரஜைகளுக்குத் தர்மத்தை உபதேசிப்பதானது அதிக ஆச்சரியமல்ல. கருணையுள்ள மகான்களுக்குப் பிரஜைகளிடத்தில் கருணைவைப்பது இயல்பேயாம். கர்ம மார்க்கத்தில் கஷ்டப்படுகிறவர்களும், ஆத்மஞான மற்றவர்களுமான எங்களுக்கு அஞ்ஞானத்தைக் கடக்கும் மார்க்கமானது உம்மால் இப்பொழுது உபதேசிக்கப்பப்பட்டது. எந்தப் பகவான் பிராம்மண ஜாதியில் பிரவேசித்து க்ஷத்திரியனையும், க்ஷத்திரியனிடத்தில் பிரவேசித்து பிராம்மணர்களையும், அவ்விரண்டிலும் பிரவேசித்து இந்த ஜகத்தையும் தம்முடைய தேஜஸ்ஸைக்கொண்டு காப்பாற்றுகிறாரோ, அந்த பகவத் சுவரூபமும், மிகுந்த ஸத்வ குணமுள்ளவரும், மகாபுருஷருமான உமக்கு நமஸ்காரம்" என்று சொன்னார்கள்.

அத்தியாயம் 22

பிருதுவிற்கு ஸனத்குமாரர் ஞானத்தை யுபதேசித்தது

1—16. மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள பிருதுவை நோக்கி இம்மாதிரி ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது சூரியன் போன்ற காந்தியுள்ள நான்கு மஹரிஷிகள் அவ்விடம் வந்தார்கள். ஆகாயத்திலிருந்து இறங்குகிறவர்களும், சித்தேசுவரர்களும், தம்முடைய தேஜஸ்ஸி

னால் உலகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர்களுமான ஸனத்குமாரர் முதலியவர்களை அரசரும் அவருடைய வேலைக்காரர்களும் தரிசித்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடன் வெளியிற் சென்ற பிராணன்களைத் திரும்பவும் அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், ஸதஸ்யர்களுடனும், மந்திரி முதலியவர்களுடனும் பிருது சக்கரவர்த்தி எழுந்திருந்து எதிர்கொண்டழைத்தார். அது ஜீவன், கந்தம் முதலிய குணங்களைக் கண்டு அவைகளைக் கிரகிக்க ஆசைப்பட்டுத் தயாரானதுபோலிருந்தது. அவர்களுடைய கௌரவத்தால் அரசர் அவர்களுக்கு வசப்பட்டவராகித் தலைவணங்கி, சாஸ்திர முறைப்படி அர்க்கியம் முதலியவைகளைக் கொடுத்துப் பூசித்தார். பின்னுமவர் பெரியோர்களுடைய அனுஷ்டானத்தின்படி அந்த சித்தர்களுடைய பாதங்களை அலம்பி அந்தச் சுத்தமான தீர்த்தத்தைத் தலையில் புரோக்ஷித்துக்கொண்டார். இன்னுமவர் சுவர்ணமயமான ஆஸனத்தில் அவர்களை வீற்றிருக்கச்செய்தார். அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் தங்கள் வேதிகளில் பிரகாசிக்கும் அக்கினிபோலப் பிரகாசித்தார்கள். அரசர் சிரத்தையுடனும், இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டும், பரமசிவனுக்கும் முந்திப் பிறந்தவர்களுமான அந்த சித்தர்களை நோக்கி, "ஓ சகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமான சித்தர்களே! உங்களுடைய தரிசனம் யோகிகளுக்கும் கிடைப்பதரிது. உலகம் முழுவதும் சஞ்சரிப்பவர்களானாலும், எவர்களை ஜனங்கள் எங்குமிருக்கும் ஆத்மாவைப்போலப் பார்க்கவில்லையோ, எவர்கள் ஆத்ம தரிசனத்திற்குக் காரணர்களாக இருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட உங்களுடைய தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது ஆச்சரியம்! என்ன புண்ணியஞ் செய்தேன். எவனிடத்தில் பிராம்மணர்களும், பரமசிவனும், ஸ்ரீ மாஹவிஷ்ணுவும்,

அவருடைய பக்தர்களும் சந்தோஷப்படுகிறார்களோ, அவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும், பரலோகத்திலும் எதுதான் கிடைக்காது? எவர்களுடைய கிருகத்திற்குப் பெரியோர்கள் சென்று தீர்த்தம், திருணம், பூமி, யஜமானன், அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் ஆகிய இவர்களை அங்கீகரிக்கிறார்களோ, அவர்கள் பணமில்லாதவர்களானாலும் மேலானவர்கள். எவர்களுடைய கிருகமானது பெரியோர்களுடைய பாத ஸ்பர்சத்தால் சுத்தமாகிறதில்லையோ, அந்தக் கிருகங்கள் ஸம்பத்துக்களால் நிறைந்திருந்தாலும் ஸர்ப்பங்கள் வசிக்கும் மரங்களுக் கொப்பானவைகளேயாம். ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டர்களே! நல்வரவா? மோக்ஷத்தையடைய விரும்பி, பால்யத்திலேயே பெரியவைகளான விரதங்களைச் சிரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கிறீர்கள். இந்திரியங்களைத் திருப்திசெய்வதற்காகவே புருஷார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவர்களும், வியஸனங்களுக்கு இருப்பிடமான சம்ஸாரத்தில் தங்களுடைய கர்மங்களால் மூழ்கினவர்களுமான எங்களுக்கு க்ஷேமம் கிடைக்குமா?(பிறரை க்ஷேமம் விசாரிக்கவேண்டுமேயன்றி தங்களுடைய க்ஷேமத்தைத் தாங்களே விசாரிப்பது உசிதமா என்றால் அடுத்த சுலோகத்தால் சமாதானஞ் சொல்லப்படுகிறது.) ஆத்மாவினிடத்திலேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு க்ஷேமம், அக்ஷேமம் என்ற பேதங்களில்லாமையால் நீங்கள் க்ஷேமமா என்று கேட்பது உசிதமல்ல. ஆனதால் தபஸ்விகளுக்கு மித்திரர்களான உங்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுடன் நான் கேட்கிறேன். "சம்ஸாரிகளான நாங்கள் எதனைச் செய்தால் க்ஷேமத்தை யடைவோம்?" அதனைச் சொல்லவேண்டும். யோகிகளுக்கு ஆத்மாவும், ஆத்மாவைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவருமான பகவான் பக்தர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காகவே சித்தர் வேஷங்கொண்டு சஞ்சரிக்கிறார்" என்றார்.

17—40. பிருது சக்கரவர்த்தியினுடையதும் கம்பீர அர்த்தமுள்ளதுமான நல்ல வார்த்தையைக் கேட்டு, ஸனத்குமாரர் சிரித்துக்கொண்டு, அரசனை நோக்கி, "ஓ மாஹாராஜ! நன்றாகக் கேட்டீர். நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் அனுகூலத்தைச் செய்யும் சுபாவமுள்ளவர்; மிகவும் வித்வான்; சாதுக்களுடைய நடை இம்மாதிரியானது; சாதுக்களுடைய சேர்க்கையானது சொல்லுகிறவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும். சாதுக்களுடைய சம்பாஷணமும் கேள்வியும் எல்லாருக்கும் சுகத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. ஓ மஹாராஜ! மதுவென்னும் அசுரனைக் கொன்றவரான பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நிரந்தரமான பக்தி உமக்கிருக்கிறது. அந்தப் பக்தியானது நிவர்த்திக்கமுடியாத அந்த:க்கரணத்தின் மலத்தைப் போக்கடிக்கும். சாஸ்திரங்களை நன்றாக விசாரித்தால் ஆத்மாவைத் தவிர மற்றவிஷயங்களில் வைராக்கியம், நிர்க்குண பிரம்மத்தினிடத்தில் பிரீதிவைப்பது ஆகிய இவ்விரண்டுமே மனிதர்களுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதென்று நிச்சயமாக ஏற்படுகிறது. பிரம்மத்தினிடத்தில் பிரீதியுண்டாக வேண்டுமானால் சிரத்தையாலும், பகவத் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதாலும், அத்யாத்ம விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலும், பகவானை உபாசிப்பதாலும், புண்ணியகரமான பகவத் கதையைக் கேட்பதாலும், பிரம்மத்தினிடம் நிரந்தரமான பிரீதி உண்டாகிறது. பணத்தாலேயே சந்தோஷப்படுகிறவர்கள் தாமஸர்கள். இந்திரியங்களையே திருப்திசெய்து அதனால் சந்தோஷப்படுகிறவர்கள் ராஜஸர்கள். அவர்களோடு சேராமலிருப்பதாலும், அவர்களுக்கிஷ்டமான அர்த்த காமங்களில் ஆசைப்படாமலிருப்பதாலும், நிர்ஜனமான இடத்தில் வசிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலும் பர

மாத்மாவிடத்தில் பிரீதி உண்டாகிறது. அவைகளும் பகவானுடைய குணமிருதத்தைப் பானம் பண்ணுதவரையில் (கதையைக் கேட்காவிடில்) உண்டாகாவாம். மேலும், பரமஹம்ஸர்களாகிய பெரியோர்களுடைய அனுஷ்டானத்தை அனுஸரிப்பதாலும், பிறரை ஹிம்ஸிக்காமலிருப்பதாலும், தனக்கு அனுகூலத்தை நினைப்பதாலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதமாகிய மேலான மதுவைப் பானம் பண்ணுவதாலும், இந்திரியங்களை அடக்குவதாலும், பலத்தை உத்தேசித்துக் கர்மங்களைச் செய்யாமலிருப்பதாலும், வேறு மார்க்கத்தை நிந்திக்காமலிருப்பதாலும், சீதம், உஷ்ணம் இவைகளைச் சகித்திருப்பதாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்தர்களுடைய சேவிகளுக்கு அலங்காரமான பகவத் குணங்களை அடிக்கடி உச்சரிப்பதாலும், காரிய காரண சுரூபமும் குணங்களற்றதுமான பிரம்மத்தினிடத்தில் விருத்தியடையும் பக்தியாலும், விஷயங்களில் ஆசையை யொழித்து மிகுந்த பிரீதியை அடைகிறான். எப்பொழுது பிரம்மத்தினிடத்தில் பிரீதியுண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் நல்ல ஆசாரியனை அடைவான்; அப்பொழுது ஞானம், வைராக்கியம் இவைகள் விருத்தியடைந்து அவைகளுடைய பலத்தால் புருஷன் அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் இவைகளுள்ளதும், ஜீவனை மறைக்கக்கூடியதுமான அஹங்கார தத்துவமான ஹிருதயத்தில் மறுபடி இவைகள் முளைக்காமலிருக்கும்படி அக்கினியானது தனக்கு ஆசிரயமான கட்டையைப் போல் எரிக்கிறான். ஹிருதயமாகிய உபாதியானது எரிக்கப்பட்டால் புருஷனுக்குக் கர்த்திருத்வம் முதலிய குணங்கள் நிவர்த்தியாகின்றன. அப்பொழுது புருஷன் தனக்கு வெளியிலிருக்கும் வஸ்துக்களையும், உள்ளிருக்கும் சுகதுக்காதிகளையும் பார்க்கிறதில்லை. ஏனென்றால் திருச்யம்

(பார்க்கக்கூடியது), திருஷ்டா (பார்ப்பவன்) ஆகிய இவர்களுக்கு எது மறைவை உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது நஷ்டமாய்ப்போய்விட்டபடியால் அவனுக்கு அதன் காரியமாகிய சுகதுக்கங்கள் தோன்றுகிறதில்லை. சுவப்னத்தில் தன்னை அரசனென்று ஆரோபித்துக்கொண்டு சைன்யம் முதலியவைகளைத் தான் பார்ப்பவனென்றும், அவைகள் தன்னால் பார்க்கக்கூடியவைகளென்றும் நினைத்த புருஷனுக்கு அந்த ஸ்வப்னாவஸ்தை நிவர்த்தியான பிறகு அந்த பேத ஞானம் நிவர்த்தியடைகிறதல்லவா? அதுவும் அந்த:க்கரணமிருக்கும் காலமாகிய ஜாக்ரதவஸ்தையிலும், (விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும்), சுவப்னாவஸ்தையிலும், தன்னையும் (திருஷ்டாவையும்), இந்திரிய விஷயத்தையும் (திருச்யத்தையும்), அவைகளின் சம்பந்தத்திற்குக் காரணமாகிய அகங்காரத்தையும் புருஷன் பார்க்கிறான். சுஷுப்தியில் இம்மாதிரியான பேத ஞானமில்லை. உலகத்தில் பிம்பம், பிரதிபிம்பம் இவைகளின் பேதத்திற்குக் காரணமாகிய ஜலம், கண்ணாடி முதலிய உபாதி ஆகியவையாலேயே பேத ஞானமுண்டாகிறது. உபாதியாகிய ஜலம் முதலியவைகள் இல்லாவிடில் பேத ஞானமுண்டாகிறதில்லை. ஆற்றின் கரையோரத்திலிருக்கும் நாணல் முதலியவை தங்களுடைய வேர்களால் மடுவிலிருக்கும் ஜலத்தை அபகரிப்பது போல விஷயங்களால் புருஷனுடைய இந்திரியங்கள் இழுக்கப்படுகின்றன. அவைகளால் மனது இழுக்கப்படுகிறது. அந்த மனமானது புத்தியினிடமிருந்து சேதனையை (விசாரிக்கும் ஸாமர்த்தியத்தை) போக்கடிக்கிறது. இது அவிவேகிகளால் அறியப்படவில்லை. பின்பு முன் நடந்ததை நினைத்துக் கொள்வதாகிய ஸ்மிருதியானது கெட்டுப்போகிறது. பின்பு விவேகம் மாறிவிடுகிறது. அதனையே ஆத்ம நாச

மென்று கவிகள் சொல்லுகிறார்கள். எதனால் மற்ற விஷயங்கள் மிகவும் பிரியங்களாக ஆகின்றனவோ, தன்னுடைய எந்த அபசாரத்தாலேயே ஆத்மநாசம் ஏற்படுகிறதோ, இதைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட கெடுதி உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. விஷயங்களையும், காமத்தையும் தியானம் பண்ணுவதாலும், ஆத்மநாசத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டதினாலும், ஞானம், விசேஷ ஞானம் இவைகளில்லாதவனாகி ஸ்தாவர ஜன்மத்தை அடைகிறான். மேலும் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க விரும்பியவன் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய இவைகளுக்கு எவைகளுடைய சேர்க்கை மிகவும் விக்கினமாக இருக்கிறதோ, அந்த உக்கிரமான ஸம்ஸாரத்தில் ஆசைப்படக்கூடாது. மேற்காட்டிய நான்கு வகையான புருஷார்த்தங்களில் நான்காவதாகிய மோக்ஷமே முக்கியமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. முந்திய மூன்று புருஷார்த்தங்களும் அநித்யமானவைகள்; காலத்தின் பயமுள்ளவைகள். பிரம்மதேவர் முதலிய மேலானவர்களும், தாழ்ந்தவர்களான நம்மைப் போன்றவர்களும் குணங்களுடைய சம்பந்தத்தால் கிரமமாக உண்டானவர்கள். காலத்தால் கெடுக்கப்பட்ட இஷ்டத்தையுடைய அவர்களுக்கு முக்கியமான க்ஷேமமில்லை. ஓ மஹாராஜ! ஆனதால் தேகம், இந்திரியங்கள், பிராணன், புத்தி, அகங்காரம் இவைகளால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்தாவர ஜங்கம சுரூபிகளான பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் எவர் பிரகாசிக்கிறாரோ, க்ஷேத்ரக்ஞனாகிய ஜீவனை எவர் சிட்சிக்கிறாரோ, எவர் பிரத்யக் ரூபியாகப் பிரகாசிக்கிறாரோ, அவர் ஒருவரே யிருக்கிறார். அவரைத் தவிர வேறு ஒருவர் இல்லையென்று தெரிந்துகொள்ளும். எவரிடத்தில் இந்த ஜகத்தானது காரியமாகவும் காரணமாகவும், மாயையாகப் புஷ்பமாலையில் ஸர்ப்பம் என்கிற புத்திபோல தோன்று

கிறதோ, விவேகத்தால் நிவர்த்தியாகிறதோ, அப்படிப் பட்ட நித்திய முக்தரும், பரிசுத்தரும், ஞான சுரூபியும், கர்மவாஸனை யற்றவருமான பரமாத்மாவைச் சரணமடை கிறேன். விஷங்களில் பற்றுதலில்லாத புத்தியுள்ளவர் களும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களும், ஸாதுக்களுமான யதிகள் எவருடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களுடைய விரல்களின் காந்தியைத் தியானஞ் செய்து அகங்காரத் தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, எல்லாப் பிராணிகளாலும் சரணமடையக்கூடிய அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீ வாஸுதேவரை உபாஸியும். ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திர மானது காமம் முதலிய ஆறுவகைக் குணங்களாகிய முதலை, மகரம் இவைகளுள்ளதால், அதனைக் கடப்பது மிகவும் கஷ்டம். சிலர் அதைக் கடப்பதற்குத் தகுந்த ஸாதனங்களில்லாதவர்களாவே யோகம் முதலிய கடினமான மார்க்கத்தாலும் அதைத் தாண்ட முயல்கிறார்கள். ஆகை யால் நீர் பகவானுடைய பூசிக்கத்தக்க பாதத்தைப் படகாக வைத்துக்கொண்டு தாண்டமுடியாத ஜலமுள்ள ஸமுத் திரத்தைச் சுகமாகத் தாண்டும்" என்று சொன்னார்.

41—47. அப்பொழுது அரசன் பிரம்மத்தை அறிந்தவரும் பிரம்மதேவருடைய புத்திரருமான ஸனத் குமாரரால் ஆத்மவிஷயமாக உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு அவரைப் புகழ்ந்து, "ஓ பிராம்மணோத்தம! பக்தர் களிடத்தில் தயவுபண்ணும். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினால் முந்தியே எனக்கு அனுக்கிரகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதனை நிறைவேற்றுவதற்காகவே நீங்கள் வந்திருக்கிறீர் கள். மிகுந்த தயையுள்ளவர்களான நீங்கள் அதனையும் முடித்துவிட்டீர்கள். என்னுடைய சரீரமும், இராஜ்யம் முதலியவைகளும் சாதுக்களுடையனவேயாம். அவைகள் எனக்குச் சாதுக்களால் கொடுக்கப்பட்டவைகளே. அப்படி

யிருக்க எதனை நான் குரு தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பேன். ஆனாலும் என்னுடைய பிராணன், புத்திரர்கள், வீடுகள், அதிலுள்ள ஸாமக்கிரிகள், இராஜ்யம், பலம், பூமி, பொக்கிஷம் இவைகள் யாவும் உங்களுக்கு அதீனங்களே. மேலும் ஸேனாபத்யம், இராஜ்யம், ஸகல உலகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருப்பது ஆகிய இவைகள், வேதம், சாஸ்திரம் இவைகளைப் படித்தவனுக்கே தகுதியானது. உலகத்திலுள்ள சொத்து எல்லாம் பிராம்மணர்களுடையவே. ஆனதால் தனது ஸ்வத்தையே பிராம்மணன் அனுபவிக்கிறான். பிறருக்குக் கொடுக்கிறான். க்ஷத்திரியன் முதலிய மற்றவர்கள் பிராம்மணர்களுடைய அனுக்ரகத்தால் அன்னத்தைப் புசிக்கிறார்கள். (இராஜ்யம் முதலியவை பிராம்மணர்களுக்கே சுவாதீனங்கள் என்று கருத்து.) வேதங்களை அறிந்தவர்களான எவர்களால் ஆத்ம விஷயமாக நிச்சயமான மார்க்கம் எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதோ பூர்ண கிருபையுள்ள அந்த ஸாதுக்களுக்கு அஞ்சலி செய்வதைவிட வேறு எதனை நான் செய்வேன்? அவர்கள் தீனர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உத்தரணஞ் செய்வதாகிய காரியத்தால் ஸந்தோஷமடையட்டும். தனக்கு ஸ்வாதீனமான பணம் ஏராளமாக இருந்தாலும் அவைகளால் அவர்களுக்குப் பிரத்யுபகாரஞ் செய்யமுடியாது" என்று புகழ்ந்தார்.

48—63. இப்படி பிருது சக்கரவர்த்தியால் பூசிக்கப்பட்ட அந்த யோகேசர்கள் அரசனுடைய சுபாவத்தைப் பற்றி ஸந்தோஷித்து எல்லாரும் பார்த்திருக்கும் பொழுது ஆகாயத்தில் சென்றார்கள். மகான்களுக்குள் சிறந்தவரான பிருது சக்கரவர்த்தியும் மனத்தை ஒரு வகைப்படுத்தி அத்யாத்ம வித்தையை அப்யஸித்து ஆத்மாவையே தியானித்துக்கொண்டு தம்மைக் கிருதார்த்தராக

நினைத்தார். காலத்திற்கும், தேசத்திற்கும், தம்முடைய பலத்திற்கும், பணத்திற்கும் தக்கபடி உசிதமான கர்மங்களை அனுஷ்டித்து அவைகளைப் பிரம்மார்ப்பணஞ் செய்தார். அவர் கர்மங்களை அனுஷ்டித்தாலும் பலனில் ஆசைப்படாமல் வெகு ஜாக்ரதையுள்ளவராகித் தம்முடைய ஆத்மாவைக் கர்மஸாக்ஷியாகவும், பிரகிருதி ஸம்பந்தமற்றவருமாக நினைத்தார். இராஜ்ய லக்ஷ்மியுடன் கிருகத்தில் அவர் வசித்திருந்தாலும், அகங்காரமற்றிருந்ததால் சூரியன் போல இந்திரிய விஷயங்களில் ஆசைப்படாமலிருந்தார். இப்படி பிருது சக்கரவர்த்தியானவர் அத்யாத்ம யோகத்தால் பலனை விரும்பாமல் கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அர்ச்சிஸ் என்னும் தம்முடைய ஸ்திரீயினிடத்தில் விஜிதாச்வன், தூம்ரகேசன், ஹர்யச்வன், திரவிணன், விருகன் என்ற ஐந்து குமாரர்களை யுண்டுபண்ணினார். மேலும், அவர் ஸகல உலக பாலர்களுடைய குணங்கள் யாவையும் உடையவராயிருந்தார். பின்னுமவர் பகவானையே தியானஞ்செய்துகொண்டு ஜகத்தை ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஸம்ரக்ஷித்துக்கொண்டும், மனத்தாலும், வாக்கினாலும், சரீரத்தாலும், நற்குணங்களாலும் பிரஜைகளை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டும் ஸோமராஜன்போல ராஜாவென்ற பெயரைத் தரித்தார். மேலுமவர் சூரியன் பூமியிலிருந்து எட்டு மாதம் ஜலத்தைக் கிரகித்து மழைக்காலத்தில் விடுவதுபோல், ஜனங்களிடம் வரியைப் பெற்றுக்கொண்டு காலத்தில் அவர்களுக்கே அதனை உபயோகித்தார். அவருடைய ஆக்ஞை தடையற்றிருந்தது. அவர் அக்கினிபோன்ற தேஜஸ்வியாக இருந்தபடியால் பிறரால் நெருங்கமுடியாதவராக இருந்தார். மகேந்திரன்போல் ஜயிக்கமுடியாதவராகவும் இருந்தார். பின்னுமவர் பொறுமையில் பூமி போலவும், தியுலோகம்போல் ஜனங்களுக்கு

இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவராகவும், பிரஜ்யன்போல் ஜனங்களுடைய இஷ்டத்தை வர்ஷிப்பவராகவும், ஸமுத்திரம் போல் காம்பீர்யமுள்ளவராகவும், மேருமலைபோல் மிக்க பலமுள்ளவராகவும், யமன்போல் சிட்சிப்பவராகவும், மகேந்திரன்போல் ஐசுவரியமுள்ளவராகவும், குபேரன் போல் பொக்கிஷமுள்ளவராகவும், வருணன்போல் பணத்தைக் காப்பாற்றுகிறவராகவும் இருந்தார். மேலுமவர் மிகுந்த பலமுள்ளவராக இருப்பதால் ஸகல சுரூபியாகவும், வாயு போன்றவராகவும், மன்மதன்போல அழகுள்ளவராகவும், ஸிம்மம்போல மனஸ்வியாகவும், மனுப்போல பிரஜைகளிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராகவும், பிரம்மதேவர் போல் பிரபுவாகவும், வேதங்களைச் சொல்வதில் பிரகஸ்பதிபோலவும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுபோல இந்திரியங்களை ஜயித்தவராகவும் இருந்தார். மேலும் அவர் பசுக்கள், ஆசாரியர்கள், பிராம்மணர்கள், பகவத் பக்தர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்தில் பக்திசெய்து, வெட்கம், வணக்கம், நல்ல சுபாவம், பிறருடைய காரியத்தைச் செய்வது ஆகிய இவைகளிலும் தமக்கே ஒப்பானவராக இருந்தார்; அந்தச் சக்கரவர்த்தியினுடைய கீர்த்தியை மூவுலகத்திலும் ஸாதுக்கள் கானஞ்செய்தபடியால் ஸீதாபதியான ஸ்ரீராமன் போல அவர் ஸாதுக்கள், ஸ்திரீகள் முதலியவர்களுடைய காதுகளில் பிரவேசித்தார். (ஸ்ரீராமன்போல விசேஷ கீர்த்தியுள்ளவரென்று கருத்து.)

நோட்டு

வெளியில் சென்ற 'வயது சென்றவர்கள் யுவாவினுடைய வீட்டிற்குவந்தால் அந்த யுவாவின் பிராணன்கள் வெளியில் செல்லுகின்றன. பிறகு வந்தவர்களுக்கு எதிர்கொண்டழைப்பது முதலிய உபசாரஞ்செய்து அந்தப் பிராணன்களை அடைகிறான்''—ஸ்மிருதி.

அத்தியாயம் 23

பிருது சக்கரவர்த்தி வைகுண்டம் சென்றது

1—18. வேனருடைய புத்திரரும், தைரியமுள்ளவரும், ஸ்தாவரங்களுக்கும் ஜீவனத்தைக் கொடுப்பவரும், ஸாதுக்களுடைய தர்மத்தை விருத்திபண்ணுகிறவருமான பிருது சக்கரவர்த்தியானவர், ஒருகாலத்தில் தாம் எதற்காகப் பூமியில் அவதரித்தாரோ, அந்தப் பகவானுடைய ஆக்ஞையானது முடிக்கப்பட்டதென்றும், தம்மால் செய்யப்பட்ட பட்டணம், கிராமம் என்ற ஏற்பாடுகள் மிகவும் விருத்தியடைந்திருப்பதையும், தாம் வயது சென்றவராக இருப்பதையும் பார்த்து, தம்மைவிட்டுப் பிரிவதில் மிகுந்த துக்கமுள்ளவள் போலிருக்கிற பூமியைப் புத்திரர்களிடம் ஒப்புவித்து, பிரஜைகள் யாவரும் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, தம்முடைய பத்தினியாகிய அர்ச்சிஸ் என்பவளுடன் தபோவனம் சென்றார். அவ்விடத்தில் விக்கினங்களால் தடுக்கமுடியாத நியமத்தை அங்கீகரித்து, தாம் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும் பொழுதும், சத்துருக்களுடைய பட்டணத்தை ஜயிக்க முயற்சித்ததுபோல வானப்பிரஸ்தர்களுக்கு இஷ்டமான தபஸ் செய்ய ஆரம்பித்தார்; சில காலம் கிழங்குகளையும், வேர்களையும், பழங்களையும் புசித்தும், பின்னுஞ் சில காலம் திருணங்கள், இலைகள் இவைகளைப் புசித்தும், சில மாதம் ஜலத்தைப் புசித்துக்கொண்டும், பின்னுஞ் சில மாதங்கள் காற்றைப் புசித்துக்கொண்டும், கோடைக்காலத்தில் ஐந்து அக்கினியின் மத்தியிலிருந்தும், மழைக்காலத்தில் மழையில் நனைந்துகொண்டும், மாசி, பங்குனி மாதங்களில் கழுத்தளவு ஜலத்தில் இருந்துகொண்டும், தரையில் படுத்துக்கொண்டும், பொறுமையுள்ளவராகவும், இந்திரியங்களை

ஜயித்தும், மௌனத்தை அடைந்தும், ஊர்த்வரேதஸ் உள்ளவராகவும், பிராணனை அடக்கிக்கொண்டும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவை ஆராதிக்க விரும்பி உக்கிரமான தபஸ் செய்தார். கிரமமாகத் தபஸ் விருத்தியாகி அதனால் கர்மவாஸனை யொழிந்து, சுத்த சித்தராகப் பிராணாயமங்களை அப்பியஸித்து அதனால் காமக் குரோதாதிகளை ஒழித்து, அந்த யோகத்தாலேயே ஸனத்குமார பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட பரமபுருஷனை அடைந்தார். இப்படி பகவத் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவரும், ஸாதுவும, சிரத்தையுடன் முயற்சிப்பவருமாகிய அந்த அரசனுடைய சித்தமானது வேறு விஷயத்திற் செல்லாமல் பரப்பிரம்மத்தினிடத்திலேயே ஸ்திரமாக இருந்தது. பகவானை எப்பொழுதும் தியானஞ் செய்வதால், பூர்த்தியான அந்தப் பக்தியினால் சுத்த சித்தராகிய அரசனுக்கு வைராக்கியத்துடன் ஞானமுண்டாயிற்று. அதனால் பலவித ஸம்சயத்திற்குக் காரணமான அகங்காரம் நசித்தது. மேலும், அந்த அரசனுக்கு 'தேகம் முதலியவைகள் ஆத்மா'வென்ற புத்தியானது நசித்தது. ஆத்ம சுரூபம் பிரகாசித்தது; அதனால் கிடைத்த ஸித்திகளிலும் ஆசை ஒழிந்தது. எந்த ஞானத்தால் அகங்காரம் முதலியவை நசித்ததோ, அதனையும் விட்டுவிட்டார். (அந்தப் பிரயத்னத்தையும் ஒழித்தார் என்பது கருத்து.) யோகியானவன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய கதையில் எதுவரையில் ஆசைப்படவில்லையோ, அதுவரையில் யோகத்தால் கிடைக்கும் ஸித்திகளில் ஆசைப்படுவான். வீரர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய அந்த அரசன் மேற்காட்டியபடி தம்முடைய சித்தத்தைப் பரமாத்மாவிடத்திற் செலுத்தி, பரப்பிரம்ம சுரூபத்தை அடைந்து, உசிதமான காலத்தில் தமது சரீரத்தை விட்டார். எப்படியெனில், குதத்தைக் குதிகால்களால் அடைத்து,

வாயுவை உயரக் கிளப்பி, நாபியில் நிலை நிறுத்தி, அவ்விடமிருந்து ஹிருதயம், உரஸ், கண்டம், புருவங்களின் மத்யம் ஆகிய கோஷ்டங்களில் நிலை நிறுத்தி, அந்த வாயுவைப் பிரம்மரந்திரத்தில் செலுத்தி, வாயுவை ஸமஷ்டி வாயுவிலும், தேகத்திலிருக்கும் பிருதிவியின் பாகத்தை ஸமஷ்டி பிருதிவியிலும், தேஜஸ்ஸை ஸமஷ்டி தேஜஸ்ஸிலும், இந்திரிய துவாரங்களாகிய ஆகாயத்தை ஆகாயத்திலும், திரவாம்சத்தை ஜலத்திலும் இலயிக்கச் செய்தார். பின்னுமவர் மகா பூதங்களுக்குள் பிருதிவியை ஜலத்திலும், அந்த ஜலத்தைத் தேஜஸ்ஸிலும், அந்தத் தேஜஸ்ஸை வாயுவிலும், வாயுவை ஆகாயத்திலும் இலயிக்கச்செய்தார். இந்திரியங்களில் மனத்தையும், இந்திரியங்களை விஷயங்களிலும் உத்பத்தியின் விபரீத கிரமமாக இலயிக்கச்செய்து, இந்திரியங்களைப் பூதாதியிலும், அந்த அகங்காரத்தை மகத்தத்துவத்திலும் சேர்த்தார். ஸகல காரியங்களையும் உண்டுபண்ணக்கூடிய அந்த மகத்தத்துவத்தை மாயையை உபாதியாக உடைய ஜீவனிடத்தில் சேர்த்தார். பிறகு அந்தப் புருஷன் ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளின் பலத்தால் பிரம்ம சுரூபியாக இருந்து அந்த உபாதியையும் விட்டுவிட்டார்.

19—28. அந்த அரசனுடைய பத்தினியாகிய அர்ச்சிஸ் என்பவள் அரசனுடன் காட்டிற்கு வந்தாளல்லவா? அவள் மிகவும் மிருதுவான சரீரமுள்ளவள்; காலால் நடக்கத் தகாதவள்; ஆனாலும் அவள் பர்த்தாவினால் அனுஷ்டிக்கப்படும் விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதாலும், அவரால் கௌரவப்படுத்தப்பட்டபடியாலும் வருத்தப்படாதவளாக இருந்தாள். பின்னும் அவள் பர்த்தாவினுடைய சரீரம் மரணமடைந்ததைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் அழுது மலையடிவாரத்தில் அந்தத் தேகத்தைச் சிதையில் வைத்துத்

தகனஞ் செய்தாள். பின்பு, அப்பொழுது செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்து, நதி ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஆகாயத்திலிருக்கும் தேவர்களை நமஸ்கரித்து, அக்னியை மூன்று தடவை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து பர்த்தாவின் பாதத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு அக்கினியில் பிரவேசித்தாள். அப்பொழுது ஆகாயத்திலிருந்த தேவ ஸ்திரீகள், தேவர்களுடன் பிருது சக்கரவர்த்தியுடன் உடன்கட்டையேறிய அர்ச்சிஸ் என்பவளைப் பார்த்துப் பலவகையாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். அவ்விடத்தில் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள்; தேவ வாத்தியங்கள் யாவும் முழங்கின; அப்பொழுது தேவ ஸ்திரீகள் எல்லோரும், யக்ஞங்களுக்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை லக்ஷ்மீதேவி போல இந்த ஸ்திரீயாவனவள் பர்த்தாவை அடைந்தாள்; இந்த அர்ச்சிஸ் என்பவள் பிருது சக்கரவர்த்தியுடன் நமக்கும் மேலிருக்கிற உலகத்திற்குச் செல்லுகிறாள். இவள் செய்த கர்மம் இன்னதென்று ஊகிக்கமுடியாதது; நிலையற்ற ஆயுளுள்ள எந்த மனிதர்கள் பூமியில் பகவானை அடையக்கூடிய நிஷ்காம கர்ம மார்க்கத்தைச் சாதிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பூமியில் மனுஷ்ய ஜன்மத்தை அடைந்தும் எவன் விஷயத்திலேயே ஆசைப்பட்டு க்ஷேமத்தை அடைவதற்கு முயற்சிக்கிறதில்லையோ, அவன் ஆத்ம துரோகியாகவும், ஏமாற்றப்பட்டவனாகவும் ஆகிறான்" என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

29—36. இப்படி தேவ ஸ்திரீகள் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது அர்ச்சிஸ் என்பவள் ஆத்ம வித்துக்களுக்குள் சிறந்தவராகிய பிருது சக்கரவர்த்தி எந்த உலகஞ் சென்றாரோ, அந்த உலகஞ் சென்றாள். பிருதுவானவர் இம்மாதிரியான மகிமையுள்ளவர்; பகவத் பக்தர்

களுக்குள் சிறந்தவர்; கம்பீர சரித்திரமுள்ள அந்த அரச னுடைய சரிதத்தை உமக்குச் சொன்னேன். மிகவும் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய இந்தச் சரிதத்தைச் சிரத்தையுடன், சாவதானமாக எவன் படிக்கிறானோ, பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ, கேட்கிறானோ அவன் பிருது வின் மார்க்கத்தை அடைவான். இதைக் கேட்பதால் பிராம் மணன் பிரம்மதேஜஸ்ஸையும், க்ஷத்திரியன் உலகாதிபத்தி யத்தையும், வைசியன் ஜனங்களுக்கு அதிபதியாயிருப்ப தையும், சூத்திரன் உத்தமனாயிருப்பதையும் அடைவான். புருஷனானாலும், ஸ்திரீயானாலும் மிகவும் பக்தியுடன் இந்தச் சரிதத்தைக் கேட்டால் புத்திரனில்லாதவர்களுக் குப் புத்திரனும், பணமில்லாதவர்களுக்குப் பணமும், கீர்த்தியை விரும்பியவர்களுக்கு மிகுந்த கீர்த்தியும், வித்தையை விரும்பியவர்களுக்கு வித்தையும் கிடைக்கும். இது புருஷர்களுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; அமங்களத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியது. பணம், கீர்த்தி, ஆயுள், சுவர்க்கம் இவைகளைக் கொடுக்கக்கூடியது; கலியா லுண்டாகும் பாவத்தைப் போக்கக்கூடியது; தர்மம் முத லிய புருஷார்த்தங்களை விரும்பியவன் சிரத்தையுடன் இதனைக் கேட்கவேண்டும். க்ஷத்திரியன் இந்தச் சரிதத் தைச் சிரவணஞ்செய்து, சத்துருவை நோக்கி யுத்தத் திற்குச் சென்றால், பிருது சக்கரவர்த்திக்கு மற்ற அரசர் கள் கப்பங் கட்டுவதுபோலச் சத்துருக்கள் அவனுக்குக் கப்பங் கட்டுவார்கள். வேறு விஷயத்தில், ஆசையை யொழித்துப் பகவானிடத்தில் சுத்தமான பக்தியைச் செய்து, பிருது சக்கரவர்த்தியின் சரிதத்தைக் கேட்டா லும், படித்தாலும் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தி யுண் டாகும். ஓ விதுரரே! மேலான மாஹாத்மியத்தைக் காண் பிக்கும் இந்தச் சரிதத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்திய மனி

தன் பிருது சக்கரவர்த்தியின் கதியை அடைவான். ஆனதால் ஒவவொரு நாளும் பிருதுவின் சரிதத்தைப் பிரீதியுடன் பிறருக்கு உபதேசித்தும், கேட்டுக்கொண்டு மிருப்பவன் விஷயங்களில் ஆசையை யொழித்து, சம்ஸாரமாகிய சமுத்திரத்திற்குப் படகு போன்ற பாதங்களுள்ள ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடத்தில் நிரந்தரமான பக்தியை அடைவான்.

அத்தியாயம் 24

ருத்ர கீதம்

1—15. பிருது சக்கரவர்த்திக்குப் பின்பு அவருடைய புத்திரரும், மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவருமான விஜிதாசுவர் அரசராக இருந்தார். அவர் தமது தம்பிகளுக்கு இராஜ்யத்தைப் பிரித்துக்கொடுத்தார். எப்படியென்றால், ஹர்யச்வருக்குக் கிழக்குத் திக்கையும், தூம்ரகேசருக்குத் தெற்கு திக்கையும், விருகர் என்பவருக்கு மேற்குத் திக்கையும், திரவிணர் என்பவருக்கு வடக்குத் திக்கையும் கொடுத்தார். அந்த விஜிதாசுவர் பிருது சக்கரவர்த்தியின் யாகத்தில் மஹேந்திரனிடமிருந்து அந்தர்த்தான சக்தியை அடைந்தபடியால், அது முதல் அவருக்கு அந்தர்த்தானர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. அவர் சிகண்டினீ என்னும் ஸ்திரீயிடத்தில் பாவகன், பவமானன், சுசி என்ற மூன்று புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். இவர்கள் வசிஷ்ட மஹரிஷியின் சாபத்தால் மனுஷ்ய ஜன்மத்தை யடைந்து, பிறகு யோகமார்க்கத்தால் தங்கள் சுரூபத்தை யடைந்தவர்கள். அந்த அந்தர்த்தானர் நபஸ்வதீ என்ற ஸ்திரீயிடத்தில் ஹவிர்த்தானரென்ற புத்திரனைப் பெற்றார். விஜிதாசுவர் குதிரையை அபஹரித்த இந்திரனைக் கொல்லாமலிருந்த

தால் அந்தர்த்தானரென்ற பெயரும், அந்தர்த்தான சக்தியும் அவருக்குக் கிடைத்தது. மேலுமவர் வரி வாங்குவது, சிட்சிப்பது ஆகிய இவைகளால் இராஜாக்களுடைய விருத்தியானது மிகவும் பயங்கரமாக இருப்பதைப் பார்த்து, தீர்க்கசத்திரம் செய்கிறதென்ற வியாஜத்தால் இராஜ்யத்தை விட்டுவிட்டார். அந்த யாகத்திலும், திரவியம், தேசம் முதலியவைகளைப் பரமாத்மாவாகவே பாவித்து சுத்தரும், பூர்ணருமான பகவானை யாகத்தால் பூஜித்து, தீவிரமான ஸமாதியால் அந்த உலகத்தை (பகவானாக இருப்பதை) அடைந்தார். ஓ விதுரரே! ஹவிர்த்தானரென்றவர் ஹவிர்த்தானி என்பவளிடத்தில் பர்ஹிஷ்மதன், கயன், சுக்லன், கிருஷ்ணன், ஸத்யன், ஜிதவிரதன் என்ற ஆறு புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். ஹவிர்த்தானருடைய புத்திரராகிய பர்ஹிஷ்மதர் கர்ம காண்டங்களிலும், யோகங்களிலும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவராக இருந்தார். அவர் யாகஞ் செய்யும்பொழுது இந்தப் பூமி முழுவதும் யாகசாலையாகவும், கிழக்கு நுனியான தர்ப்பங்களால் பரப்பப்பட்டதாகவும் இருந்தது. அதனால் அவருக்குப் பிராசீனபர்ஹிஸ் என்று பெயருண்டாயிற்று. அவர் ஸமுத்திர ராஜனுடைய புத்திரியாகிய சததிருதி என்பவளைப் பிரம்மதேவருடைய தூண்டுதலால் விவாஹம் செய்துகொண்டார். கல்யாண காலத்தில் நன்றாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் பெண்ணின் அழகைப் பார்த்து எல்லா ஜனங்களும் ஆசைப்பட்டார்கள். அது, கிளி வேஷங் கொண்ட ஸ்வாஹையிடம் அக்கினி ஆசைப்பட்டது போலிருந்தது. புதிதாக விவாஹஞ் செய்துகொண்ட அந்தப் பெண்ணினுடைய பாதஸரத்தின் சப்தத்தாலேயே தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், மஹரிஷிகள், ஸித்தர்கள், மனிதர்கள், உரகர்கள் ஆகிய இவர்கள்

ஜயிக்கப்பட்டார்கள். பிராசீன பர்ஹிஸ்ஸுக்குச் சதத்ருதி என்பவளிடத்தில் பத்துப் புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்களெல்லோரும் ஒரே மாதிரியான விரதமுள்வர்கள்; எல்லோரும் தர்மத்தின் கரையைக் கண்டவர்கள்; பிரசேதஸ் என்னும் பெயருள்ளவர்கள்; அவர்களைப் பிதாவாகிய பிராசீனபர்ஹிஸ் பிரஜைகளை ஸிருஷ்டிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். அவர்களும் வனஞ் சென்று பதினாயிர வர்ஷ காலம் தபஸ்செய்து ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்தார்கள்; நடுவழியில் பரமசிவனைத் தரிசித்து அவரால் உபதேசிக்கப்பட்டபடி மந்திரத்தை ஜபித்தும், சுரூபத்தைத் தியானஞ்செய்தும், பூஜித்துக்கொண்டுமிருந்தார்கள்" என்று மைத்திரேயர் சொன்னார்.

16—18. அதனைக் கேட்ட விதுரர், "பிரசேதஸ்ஸுகளுக்குப் பரமசிவனுடைய தரிசனம் எப்படிக் கிடைத்தது? பரமசிவன் மிகுந்த பிரியத்துடன் அவர்களுக்கு எதனை உபதேசித்தார்? ஓ பிராம்மணோத்தம! பிராணிகள் பரமசிவனைத் தரிசிப்பது மிகவும் துர்லபமல்லவா? அந்தப் பரமசிவன் வைராக்கியமுள்ள முனிகளால் தியானஞ் செய்யப்பட்டவரல்லவா? அந்தப் பகவான் ஆத்மாராமராக இருந்தாலும் இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பயங்கரமான சக்தியுடன் ஸஞ்சரிக்கிறார். ஆனதால் அதனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

19—26. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "பிரசேதஸ்ஸுகள் பிதாவினுடைய ஆஞ்ஞையைச் சிரஸால் வஹித்துத் தபஸ் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் மேற்குத் திக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் ஏறக்குறைய ஸமுத்திரம்போல விஸ்தாரமான பெரிய ஒரு குளத்தைக் கண்டார்கள். அந்தக் குள

மானது பெரியோர்களுடைய மனம்போல் தெளிந்திருந்தது. நீலோத்பலங்கள், செந்தாமரை, இராத்ரியில் மலரக்கூடிய புஷ்பங்கள், ஸந்தியா காலத்தில் மலரும் புஷ்பங்கள், பகலில் மலரும் புஷ்பங்கள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும் அந்த ஸரஸில் ஹம்ஸங்கள், ஸாரங்கள், சக்கரவாகங்கள், நீர்க்கோழி இவைகள் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. மதித்த வண்டுகள் கானஞ்செய்வதால் கொடிகள், மரங்கள் ஆகிய இவைகள் மயிர்க்கூச்சலடைந்தவைபோல மொட்டுகளை வெளியிட்டன. வாயுவானது தாமரைப் புஷ்பத்தின் துளியை நாலு திக்குகளிலும் இரைக்கிறது. பின்னும் அவ்விடத்தில் தேவதைகள் பாடும் மார்க்கப்படி மிருதங்கம், பணவம் முதலிய வாத்திய கோஷங்களுடன் கந்தர்வர்கள் கானஞ் செய்வதைக் கேட்டு, அந்த இராஜபுத்திரர்கள் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அந்த ஸமயத்தில் அந்த ஸரஸ்ஸிலிருந்து பரமசிவன் வெளியில் வந்தார். அவருடைய பிரமதகணங்கள் அவரை உபாஸித்துக்கொண்டிருந்தன. அவருடைய தேகமானது புடம்போட்ட தங்கம்போல் பிரகாசித்தது. அப்படிப்பட்ட பகவானை இராஜபுத்திரர்கள் தரிசித்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரித்தார்கள். அவரும் இவர்களிடத்தில் மிகுந்த தயையுடன் பிரஸன்ன முகமுள்ளவராக இருந்தார். தர்மத்தில் பிரீதியுள்ள அந்தப் பரமசிவன் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களும், விசேஷ பிரியமுள்ளவர்களுமான இராஜபுத்திரர்களை நோக்கி, "ஓ பிராசீனபர்ஹிஸ்ஸின் புத்திரர்களே! உங்களுடைய அபிப்ராயம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; உங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். உங்களை அநுக்ரகிப்பதற்காகவே தரிசனம் கொடுத்தேன். எந்தப் புருஷன் அவ்யக்தம், பிரதானம், ஜீவன் இவைகளுக்கு மேலானவராகிய ஸ்ரீ வாஸுதேவரிடத்தில் பக்திசெய்கிறானோ

அவனிடத்தில் எனக்கு மிகுந்த பிரியம். நூறு ஜன்மங்களில் வர்ணாசிரமத்திற்குரிய தர்மங்களை நன்றாக அனுஷ்டித்துவந்த புருஷன் பிரம்மலோகத்தை அடைவான். (பிரம்மதேவராக ஆகிறான் என்பது கருத்து) அதைவிட மேலான புண்ணியஞ் செய்தவன் என்னை அடைகிறான். நானும் மற்ற தேவர்களும் அவரவர்களுடைய அதிகாரம் முடிந்தவுடன் எப்படி வைஷ்ணவ பதத்தை அடைகிறோமோ, அப்படியே அதைவிட மேலான புண்ணியஞ் செய்து பகவத்பக்தனாயிருக்கும் புருஷன் அந்தச் சரீரம் போனபிறகு பிரபஞ்ச ஸம்பந்தமற்ற விஷ்ணுபதத்தை அடைகிறான். ஆகையால் பாகவதர்களாகிய நீங்கள் பகவானைப்போல எனக்குப் பிரியமானவர்களே! பாகவதர்களுக்கும் என்னைவிடப் பிரியமானவர்கள் வேறு ஒருவருமில்லை. நான் உங்களுக்கு எதனை உபதேசிக்கிறேனோ, அது விசேஷ க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; பரிசுத்தமானது; மிகுந்த மங்களகரமானது; அதனை ஒன்றோடொன்று சேராமல் நீங்கள் ஜபிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டுப் பரமசிவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானித்துக்கொண்டு கைகூப்பி, தமக்கெதிரில் நிற்கும் இராஜபுத்திரர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

27—79. "ஓ பகவன்! நீர் ஆத்மவித்துக்களுக்குள் சிறந்தவர்களாகிய யோகிகளுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஒப்பற்ற பரமானந்த ரூபியாகப் பிரகாசிக்கிறீர். ஆகையால் எனக்கும் ஆனந்தப் பிராப்தி உண்டாகட்டும். அப்படிப்பட்ட ஸகல ஸ்வரூபியும் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவுமான உமக்கு நமஸ்காரம்; எவருடைய கொப்பூழில் உலக சுரூபமான தாமரை மலர் தோன்றியதோ, (ஸகல பிரபஞ்சத்திற்கும் காரணரென்று சொல்லப்பட்டது) எவர் ஸ்தூல பூதங்கள், தன்மாத்திரைகள், இந்திரியங்

கள் ஆகிய இவைகளுக்கு நியந்தாவோ, எவர் சித்தத்துக்கு அதிஷ்டமான தேவதையாகிய வாஸுதேவரோ, விகாரங்களற்றவரோ, தாமாகப் பிரகாசிப்பவரோ, அஹங்காரத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய ஸங்கர்ஷண ஸ்வரூபரோ, அவ்யக்தரோ, நாசமற்றவரோ, முகத்திலுண்டான அக்கினியினால் உலகங்களை எரிப்பவரோ, ஜகத்திற்கு விசேஷ ஞானத்தைக் கொடுப்பவரும், புத்திக்கு அதிஷ்டான தேவதையுமான பிரத்யும்னசுரூபியோ, அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு நமஸ்காரம். அநிருத்த சுரூபியும், இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியான மனத்தின் சுரூபியும், தேஜஸைக்கொண்டு எங்கும் வியாபித்திருக்கும் சூரிய சுரூபியும், விருத்தி, க்ஷயம் இவைகள் அற்றவருமாகிய பரமாத்மாவுக்கு நமஸ்காரம். ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம் இவைகளுக்கு மார்க்கராயும், பரிசுத்தமான மனஸில் வஸிப்பவரும், அக்னிசுரூபியும், யாகத்தை விஸ்தரிப்பவரும், யாகத்திற்கு ஸாதனமாயிருப்பவருமாகிய பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். பிதிருக்களுக்கு அன்னமாகிய ஸோம சுரூபியும், தேவர்களுக்கு அன்னரூபியாயும், வேதத்திற்கு அதிபதியும், யக்ஞத்திற்கு முக்ய ஸாதனராயும், பிராணிகளுக்குத் திருப்தியை உண்டுபண்ணுகிறவரும், ரஸரூபியுமான ஸ்ரீ பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஸகல பிராணிகளுடைய தேகசுரூபியாயும், பிருதிவியின் சுரூபமாயும், விராட்ரூபியும், மூன்று உலகத்தையும் பிராணரூபியாயிருந்து காப்பாற்றுகிறவரும், தேஜஸ், காந்தி இவைகளின் ரூபியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். விஷயங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஆகாச சுரூபியும், உள், வெளி என்கிற விவகாரத்திற்குக் காரணரும், புண்ணியலோக ரூபியும், ஸ்வர்க்க சுரூபியும், விசேஷ தேஜஸுள்ளவருமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். பிரவர்த்தி மார்க்க சுரூபியும்,

நிவர்த்தி மார்க்க சுரூபியும், பிதிருத்துவம், தேவத்துவம் இவைகளைக் கொடுக்கும் கர்மபல சுரூபியும், அதர்மத்தின் பல சுரூபியும், துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய மிருத்யு சுரூபியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஸகல பலன்களுக்கும் ஈசுவரனாகிய ஓ பகவன்! ஸகல கர்மங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பவரும், எல்லாவற்றையு மறிந்தவரும், மேலான தர்ம சுரூபியும், தடையற்ற ஞானமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுரூபியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். புராண புருஷரும், ஸாங்கியம், யோகம் இவைகளுக்கு அதிபதியும், ருத்ரரூபியும், கர்த்தா, கரணம், கர்மம் ஆகிய மூன்று வகையான சக்தியுள்ளவரும், ஞானசுரூபியும், கிரியா சுரூபியும், பலவகையான சிருஷ்டி சுரூபியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஓ பகவன்! உம்மைத் தரிசிக்க விரும்பிய எங்களுக்கு உம்முடைய திவ்ய சுரூபத்தைக் காண்பிக்கவேண்டும். அது பாகவதர்களால் பூஜிக்கப்பட்டது; ஸகல இந்திரியங்களுடைய விஷயங்கள், விஷயிகள் இவைகளின் ரூபமாயுள்ளது; பக்தர்களுக்குப் பிரியமானது; பளபளப்புள்ள மழைக்கால மேகம்போல் கறுத்த திருமேனியுள்ளது; ஸகல ஸௌந்தரியத்திற்கும் இருப்பிடமானது. அழகு பொருந்தியவைகளும், நீண்டவைகளுமான நான்கு கைகளுள்ளது; அழகான புருவங்களுள்ளது; ரமணீயமான மூக்குள்ளது; நல்ல பற்களுள்ளது; அழகான கண்ணங்களால் பிரகாசிக்கும் முகமுள்ளது; ஒரு வகையான குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட காதுகளை உடையது; பிரீதியுடன் சிரித்த முகமுள்ளது; கருணை நிறைந்த கடாக்ஷமுள்ளது; தாமரை மலரின் தாதுகள்போல் பொன்னிறமுள்ள வஸ்திரமுள்ளது; கிரீடம், கங்கணம், ஹாரம், பாதஸரம், அரைஞாண் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; மேலும் சங்கம், சக்கரம், கதை, தாமரைமாலை, கௌஸ்துப

இரத்தினம் இவைகளால் விசேஷ காந்தியுள்ளது; ஸிம்மத்தின் தோள்போன்ற தோள்களுள்ளது; கௌஸ்துப இரத்தினத்தால் அழகான கண்டமுள்ளது; லக்ஷ்மீதேவி எப்பொழுதும் வஸித்துக்கொண்டிருப்பதால் தங்கம் உரைக்கும் உரைகல்லையும் பரிகசிக்கக்கூடிய மார்புள்ளது; மூச்சுவிடுவதாலும், உள்ளே வாயுவை இழுப்பதாலும் அசைகின்ற மூன்று மடிப்புகளால் அழகானதும், அரசிலைக்குச் சமமுமான வயிறுள்ளது; பின்னும் அந்த சுரூபமானது கம்பீரமான கொப்பூழால் ஸகல ஜகத்தையும் உள்ளே அடக்கிக்கொள்வதுபோலப் பிரகாசிக்கிறது; கறுத்த திருமேனியுள்ள இடுப்பில் பீதாம்பரமும், அதன் மேல் தங்கமயமான அரைஞாணும் நன்றாகப் பிரகாசிக்கிறது; கணைக்கால்களும், கால்களும் சமமாயிருப்பதினாலும், முழங்கால் உயரமாயில்லாததினாலும் மிகவும் பார்க்கக்கூடியதோ, பிரஹலாதன் முதலிய பக்தர்களுக்கு பயத்தைப் போக்கடித்ததோ, அஞ்ஞானிகளுக்கு ஞான மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கும் உம்முடைய அந்தப் பாதாரவிந்தத்தை எனக்குக் காண்பியும். சித்தசுத்தியை விரும்பியவர்கள் இந்த உருவத்தைத் தியானம் செய்யவேண்டும். ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு இந்த உருவத்தினிடத்தில் பக்திசெய்வதே அபயத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. நீர் பக்தர்களால் அடையக்கூடியவர்; மற்றவர்களால் அடையமுடியாதவர்; ஸ்வர்க்க ராஜ்யத்தை அடைந்தவர்களாலும் விரும்பக்கூடியவர்; ஆத்மாவை அறிந்தவர்களுக்குக் கதியாயிருப்பவர்; ஆராதிக்க முடியாதவரான அப்படிப்பட்ட உம்மை ஸாதுக்களுக்கும் அரிதான பக்தியால் ஆராதிக்கும் எந்தப் புருஷன் உம்முடைய பாதத்தைத் தவிர விஷயத்தில் ஆசைப்படுவான்? காலமானது தம்முடைய மஹிமையாலும், உத்ஸாகத்தாலும் மிகுந்த

கோபத்துடன் உலகத்தை நாசம்பண்ணுகிறதானாலும், உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தில் சரணமடைந்தவனை உபத்திரவிக்கிறதில்லை. பகவத் பக்தர்களுடன் அரைக்ஷணமாவது ஸல்லாபம் செய்வதாலுண்டான சுகத்திற்கு சுவர்க்கத்தையும், மோக்ஷத்தையும் ஸமமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அப்படிக்கிருக்க மற்ற சுகங்கள் அதற்கு ஸமமாக ஆகுமா? ஆனதால் பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய பகவானுடைய கீர்த்தியால் அந்தரங்கத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தும், அவருடைய பாதத்திலிருந்து உண்டான கங்கா ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தும், அதனால் பாபமில்லாதவர்களும், பிராணிகளிடத்தில் தயையுள்ளவர்களும், நல்ல சுபாவமுள்ளவர்களுமான ஸாதுக்களுடைய ஸங்கமம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். சாதுக்களுடைய சேர்க்கையால் சித்தம் சுத்தமாகி விஷயங்களில் செல்லாமலிருக்கும்; அஞ்ஞானத்தையும் அடைகிறதில்லை. அப்பொழுது அந்த முனியானவன் ஆத்மாவைத் தரிசிப்பான். அந்த ஆத்மசுரூபத்தில் இந்த ஜகத் பிரகாசிக்கிறது. அதுவே உண்மையானது. அதுவே பிரம்மம். ஆகாயம்போல் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் தேஜஸ். அந்தப் பரமாத்மாவானவர் பலவகையான சுரூபமுள்ள மாயையைக்கொண்டு ஜகத்தை உண்மையானதுபோல் சிருஷ்டித்தார்; பின்னும் அதைக் காப்பாற்றினார்; ஸம்ஹரித்தார்; அந்த மாயையாலேயே பேதபுத்தி உண்டாகிறது. அந்த மாயைப் பகவான் ஜயித்தவர்; பேதமற்றவர்; சுதந்திரர்; பூதங்கள், இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம் இவைகளால் ஊகிக்கப்படுகிற இந்த ஆத்மாவைத் தங்களுக்குரிய கர்மங்களால் எந்த யோகிகள் சிரத்தையுடன் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்களே வேதம், ஆகமம் இவைகளில் ஸமர்த்தர்கள். நீர் ஒருவரே மேற்காட்டிய குணமுள்ள

புருஷன்; ஸிருஷ்டிக்கு முந்தியிருந்தவர்; ஸகல சக்திகளும் உம்மிடத்திலேயே இலயித்திருக்கின்றன. நீர் ஒருவரானாலும், ரஜஸ்ஸினாலும், தமஸ்ஸினாலும் மஹத்தத்துவம், அஹங்காரம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பூமி, தேவர்கள், ரிஷிகள், மற்ற பூதகணங்கள் என்ற பேதத்தை அடைகிறீர். மேலும் நீர் தம்முடைய சக்தியால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட நான்குவிதமான ஜகத்தில் தம்முடைய அம்சமாக அனுப்பிரவேசம் செய்திருக்கிறீர்; ஆனாலும் நீர் ஸம்ஸாரியல்ல; தேனீக்கள் தங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேனைப்போல அற்பமான விஷய சுகத்தை இந்திரியங்களைக்கொண்டு அனுபவிப்பவனே ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். எவர் தம்முடைய சக்தியால் இந்த ஜகத்தை ஸிருஷ்டித்தாரோ, எவர் மேக வரிசைகளை வாயுப்போலப் பூதங்களைக்கொண்டே பூதங்களை அசைத்துக்கொண்டு உலகங்களைச் சங்கரிக்கிறாரோ, எவருடைய சுரூபம் ஊகிக்கக்கூடியதோ, அவரே நீர். இதனை இப்படிச் செய்யவேண்டும் என்ற சிந்தையால் மிகவும் பிரமாதத்தை அடைந்தவனும், விஷயங்களில் அதிக ஆசையுள்ளவனும், கிடைத்த விஷயத்தில் விசேஷ அபிநிவேசமுள்ளவனுமான புருஷனை, பசியால் கடைவாய்களை நக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸர்ப்பமானது எலியைப்போல நீர் சாவதானராக நாசஞ்செய்கிறீர். எந்த உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை நம்முடைய குருவாகிய பிரம்மதேவரும், பதினான்கு மனுக்களும் ஸம்சயமின்றிப் பூர்ண விசுவாஸத்துடன் பூசித்தார்களோ, அந்தப் பாதாரவிந்தத்தை வித்வானாகிய எவன் பூஜிக்கமாட்டான்? மேலும், ருத்ரருடைய பயத்தாலே நாசமடைந்த ஜகத்திற்குப் பயமில்லாமல் வசிக்கும் ஸ்தானமாக இருந்தீர். ஓ பரப்பிரம்மமே! பரமாத்மாவே! எனக்குத் தரிசனம் கொடுக்கவேண்டும்" என்று பகவானை

ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, ஓ இராஜபுத்ரர்களே! மேற்காட்டிய மந்திரத்தை விசுவாஸத்துடன் தங்களுக்குரிய தர்மத்தை யனுஷ்டித்துப் பகவானிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தி ஜபியுங்கள். ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவரும், தம்முடைய மஹிமையிலிருப்பவருமான அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தியானத்தாலும், நாம ஜபத்தாலும் பூஜியுங்கள். ஓ இராஜபுத்திரர்களே! நீங்களெல்லோரும் ரிஷிகளின் விரதத்தை அனுஷ்டித்துச் சித்தத்தை ஒருவகைப்படுத்தி, மேற்சொல்லிய ஸ்தோத்திரத்தை அடிக்கடி ஜபியுங்கள். முற்காலத்தில் இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பிருகு முதலிய மஹரிஷிகளுக்கும், எனக்கும் பிரம்மதேவர் உபதேசித்தார். அதை ஜபஞ் செய்ததால் அஞ்ஞானமற்றவர்களாகி ஸிருஷ்டி சக்தியை அடைந்து, பலவகையான பிரஜைகளைப் பிரஜாபதிகள் ஸிருஷ்டித்தார்கள். இந்த ஸ்தோத்திரத்தை எவன் ஒவ்வொரு நாளும் ஸாவதானமாக ஜபிக்கிறானோ, அவன் சீக்கிரத்தில் க்ஷேமத்தை அடைவான். பலவகையான க்ஷேமத்திலும் மோக்ஷமே முக்கியமானது. ஞானமாகிய படகை அடைந்தவன் கரையற்ற ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தை இலகுவாகத் தாண்டுவான். எந்தப் புருஷன் என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் ஜபித்து ஆராதிக்க முடியாத ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆராதிக்கிறானோ, அவன் என்னுடைய கீதத்தால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவரும், க்ஷேமங்களுக்கு முக்கிய அதிபதியுமான ஸ்ரீ பகவானிடமிருந்து இஷ்டமான சுகத்தை அடைவான். எவன் காலையில் எழுந்திருந்து சிரத்தையுடன் கைகூப்பிக்கொண்டு இந்தக் கீதையைக் கேட்கிறானோ, பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ அவன் கர்மங்களிலிருந்து விடுபடுவான். ஓ இராஜபுத்ரர்களே!

பராமாத்மாவினுடைய ஸ்தோத்திர ரூபமான இந்தக் கீதத்தை நீங்கள் ஒரு மனஸாக ஜபஞ் செய்துகொண்டு தபஸ் செய்யுங்கள். கடைசியில் உங்களுக்கு எது இஷ்டமோ அதனை அடைவீர்கள்" என்று இராஜபுத்ரர்களைப் பரமசிவன் அனுக்கிரஹித்தார்.

நோட்டு

கிளி வேஷங்கொண்ட—ஸப்த ரிஷிகளுடைய விவாஹ காலத்தில் அக்கினி பகவான் ஸப்த ரிஷிகளின் பத்தினிகளிடம் ஆசை கொண்டார். அதை யறிந்த ஸ்வாஹை ஸப்த ரிஷிகளின் பத்தினி வேஷங்கொண்டு தனது பர்த்தாவைத் திருப்திசெய்து, பின்பு கிளி வேஷங்கொண்டு அவருடைய ரேதஸ்ஸை நாணற் காட்டில் சேர்த்தாளென்று புராணக் கதை.

அத்தியாயம் 25

புரஞ்சனோபாக்யானம்

1—2. இப்படிப் பரமசிவன் இராஜபுத்ரர்களுக்கு உபதேசித்து, அவர்களால் பூசிக்கப்பட்டு அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மறைந்தார். பின்பு அவர்கள் எல்லோரும் ருத்ரரால் உபதேசிக்கப்பட்ட அந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ஜலத்திலிருந்து தபஸ் செய்தார்கள்.

3—6. ஓ விதுரரே! அவர்களுடைய பிதாவாகிய பிராசீனபர்ஹிஸ் என்பவர் கர்மத்திலேயே ஆசைகொண்டவராக இருந்தபடியால் ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்தவராகிய நாரதர் அவ்வரசனை நோக்கி, "ஓ மஹாராஜ! எந்தக் கர்மத்தால் ஆத்மாவிற்கு சுகத்தை உண்டுபண்ணப்

போகிறீர்? துக்கத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியதும் சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான மோக்ஷமானது கர்ம மார்க்கத்தால் கிடைக்கிறதில்லையே" என்று கிருபையுடன் கேட்டார். அதனைக் கேட்ட அரசன் நாரதரை நோக்கி, "ஓ மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவரே! எனக்கு அந்த மார்க்கம் தெரியாது. என்னுடைய புத்தியானது கர்மத்திலேயே செல்லுகிறது. புத்திரர்கள், ஸ்திரீ, பணம் இவைகளைப் புருஷார்த்தமாக நினைத்து ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் பிரமித்துக்கொண்டிருப்பவன் மோக்ஷத்தை எப்படி அடைவான்? எதனால் கர்மத்திலிருந்து நான் நிவர்த்தி அடைவேனோ, அந்தச் சுத்தமான ஆத்மஞானத்தை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

7—25. அதனைக் கேட்ட நாரதர், "ஓ பிரஜாபதியே! நீர் அநேக யாகங்களைச்செய்து அவைகளில் தயையில்லாமல் அநேகம் பசுக்களை ஹிம்ஸித்திருக்கிறீர்; அந்தப் பசுக்கள் யாவும் உம்மால் செய்யப்பட்ட ஹிம்ஸையை நினைத்துக் கொண்டு உம்மை ஹிம்ஸிப்பதற்காகக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. நீர் மரணமடைந்து பரலோகஞ் சென்றால் இரும்புமயமான தங்களுடைய கொம்புகளால், மிகுந்த கோபத்துடன் உம்மைக் குத்தி உபத்திரவிக்கப்போகின்றன. இந்த விஷயத்தில் உதாஹரணமாக வெகுநாளைக்கு முந்தி நடந்த புரஞ்சனனுடைய சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். ஓ அரசனே! வெகுநாளைக்கு முன் புரஞ்சனனென்னும் ஓர் அரசர் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவராக இருந்தார். அவருக்கு அவிஞ்ஞாதநாமா வென்ற ஒரு தோழன் உண்டு. அவனுடைய சரிதம் பிறருக்குத் தெரியாது அந்த அரசன் தோழனுடன் தமக்குத் தகுதியான பட்டணத்தைத் தேடி, பூமி முழுவதும் அலைந்தும் தகுதியான இடம் கிடைக்காததால் வருத்தமடைந்தார்.

இஷ்டமான காமங்களை அனுபவிக்க விரும்பினவராகை யால் பூமியிலிருக்கும் பட்டணங்களி லொன்றும் அவர் மனதிற்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்தப் புரஞ்சனன் ஹிமவத் பர்வதத்தின் தென்பாகத்திலிருக்கும் தாழ்வரைகளில் ஒரு நகரத்தைக் கண்டார். அந்த நகரமானது ஒன்பது கோட்டைவாசல்களுள்ளது; ஸகல லட்சணங்களுள்ளது; பிரகாரங்கள், தோட்டங்கள், அட்டாலங்கள், அகழ்கள், பலகணிகள், கோபுரங்கள் ஆகிய இவைகளாலும், தங்கத் தாலும், வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட சிகரங்களுள்ள வீடுகளாலும் பிரகாசிக்கிறது; நீலங்கள், ஸ்படிகம், வைடூரி யம், முத்து, மரகதம், மாணிக்கம் இவைகளால் களவரிசை செய்யப்பட்ட உப்பரிகைகளுள்ளது; அதனால் போகவதீ பட்டணம்போல் பிரகாசித்தது. மேலும், அந்தப் பட்டண த்தில் ஸபைகள், நாற்சந்தி மண்டபங்கள், இராஜவீதிகள், விளையாடுகிற ஸ்தலங்கள், கடைவீதி, ஜனங்கள் சிரம பரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளும் இடம், துவஜபதாகைகள், பவழ பூமிகள் ஆகிய இவைகள் இருக்கின்றன. அந்த நகரத்தின் வெளியில் ஒரு தோட்ட மிருக்கிறது. அதில், திவ்யமான விருக்ஷங்களும், கொடிகளும் இருக்கின்றன. அந்தத் தோட்டத்தில் குளமொன்று இருக்கிறது. அதில் ஹம்ஸம் முதலிய பறவைகள் சப்தித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. பனித்துளிகளுடன் கூடியதும், புஷ்பத்தின் வாஸனையுள்ளதுமான காற்றினால் அசைகின்ற தளிர், கிளைகள் இவைகளுள்ள மரங்களிருக்கின்றன. அவ்விடத்தி லிருக்கும் பலவகையான காட்டு மிருகங்கள் பிறரை ஹிம் ஸிக்கிறதில்லை. குயில்கள் காதுக்கு இனிமையாகச் சப்திப் பதால் வழிப்போக்கர்கள் தங்களைக் கூப்பிடுவதுபோல நினைக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பட்டணத்திலிருந்து தெய்வச்செயலாக வெளியில் வந்த ஒரு உத்தம ஸ்திரீயைப்

புரஞ்சனன் பார்த்தான்; அவளுக்குப் பத்து வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஒவ்வொரு வேலைக்காரர்களுக்கும் அநேகம் வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஐந்து தலைகளுள்ள ஸர்ப்பமானது அவளைக் காப்பாற்றுகிறது; அவள் விவாஹமாகாதவள்; பர்த்தாவை அடைய விரும்பியவள்; இஷ்டப்படி உருவமெடுக்கத் தகுந்தவள்; அழகான மூக்குள்ளவள்; இரமணீயமான பற்களுள்ளவள்; அழகான கன்னங்கள், மேலான முகம் இவைகளுள்ளவள்; காதுகளில் ஸமமான குண்டலங்களைத் தரிப்பவள்; பொன் வர்ணமான எக்கு முடிச்சுள்ளவள்; யௌவன வயதுள்ளவள்; தங்க ஒட்டியாணமுள்ளவள்; பாதத்தில் அணிந்திருக்கும் பாதஸரங்களுடைய சப்தத்துடன் தேவதைபோல் ஸஞ்சரிப்பவள்; அவளுடைய ஸ்தனங்கள் கொஞ்சமாக வெளியில் பிரகாசிக்கின்றன; மேலும் அவைகள் ஸமவிருத்தங்கள்; இடைவெளியற்றவை; மேலும் அவள் அந்த ஸ்தனங்களை வஸ்திரத்தின் தலைப்பினால் மறைத்துக்கொண்டு பெண் யானைபோல் ஸஞ்சரிக்கிறாள்; வெட்கத்துடன் சிரிப்பதால் அழகாயிருப்பவள்; பின்னும் அவள் மிகுந்த ஆசையுடன் அழகான கடாக்ஷத்தால் அரசரைப் பார்த்தாள்.

26—31. அவளைக் கண்ட அரசர், "தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவளே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? எவ்விடத்திலிருந்து வந்தவள்? இந்தப் பட்டணத்தில் வஸித்துக்கொண்டு எதனைச் செய்ய விரும்புகிறாய்? இந்தப் பதினொரு ஸேவகர்கள் யார்? இதோ இருக்கிற ஸ்திரீகள் யார்? உனக்கு முந்தி வரும் ஸர்ப்பமானது யாது? நீ, தர்மமாகிய பர்த்தாவைத் தேடும் ஹ்ரீதேவதையா? பரமசிவனைத் தேடும் பார்வதியா? பிரம்மதேவரைத் தேடும் ஸரஸ்வதியா? ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைத் தேடும் லக்ஷ்மிதேவியா? மஹரிஷிகள்போல இந்திரியங்களை ஜயித்தவளாகிப்

ளாகிப் புருஷனைத் தேடும் நீ யார்? உன்னுடைய பர்த்தா உன்னுடைய பாதத்தை அடைந்ததாலேயே ஸகல காமங்களையும் அடைந்தவராக ஆகிறார். உன்னுடைய கையிலிருந்த தாமரைமலர் எவ்விடத்தில்விழுந்தது? ஓ அழகான தொடைகளுள்ளவளே! மேற்சொல்லிய ஸ்திரீகளுக்குள் உன்னை ஒருத்தியாகவும் சொல்ல நியாயமில்லை; ஏனென்றால், தேவதைகள் பூமியின்மீது நிற்கமாட்டார்கள். நீயோ பூமியில் நிற்கிறாய். ஆனதால் வீரர்களுக்குள் சிறந்தவனாகிய என்னைப் பர்த்தாவாக அடைந்து, நீ இந்தப் பட்டணத்தை லக்ஷ்மீ தேவியானவள் மஹாவிஷ்ணுவுடன் வைகுண்டத்தைப்போல அலங்கரிக்கலாம். ஓ அழகானவளே! உன்னுடைய கடைக்கண்ணினால் என்னுடைய இந்திரியங்கள் கலங்கின. வெட்கமுள்ளதும், அபிப்ராயத்துடன் கூடியதுமான சிரிப்பினால் மன்மதன் என்னை உபத்திரவிக்கிறான். அதனால் என்னை நீ அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும்; ஓ அழகான புன்சிரிப்புள்ளவளே! அழகான புருவங்களுள்ளதும், அழகான கருவிழிகளுள்ள கண்களுள்ளதும், நாலுபக்கங்களிலும் தொங்கும் கறுத்த மயிர்களுள்ளதும், இனிமையாகப் பேசக்கூடியதுமான முகத்தை வெட்கத்தால் திருப்பிக்கொண்டிருக்கிறாயே? அதனை எனக்குக் காண்பிக்கவேண்டும்" என்று யாசித்தார்.

32—42. ஓ சூராராகிய விதுரரே, இப்படிக் கெஞ்சிக் கேட்கும் புரஞ்சனனைப் பார்த்து, அந்தப் பெண் இவரிடத்தில் ஆசைகொண்டு புரஞ்சனனை நோக்கி, "ஓ புருஷர்களுக்குள் சிறந்தவரே! என்னை யுண்டுபண்ணினவரையும், பெயர் வைத்தவரையும், கோத்திரத்தையும் நான் அறியேன். நான் வஸிக்கும் இந்த நகரத்தை யுண்டுபண்ணினவர் இன்னாரென்றும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இவ்விடத்தில் வஸிப்பதுதான் எனக்குத் தெரியும்;

இந்தப் புருஷர்கள் என்னுடைய தோழர்கள்; இந்தப் பெண்கள் தோழிகள்; நான் தூங்கும்பொழுது இந்த ஸர்ப்பமானது இந்தப் பட்டணத்தை விழித்துக்கொண்டு காப்பாற்றுகிறது. தெய்வாதீனமாக நீர் இவ்விடம் வந்தீர். என்னுடைய பந்துக்களை வைத்துக்கொண்டு உம்மைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளுகிறேன்; என்னுடன் கிராம்ய மான போகங்களெல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கலாம்; என்னால் உண்டுபண்ணப்படும் காமபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு வெகுகாலம் ஒன்பது வாசல்களுள்ள இந்த நகரத்தில் வஸியும்; மேலும், உம்மைவிட்டு இரதியை அறியாதவனும் வேதத்தால் நிஷேதிக்கப்படாத ஸுகத்தில் ஆசையில்லாதவனும், பரலோக சிந்தையற்றவனும், இவ்வுலகத்திய சிந்தையில்லாதவனும், பசுவிற்கு ஸமானனுமாகிய எவனைப் பர்த்தாவாக அடையப்போகிறேன். பிரவிருத்தி தர்மமாகிய கிருஹஸ்த தர்மத்தில் அர்த்தகாமங்கள், புத்திர ஸுகம், மோக்ஷம், கீர்த்தி, துக்கமற்ற உலகங்கள் ஆகிய இவைகள் கிடைக்கின்றன. இதுவே தர்மம். இதனை ஸன்யாஸிகள் அறியமாட்டார்கள். கிருஹஸ்தாசிரமம் பிதிருக்கள், தேவர்கள், மஹரிஷிகள், மனிதர்கள், மற்ற பிராணிகள் ஆகிய இவர்களுக்கும், தனக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஓ சூரரே! என்னைப்போன்ற எந்த ஸ்திரீ தாமாக வந்தவரும், கீர்த்தியுள்ளவரும், தாதாவாயும், பிரியமான பார்வையுள்ளவருமான உம்மைப் போன்ற புருஷனைப் பர்த்தாவாக வரிக்கமாட்டாள்? ஸர்ப்பத்தின் உடல்போன்ற உம்முடைய கைகளைப் பார்த்து எவளுடைய மனந்தான் ஆசைப்படாது? நீர் அனுதர்களுடைய மனக் கவலையைக் கருணை நிறைந்த பார்வையால் போக்கடிப்பதற்காக ஸஞ்சரிக்கிறீர்" என்றாள்.

43—62. இப்படி அவ்விருவர்களும் பேசிக்கொண்டு அந்தப் பட்டணத்தில் பிரவேசித்து அநேக வருஷங்கள் ஸந்தோஷமாக வஸித்தார்கள். அவ்விடத்தில் புரஞ்சனன் பாடகர்களுடைய கானத்தைக் கேட்டும், ஸ்திரீகளுடன் விளையாடிக்கொண்டும், கோடைக்காலத்தில் ஜலக்கிரீடை செய்தும் ஸந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழித்தார். அந்தப் பட்டணத்திற்கு ஏழு வாசல்கள் மேலே இருக்கின்றன. இரண்டு வாசல்கள் கீழாக இருக்கின்றன. அதற்கு அதிபதி இன்னாரென்று தெரியவில்லை. ஐந்து வாசல்கள் கிழக்கே யிருக்கின்றன. தெற்கில் ஒன்றும், வடக்கில் மற்றொன்று மிருக்கிறது. இரண்டு வாசல்கள் மேற்கே இருக்கின்றன. கத்யோதம், ஆவிர்முகியென்ற இரண்டு வாசல்களும் கிழக்கில் ஒரே இடத்திலிருக்கின்றன. அவைகள் வழியாகப் புரஞ்சனன் தியுமான் என்ற தோழனுடன் விப்பிரர்ஜித மென்ற தேசத்திற்குப் போகிறார். நளினீ, நாளினீ என்ற இரண்டு வாசல்கள் ஒரே இடத்திலிருக்கின்றன. அவைகளின் வழியாகப் புரஞ்சனன் அவதூதனென்ற தோழனுடன் ஸௌரபமென்ற தேசத்திற்குப் போவது வழக்கம். முக்யை யென்ற கிழக்கிலிருக்கும் வாசல் வழியாக அவ்வரசர் இரஸஜ்ஞனென்ற தோழனுடன் பஹுதன மென்ற தேசத்திற்கும், விபணனென்பவனுடன் ஆபண மென்ற தேசத்திற்கும் செல்வார். மேலுமவர் பிதிருஹு வென்ற தெற்கு வாசல் வழியாகச் சுருததரனென்ற தோழனுடன் தக்ஷிணபாஞ்சாலத்திற்குப் போகிறார். தேவஹு யென்ற வடக்கு வாசல் வழியாக சுருததரனுடன் உத்தர பாஞ்சாலஞ் செல்லுகிறார். ஆஹுரியென்ற மேற்கு வாசல் வழியாக துர்மதனுடன் கிராமகமென்ற தேசத்திற்குப் போகிறார். நிருதியென்ற மற்றொரு மேற்கு வாசல் வழியாக உலுப்தக னென்பவனுடன் வைசஸமென்ற

தேசஞ் செல்லுகிறார். மேலும் அந்தப் பட்டணத்திய ஜனங்களுக்குள் நிர்வாக், பேசஸ்கிருத் என்னுமிருவர்கள் கண்ணில்லாதவர்கள். அவர்களில் நிர்வாக் என்பவனுடைய ஸஹாயத்தால் கண்ணுள்ளவர்களுக்கு அதிபதியான புரஞ்சனன் நடக்கிறார். பேசஸ்கிருத் என்பவனுடைய ஒத்தாசையால் காரியங்களைச் செய்கிறார். அவர் விஷூசீனனுடன் அந்தப்புரஞ் சென்றால் அப்பொழுது ஸ்திரீ, புத்திரன் ஆகிய இவர்களால் ஏற்படும் மோஹத்தையாவது, பிரஸாதத்தையாவது, ஸந்தோஷத்தையாவது அடைகிறார். இம்மாதிரி அவ்வரசர் மிக்க காமியாகி, விஷயங்களில் ஆசைப்பட்டு விவேகமில்லாமல் தம்முடைய பார்யையின் இஷ்டப்படி நடந்தார். எப்படியெனில், — தம்முடைய பத்தினி மத்யத்தைக் குடித்தால் தாமும் மத்யபானஞ் செய்தார். அவள் சாப்பிடும்பொழுது இவரும் புசித்தார். அவள் பக்ஷணங்களை யுட்கொள்ளும்பொழுது இவரும் பக்ஷணத்தைப் புசித்தார். அவள் கானஞ்செய்யும்பொழுது கானஞ்செய்கிறார். அவள் அழுதால் இவரும் அழுகிறார். அவள் சிரித்தால் இவரும் சிரிக்கிறார். அவள் பேசும் பொழுது இவரும் பேசினார். அவள் ஓடினால் இவரும் ஓடுகிறார். அவள் நின்றால் இவரும் நிற்கிறார். அவள் படுத்திருந்தால் இவரும் படுத்திருக்கிறார். அவள் உட்கார்ந்திருந்தால் இவரும் உட்காருகிறார். எதையாவது அவள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் இவரும் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறார். அவள் பார்க்கும்பொழுது இவரும் பார்க்கிறார். அவள் வாஸனையை மோக்கும்போது இவரும் வாஸனையைக் கிரஹிக்கிறார். அவள் எதனையாவது தொடும் பொழுது இவரும் தொடுகிறார். அவள் துக்கிக்கும்போது இவரும் தீனன்போல் துக்கிக்கிறார். இப்படிப் புரஞ்சனன் தமது ஸ்திரீயினால் வஞ்சிக்கப்பட்டு எல்லாப் பிரகிருதி

களாலும் ஏமாற்றப்பட்டும், ஒன்றையும் விரும்பாமல் விளையாட்டுமிருகம்போல் அவள் செய்த கார்யத்தையே செய்துகொண்டிருந்தார்.

நோட்டு

புரஞ்சனன் — தன்னுடைய கர்மங்களால் சரீரமாகிய பட்டணத்தை யுண்டுபண்ணுவதால், ஜீவனென்று அர்த்தம். அவிஞ்ஞாதன் ஒருவராலும் அறியப்படாத பெயருள்ளவர் = பரமாத்மா. இவர் ஜீவனுக்குத் தோழன். "இரண்டு கருடபக்ஷிகள் ஒன்றுக்கொன்று தோழமை ஒரே மரத்தில் வஸிக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று அந்த மரத்தில் பழுத்த பழத்தைப் புசிக்கிறது. மற்றொன்று பழத்தைப் புசியாமல் ஸாக்ஷியாக இருக்கிறது"—சுருதி. ஸ்ரீத. அந்த அத்தியாயத்தில் அன்யாபதேசமாக அத்யாத்ம விஷயத்தை நாரதர் உபதேசிக்கிறார். ஏன் ஸாக்ஷாத்தாக உபதேசிக்கவில்லையென்றால் தேஹம் முதலியவைகளில் ஆத்மாவென்ற அபிமானமுள்ளவனும், உண்மையில் ஹிதமான புருஷார்த்தத்தை அறியாதவனும், விஷயஸுகமே பரமபுருஷார்த்தமென்று நினைத்தவனுமாகிய புருஷனுக்குத் தத்துவத்தை யுபதேசித்தாலும் அவன் புத்தியில் ஏறமாட்டாவென்று நினைத்து வெகுகாலமாக அப்யஸிக்கப்பட்ட ஸ்திரீகள், புருஷர்கள், கர்ப்பம், ஜனனம், கிழத்தனம், மரணம், ஜாக்ராவஸ்தை, ஸ்வப்பனம், ஸுஷுப்தி முதலிய ஸம்ஸாரத்தை நன்றாக நிரூபித்து, பின்பு அவைகளில் தோஷத்தைக் காண்பித்து, இவைகளை நாம் விட்டுவிடவேண்டும்' என்ற எண்ணத்தை உண்டுபண்ணி, பின்பு தத்துவத்தை யுபதேசித்தால் நன்றாகப் புத்தியில் ஸ்திரமாக இருக்குமென்ற எண்ணத்தால் அன்யாபதேசமாக உபதேசித்தார். ஜீவனை அரசனாகவும், சரீரத்தை அவனுடைய நகரமாகவும் பரமாத்மாவை ஜீவனுக்குத் தோழனாகவும், புத்தியைப் பத்தினியாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'அரசன் இருந்தார்' என்றதால் ஜீவன் அநாதியென்று ஏற்படுகிறது. 'மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவர்' என்றதால் "பாவமற்றவர்; கிழத்தனமற்றவர்; மரணமற்றவர்; சோகமற்றவர்; பசிதாகங்களற்றவர்; ஸத்யகாமர்; ஸத்யஸங்கல்பர்" என்ற சுருதியாலும், "இவர் ஆயுதத்தால் வெட்டமுடியாதவர்; தஹிக்கமுடியாதவர்; ஜலத்தால்

நாசஞ்செய்யமுடியாதவர்; வாயுவினால் உலர்த்தமுடியாதவர்; ஆனதால் நித்தியர்; எங்குமிருப்பவர்; அசையாதவர்; புராண புருஷர்;" என்ற ஸ்மிருதியாலும் உத்கோஷிக்கப்பட்ட குணங்களுள்ளவரென்று ஏற்படுகிறது. அவிஞ்ஞாத—அறியப்படாத பெயருள்ளவர் = (ஒருவருக்கும் அவருடைய பெயர் தெரியாது) பரமாத்மாவின் பெயர் ஒருவராலும் அறியப்படாததாகையால் அவரே தோழரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் அவிஞ்ஞாதரென்றும் பகவானுக்கு ஒரு பெயர் காட்டப்பட்டிருப்பதால், அவிஞ்ஞாதரென்ற பெயருள்ளவரென்றும் சொல்லலாம். 'பெயர் தெரியாது' என்றதால் ஜீவனுக்கு அவருடைய பெயரே தெரியாது. ஸ்வரூபம் எப்படித் தெரியும்? அதுவும் அவனால் அறியப்படாததேயென்று கருத்து-வீர. அலேந்தும்-நல்ல சரீரத்தையடைய வேண்டிப் பிரஹ்மாண்டத்திலுள்ள தேவசரீரம் முதலியவைகளிலும், ஸ்தாவர சரீரங்களிலும் பிரவேசித்து அலைந்தான். கதையின் அழகுக்காகப் பட்டணத்தை வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பத்து வேலைக்காரர்கள் =பத்து இந்திரியங்கள். அவைகளுடைய விருத்திகளே அவைகளின் பரிசாரகர்கள். ஐந்து தலைகளுள்ள—ஐந்து வியாபாரங்களுள்ள பிராணன். தெய்வாதீனமாக—பெயர் முதலியவை எனக்குத் தெரியாமலிருந்தாலும், ஒன்பது துவாரங்களுள்ள மனுஷ்ய சரீரத்தைத் தெய்வச்செயலாக அடைந்தீர். இதில் விஷயஸுகங்களை அடையலாம். வீர. ஜலக்கிரீடை—மூலத்தில் ஹ்ராதினி யென்றிருப்பதால் ஸகல இந்திரியங்களுடன் ஜாக்ராவஸ்தையில் விஷயஸுகத்தை அனுபவித்து, அந்த அவஸ்தையில் நேர்ந்த களைப்பை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காக ஸ்வப்னாவஸ்தையை அடைந்தார். ஏழு வாசல்கள்—இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்குகள், இரண்டு காதுகள், முகம் ஆகிய ஏழு. இரண்டு வாசல்கள்—குதம், குறி ஆகிய இரண்டு. கத்யோதம்—மின்மினிப் பூச்சிபோல் அற்ப பிரகாசமுள்ள இடது கண். ஆவிர்முகி—பிரகாசமுள்ள வலது கண். தியுமான்—சக்ஷுரிந்திரியம், அதனுடன் பிரகாசிக்கும் விஷயத்தை அடைகிறான். நளினீ, நாளினீ-இரண்டு மூக்குகள், அவைகளின் வழியாக வாயுதேவதாகமான கிராணேந்திரியத்துடன் ஜீவன் வெளியில் சென்று வாஸனையைக் கிரஹிக்கிறான். முக்யை—முகம். ரஸஜ்ஞ—நாக்கு. பஹூதன—சித்திரான்னம் முதலியவை. விபணம்—வாகிந்திரியம். ஆபணம்—பேச்சு.

இதன் விபரங்கள் யாவும் இந்த நான்காவது ஸ்கந்தத்தின் இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்தில் மூலத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவாதலால் அதிகமாக எழுதுவதை இங்கு நிறுத்தினோம்.

அத்தியாயம் 26

(முன் அத்தியாயத் தொடர்ச்சி)

1—16. அந்த வீரராகிய அரசர் இரதத்தின்மீதேறி வேட்டைக்காக வனஞ்சென்றார். அந்த இரதத்தில் ஐந்து குதிரைகள் கட்டியிருக்கின்றன. அது வெகு வேகமாகச் செல்லக்கூடியது; இரண்டு ஈஷா தண்டமுள்ளது; இரண்டு சக்கரங்களுள்ளது; ஒரு அச்சுள்ளது; மூன்று துவஜமரங்களுள்ளது; ஐந்து ஸத்திபந்தங்களுள்ளது; ஒரு கடிவாளமுள்ளது; ஒரு ஸாரதியுள்ளது; ஒருவர் உட்காரக்கூடிய ஸ்தலமுள்ளது; இரண்டு ஏர்க்கால்களுள்ளது; ஐந்து பிரஹரணமுள்ளது; ஏழு வரூதமுள்ளது; (இரதத்திற்கு மேற்புறத்தில் போட்டிருக்கும் புலித்தோல் முதலியவை) ஐந்து கதிகளுள்ளது; தங்கமயமான ஸாமக்கிரிகளுள்ளது; பதினொரு ஸேனாபதிகளுக்கு அதிபதியான அந்தப் புரஞ்ஜனன் ஸ்வர்ண கவசத்தைத் தரித்து, குறையாத பாணங்களுள்ள தூணீரமுள்ளவனாகி ஐந்து தாழ்வரைகளுள்ள வனஞ்சென்று பாணம், வில் ஆகிய இவைகளை வைத்துக்கொண்டு மிக்க கர்வத்துடன் வேட்டையாடுவதில் மிகுந்த ஆசையுடன் வேட்டையாடினார். ஆனால் பத்தினியை மட்டில் அழைத்துப் போகவில்லை. மேலுமவர் அசுரர்களுடைய சுவாபத்தை அங்கீகரித்து, கருணையற்றவராகி, கூர்மையான பாணங்களால் காட்டு மிருகங்களைக் கொன்றார்; (க்ஷத்திரியர்களுக்கு வேட்டையாடுவது தோஷமல்லவே, ஏன்

அதனைத் தோஷமாகக் கூறப்படுகிறதென்றால், ஸமாதானஞ் சொல்லப்படுகிறது.) அரசர்கள் வேட்டையாடி மிருகங்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று விதியில்லை; ஆகையால் மிருகங்களைக் கொல்வார்களாகில் சிராத்த முதலியவைகளுக்காக மிருகங்களைக் கொல்லக்கூடாது; பிரஸித்தமான சிராத்தங்களாக இருக்கவேண்டும். அதிலும் சுத்தமான மிருகங்களையே கொல்லவேண்டும்; அதிலும் வனத்தில் அடிக்கலாமேயொழிய மற்றவிடத்தில் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது; அதிலும் எவ்வளவு வேண்டுமோ, அதற்குமேல் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. வித்வானாகிய எந்தப் புருஷன் இம்மாதிரி நியதமான கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ, அவனுக்கு ஞானமுண்டாகுமாதலால் அந்தக் கர்மம் பந்தகமாகிறதில்லை, விதியை மீறிக் கர்மங்களைச் செய்பவன் கர்த்தாவென்ற அபிமானமுள்ளவனாகி, கர்மத்திற்குக் கட்டுப்படுகிறான். பின்பு குணங்களில் மூழ்கி நரகத்தை அடைகிறான். இப்படி அரசருடைய பலவகையான இறக்கைகளுள்ள பாணங்களால் பேதிக்கப்பட்டு அநேக மிருகங்கள் நாசமாயின. கருணையுள்ளவர்களால் அது ஸஹிக்க முடியாததாக இருந்தது. சசங்கள் (முயல்கள்), பன்றிகள், மஹிஷங்கள், கவயங்கள், ருருக்கள், சல்யகங்கள் முதலிய சுத்தமானவைகளையும், அசுத்தமானவைகளையும் கொன்று அரசன் மிகவும் களைப்படைந்தார்; பின்பு தமது பட்டணத்திற்கு வந்து அந்தப்புரம் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து உசிதமான ஆகாரத்தைப் புசித்து, சிரம பரிஹாரமடைந்து படுத்துக்கொண்டார். அப்பொழுது நல்ல சந்தனம் பூசிக்கொண்டார். புஷ்பமாலைகளைத் தரித்தார்; தூபவாஸனையை மோந்தார். ஸகல அவயவங்களையும் அலங்கரித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது பத்தினியை பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாயிற்று. அப்

பொழுது அவ்வரசர் வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவராகவும், ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவரும், தம்மையும் பிறரையும் மறந்தவரும், மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்ட மனமுள்ளவருமாக இருந்தபடியால் தம்முடைய பத்தினியை எங்கும் தேடிப்பார்த்தார். அப்படியும் அவள் காணப்படவில்லை. பின்பு மனவருத்தமடைந்து அந்தப்புர ஸ்திரிகளை நோக்கி, "ஓ ஸ்திரிகளே! நீங்களும், உங்களுடைய யஜமானிகளும் முன்போல க்ஷேமமாயிருக்கிறீர்களா? கிருஹத்தில் மாதாவாவது, பதிவிரதையான பத்தினியாவது இல்லாவிடில் அந்தக் கிருஹத்திலிருக்கும் ஸம்பத்துக்கள் பிரகாசிக்கிறதில்லை. சக்கரம் முதலியவைகளற்ற இரதம்போன்ற அப்படிப்பட்ட வீட்டில் விவேகியான எவன்தான் தீனனாக வஸிப்பான்? என்னுடைய பத்தினியானவள் துக்கஸமுத்ரத்தில் மூழ்கும் என்னை அடிக்கடி ஸமாதானஞ்செய்து, ஸந்தோஷப்படுத்துவாளே; அவள் எவ்விடத்தில் இருக்கிறாள்?" என்று கேட்டார்.

17. அதனைக் கேட்ட ஸ்திரீகள், "சத்துருவைக் கொல்லும் பராக்ரமமுள்ள ஓ மஹாராஜனே! உம்முடைய பத்தினியானவள் என்ன எண்ணங்கொண்டிருக்கிறாள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை; தரையில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள், பாரும்" என்று சொன்னார்கள்.

18—26. அதனைக் கேட்ட புரஞ்சனர் தேஹாபிமானத்தை விட்டுப் பூமியில் படுத்திருக்கும் பத்தினியைப் பார்த்து மனங்கலங்கி மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தார். பிறகு அவர் மிகுந்த வருத்தத்துடன் மெதுவான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவளை ஸமாதானஞ்செய்து தம்மிடத்தில் அவளுக்குப் பிரணயகோப மிருக்கிறதாகத் தெரிந்து கொண்டார். நல்வார்த்தை சொல்வதில் ஸமர்த்தராகிய

அந்தப் புரஞ்சனன் அவளை மெள்ள மெள்ள ஸமாதானஞ் செய்தார். அவளைத் தம்முடைய மடியில் வைத்துக்கொண்டு கால்களையும் பிடித்தார். மேலுமவர் பத்தினியை நோக்கி, "ஓ அழகானவளே! யஜமானர்கள், வேலைக்காரர்கள் குற்றஞ்செய்தாலும், அவர்களைத் தங்களுக்கு ஸ்வாதீனர்களாகச் செய்துகொண்டு சிக்ஷிக்கவேண்டும்; அப்படிச் சிக்ஷிக்கப்படாத வேலைக்காரர்கள் புண்ணியம் பண்ணுதவர்கள் என்பது நிச்சயம். பிரபு வேலைக்காரனைச் சிக்ஷிப்பது அனுக்கிரஹமாக ஆகிறது. பந்துக்களால் செய்யப்பட்ட சிக்ஷையைப்பற்றி எவன் துக்கிக்கிறானோ, அவன் அஞ்ஞானியாம். ஓ தைரியமுள்ளவளே! அழகான பற்களுள்ளவளே! அழகான புருவங்களாலும், புன்சிரிப்பினாலும், கடைக்கண் பார்வையாலும், கறுத்த மயிர்களாலும், அழகானதும் உயர்ந்த மூக்குள்ளதும், இனிமையான வார்த்தையுள்ளதுமான முகத்தைப் பந்துவாகிய எனக்குக் காண்பிக்கவேண்டும். சூரனுடைய பத்தினியே! உனக்கு யார் குற்றஞ்செய்தாரோ அவர் பிராம்மணர்கள், பகவத் பக்தர்கள் ஆகிய இவர்களைத் தவிர வேறு யாராயிருந்தாலும் அவனை சிக்ஷிக்கிறேன். ஆனால் மூன்று உலகத்திற்கு வெளியிலும்கூட உனக்கு அபராதஞ் செய்தவன் பயமில்லாமல் சந்தோஷமாக வஸிக்கமாட்டான். (என்னிடத்திலிருந்து பயந்து தானாகவே மரணமடைவான்.) உன்னுடைய முகமானது இதற்குமுன் இம்மாதிரி இருந்ததில்லை; நெற்றியில் திலகமில்லை; முகமானது அழுக்கடைந்திருக்கிறது; சந்தோஷமற்றதாயிருக்கிறது; அழகான உன்னுடைய ஸ்தனங்கள் துக்கத்தால் வாடினவைகளாக இருக்கின்றன. கோவைப்பழம் போன்ற உதடு தாம்பூலச் சிவப்பு இல்லாமலிருக்கிறது; ஆனதால் உன்னை விட்டுத் தனியாக வேட்டைக்குப் போனதால் குற்றஞ்

செய்தவனாக ஆகிறேன்; ஆனாலும் நான் உனக்கு ஸுஹிருத்தானபடியால் என் குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும்; மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டுத் தைரியமில்லாமல் வருத்தப்படுகிறவரும், ஸ்வாதீனப்பட்டவருமாகிய பர்த்தாவை எந்த ஸ்திரீ தான் ஆராதிக்கமாட்டாள்" என்று சமாதான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.

அத்தியாயம் 27

(முன் அத்தியாயத் தொடர்ச்சி)

1—12. புரஞ்சனனுடைய பத்தினியும், புரஞ்சனியென்னும் பெயருள்ளவளுமான அந்தப் பெண் இம்மாதிரி புரஞ்சனனை வசப்படுத்திக்கொண்டு இரமித்தாள். பிறகு அவள் ஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல வஸ்திரங்களை யுடுத்திக் கொண்டும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டும், மேலான அன்னத்தைப் புசித்து அரசருடைய சமீபம் வந்தாள். அவளைப் பார்த்து அரசர் சந்தோஷமடைந்து அவளை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு இரஹஸ்யத்தில் அவள் வார்த்தையைக் கேட்டு அதனால் புத்தி மயக்கமடைந்து, ஸ்திரீயினால் பீடிக்கப்பட்டவராகி, இரவு, பகல் என்ற எண்ணமற்று, தம்முடைய ஆயுஸ்ஸு செலவாகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவராக இருந்தார். அதனால் அவருக்குத் தம்முடைய ஆத்மாவாவது, பிறராவது, பிறருடைய ஸ்வரூபமாவது தெரியவில்லை. இந்தப் புரஞ்சனியினுடைய ஸ்வரூபமே அவரால் அறியப்பட்டது. இப்படி அவ்வரசர் மன்மதனால் கலங்கிய மனமுள்ளவராகி அவளுடன் இரமித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய யௌவன வயது முழுவதும் அரைக்ஷணம்போல் சென்றது.

அந்தப் புரஞ்சனனுக்கு நூற்றுப்பதினொரு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அப்பொழுது அவருடைய வயதில் பாதி சென்றது. பின்பு பிதிருகுலத்திற்கும், சஹோதரர்களுக்கும் கீர்த்தியை விருத்திபண்ணக்கூடிய நூற்றுப்பத்து பெண்கள் பிறந்தார்கள். புரஞ்சனனுடைய புத்திரிகளான அவர்களெல்லோரும் நல்ல சுபாவமுள்ளவர்கள்; ஔதார்ய குணமுள்ளவர்கள். அப்பொழுது புரஞ்சனன் தம்முடைய புத்திரர்களுக்குத் தகுந்த ஸ்திரீகளை விவாஹஞ் செய்துவைத்ததுமன்றி, பெண்களுக்கும் தகுந்த புருஷர்களைத் தேடி விவாஹஞ் செய்வித்தார். அந்தப் புத்திரர்களுக்கு ஒவ்வொருவர்களுக்கும் தனித்தனியே நூறு புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அதனால் பாஞ்சால தேசத்தில் புரஞ்சனனுடைய வம்சமானது விருத்தியாயிற்று. அப்பொழுது அவ்வரசர் தம்முடைய புத்திரர்களையும் அவர்களுடைய புத்திரர்களையும் பார்த்து அவர்களிடத்தில் அபிமானம்வைத்து விஷயங்களில் மூழ்கியிருந்தார். பின்னுமவர் நீர் யாகங்களை அனுஷ்டித்ததுபோல் பலவகையான பயனை உத்தேசித்து யாகங்களைச் செய்து, அவைகளில் பசுக்களைக் கொன்று தேவர்களையும், பிதிருக்களையும், பூதபதிகளையும் பூஜித்தார். இப்படி குடும்ப விஷயத்தில் ஆசையுள்ளவரும், தமக்கு அனுகூலமான கர்மங்களைச் செய்வதில் ஜாக்கிரதையுற்றவருமான புரஞ்சனருக்கு ஸ்திரீகளிடத்தில் மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களுக்கு எது விரோதியோ, அந்த ஜரை (கிழத்தனம்) நேர்ந்தது.

13 – 18. அப்பொழுது சண்டவேகனென்ற ஒரு கந்தர்வராஜன் இருந்தான். அவனுக்கு மிக்க பலிஷ்டர்களான முந்நூற்று அறுபது கந்தர்வர்கள் வேலைக்காரர்களாக இருந்தார்கள். மேலும் அவனுக்கு வெண்மை நிறமுள்ளவர்களும், கருமைநிறமுள்ளவர்களுமான முந்நூற்று

அறுபது ஸ்திரீகள் வேலைக்காரிகளாக இருந்தார்கள். அந்தச் சண்டவேகனுடைய வேலைக்காரர்கள் புரஞ்சனனுடைய பட்டணத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள யத்தனித்தார்கள். அப்பொழுது அந்தப் பட்டணத்துத் தலைவனாகிய பிரஜாகரன் என்பவன் அந்த எழுநூற்றிருபது கந்தர்வர்களுடன் தானொருவனாக நூறு வருஷம் யுத்தஞ்செய்தான். அந்தப் பிரஜாகரன் வெகுகாலம் யுத்தஞ்செய்தும் எதிரிகள் அநேகர்களாக விருந்தபடியால், தான் களைப்படைந்து பிராண சம்சயத்தை அடைந்து பட்டணத்து ஜனங்களுடனும், பந்துக்களுடனும் மிகவும் கவலையடைந்தான். அந்தப் புரஞ்சனன் பாஞ்சால தேசத்தில் தம்முடைய வேலைக்காரர்களால் கொடுக்கப்படும் வஸ்துக்களைப் புசித்து, ஸ்திரீயால் ஜயிக்கப்பட்டு பட்டணத்துக்கு நேர்ந்த பயத்தை அறியாதவராகவே யிருந்தார்.

19—30. இப்படியிருக்கையில் காலனுடைய பெண் துர்பகா என்னும் பெயருள்ள ஒருத்தி தனக்குத் தகுந்த புருஷனைத் தேடி, மூவுலகமும் அலைந்தாள். "ஓ பிராசீனபர்ஹிஸ்ஸே! அவளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள ஒருவரும் சம்மதிக்கவில்லை; அவள் முன்காலத்தில் தன்னை அங்கீகரித்த பூருவிடம் சந்தோஷித்து அவருக்கு வரத்தை (ராஜ்யத்தை) கொடுத்தவள்; நான் பிரஹ்ம லோகத்திலிருந்து பூமியில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது தெய்வச் செயலாக என்னைக் கண்டாள்; தன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொண்டாள்; அதற்கு நான் சம்மதிக்காததனால் அவள் என்னை நோக்கி, "ஓ முனியே! என்னுடைய வேண்டுகோளின்படி நீர் நடவாததினால் நீர் எப்பொழுதும் ஒரேவிடத்தில் இல்லாமல் அலைந்துகொண்டிருப்பீர்" என்று நிவர்த்திக்க

முடியாத சாபத்தைக் கொடுத்தாள். பின்பு நான் அந்தக் கால கன்னிகையை நோக்கி, "யவனர்களுக்கு அதிபதியான பயன் என்பவனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்" என்று சொன்னேன். அதனைக் கேட்டு அவள் பயனிடஞ் சென்று, "ஓ வீர! யவனர்களுக்கு அதிபதியான உம்மை நான் வரிக்கிறேன்; உம்முடைய விஷயமாய்ச் செய்யப்பட்ட சங்கல்பமானது ஒருபொழுதும் நாசமடைகிறதில்லை. உலகத்திலும், வேதத்திலும் எதனைக் கொடுக்கலாமென்றும், பிரதிக்ரஹிக்கலாமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அதனைப் பிறர் யாசிக்க எவன் கொடுக்கவில்லையோ, கொடுப்பதை எவன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையோ, அவ்விருவர்களும் அஞ்ஞர்கள். அவர்களைப்பற்றி சாதுக்கள் துக்கிக்கிறார்கள். உபத்திரவமடைந்தவர்களிடத்தில் தயை செய்வதே புருஷனுக்குத் தர்மம். ஆகையால் என்னிடம் தயை செய்து சந்தேஹமின்றிக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளும்" என்று வேண்டிக்கொண்டாள். அதனைக் கேட்ட யவனேசுவரன் எல்லாருக்கும் மரணமுண்டுபண்ணவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ள அந்தப் பெண்ணை நோக்கி, "நீ அஸத்தான ஸ்திரீகளுக்குள் சிறந்தவள். அதனால்தான் உன்னை ஒருவரும் விரும்பவில்லை. ஆனாலும் உனக்குத்தகுந்த புருஷன் ஒருவன் இருக்கிறான். நான் ஞானதிருஷ்டியால் தெரிந்து கொண்டேன். இந்த உலகம் முழுவதும் உனக்குப் புருஷனே. நீ ஒருவருக்கும் தெரியாத நடையுடையவளாகக் கர்மத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட இந்த உலகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிரு. என்னுடைய யவன ஸைன்யத்துடன் சேர்ந்து பிரஜைகளை நாசஞ்செய்வாய். பிரஜ்வாரனென்கிற இவன் (வைஷ்ணவ ஜ்வரம்) எனக்கு சஹோதரன்; நீ எனக்கு சஹோதரியாக இருக்கக்கடவாய். உங்களிருவர்களுடன் இந்த உலகத்தில் பயங்கரமான சைன்யத்துடன்

ஒருவருக்கும் தெரியாமல் சஞ்சரிக்கிறேன்" என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

நோட்டு

பிள்ளைகள்—இந்திரியங்களுடைய மாறுதல்கள். பெண்கள்—புத்தியின் வியாபாரங்கள். பிள்ளைகள் 111 என்றும், பெண்கள் 110 என்றும் சொல்லியிருப்பதால் கிருஹஸ்தர்களுக்குப் பெண்கள் குறைந்தும், புத்திரர்கள் அதிகர்களாகவுமிருப்பதே அழகு என்று காட்டப்பட்டது. சண்டவேகன்—பயங்கரமாகிய வேகமுள்ள காலம். கந்தர்வர்கள்—முந்நூற்று அறுபது பகல்கள். ஸ்திரீகள்—இராத்திரிகள். சுக்லபக்ஷராத்திரிகள் வெண்மைநிறமுள்ளவை. கிருஷ்ணபக்ஷ இராத்திரிகள் கருமைநிறமுள்ளவை. காலகன்னிகா—ஜரையென்று சொல்லப்படும் கிழத்தனம். பயன்—மிருத்யுவே பயனெனப்படுகிறான்.

அத்தியாயம் 28

புரஞ்சனன் ஸ்திரீயாக மாறினது

1—28. "ஓ! பிராசீன பர்ஹிஸ்ஸே! பயனென்பவருடைய சைன்யங்கள் மிருத்யுவின் ஆஞ்ஞையின்படி பிரஜ்வாரன், காலகன்யை ஆகிய இவர்களுடன் பூமியில் ஸஞ்சரித்தார்கள். ஒருகால் அவர்கள் பூமியிலுள்ள சகல விதமான போகத்தால் நிறைந்ததும், முதிர்ந்த வயதுள்ள ஸர்ப்பத்தால் காப்பாற்றப்பட்டதுமான புரஞ்சனனுடைய பட்டணத்தை முற்றுகை செய்தார்கள். கால கன்னிகையென்பவள் புரஞ்சனனுடைய பட்டணத்தை பலாத்காரமாக அனுபவித்து வந்தாள். அவளால் அனுபவிக்கப்படும் புருஷன் உடனே பலமற்றவனாக ஆகிவிடுவான். அவளால் அனுபவிக்கப்படும் அந்தப்பட்டணத்தில் நாலு பக்கங்களிலும் யவனுடைய சைன்யங்கள் பிரவேசித்து மிகவும்

உபத்திரவப்படுத்தினார்கள். அந்தக் கால கன்னிகை பட்டணத்தில் பிரவேசித்தது முதல் அந்தப் பட்டணத்திற்கு அபிமானியும், குடும்பத்தில் மமதை (என்னுடையது என்ற புத்தி) உள்ளவனுமான புரஞ்சனன் பலவகையான தாபங்களை யடைந்தான். அப்பொழுது புரஞ்சனனுக்குச் சரீரத்தில் சோபை குறைந்தது. அவன் மிகவும் தீனனாகவும், விவேகமற்றவனாகவு மிருந்தான். அவனுடைய ஐசுவர்யம் கந்தர்வர்களாலும், யவனர்களாலும் அபஹரிக்கப்பட்டது. அந்தப் பட்டணமானது நாசமாயிற்று. புத்திரர்களும், பேரர்களும், மந்திரி முதலியவர்களும், பத்தினியும், புரஞ்சனனிடத்தில் பிரீதியில்லாதவர்களாக இருந்தது மன்றி விரோதிகளாயு மிருந்தார்கள். அந்தப் பாஞ்சால தேசம் முழுவதும் சத்துருக்களால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. புரஞ்சனன் காலகன்னிகையால் பீடிக்கப்பட்டான். இவைகளெல்லாவற்றையும் பார்த்து அவ்வரசன் அதற்குப் பதில் செய்யமுடியாதவனாக மிகுந்த கவலையடைந்தான். ஆனாலும் முன் அனுபவிக்கப்பட்ட காமங்களைத் திரும்பவும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவனாக இருந்தான். ஆனாலுமவன் புத்திரர்கள், ஸ்திரீ ஆகிய இவர்களுடைய பிரீதி இல்லாததாலும், அந்த நகரமானது கந்தர்வர்களாலும், யவனர்களாலும், காலகன்யையாலும் நாசம் பண்ணப்பட்டிருந்ததாலும், அதைவிட்டு வெளியேபோவதற்கு முயன்றான். ஆனாலும், அதனை விட்டுப்போக உண்மையில் ஸம்மதமில்லை. இந்த சமயத்தில் பயனென்பவனுடைய தமையனாகிய பிரஜ்வாரன் அவ்விடம் வந்து தன்னுடைய சஹோதரனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் அந்தப் பட்டணத்தை எரித்தான். இப்படி அந்தப் பட்டணமானது எரியும்பொழுது அதற்கு அபிமானியான புரஞ்சனன், பட்டணத்து ஜனங்கள், தன்னு

டைய பத்தினி, புத்திரன் முதலியவர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் மிக்க தாபத்தையடைந்தான். இப்படி அந்த நகரத்தில் வஸிக்கமுடியாமல் உபத்திரவம் நேர்ந்தபடியால் மரத்தின் பொந்திலிருந்து ஸர்ப்பம் கிளம்புவதுபோல அதிலிருந்து வெளியில் செல்ல விரும்பினான். கந்தர்வர்களால் கைகால்கள் முறிக்கப்பட்டவனும், பௌருஷமற்றவனுமான அந்தப் புரஞ்சனனுடைய கழுத்தை யவனர்கள் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது அவன் அழுததுமன்றிப் பெண்கள், புத்திரர்கள், பேரர்கள், நாட்டுப்பெண்கள், மணப்பிள்ளைகள், வேலைக்காரர்கள், வீடு, பொக்கிஷம் முதலியவைகளை 'நான், என்னுடையது' என்று அபிமானத்தால் தன்னுடையதாக நினைத்து, பத்தினியை விட்டுப் பிரிதல் நேர்ந்த காலத்தில் தனக்குள் யோசிக்கலானார். எப்படியெனில், நான் பரலோகஞ் சென்றபின் அநாதையான என்னுடைய பத்தினி தனியாகக் குழந்தைகளுடன் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு எப்படி ஜீவிக்கப்போகிறாள்? நான் புசிப்பதற்கு முந்தி அவள் புசிக்கமாட்டாள். நான் ஸ்நானம் பண்ணாமலிருந்தால் அவளும் ஸ்நானம் செய்யமாட்டாள். நான் கோபங்கொண்டால் அவள் பயப்படுவாள். நான் அதட்டினால் மௌனமாக இருப்பாள். ஒவ்வொரு சமயத்திலும் எனக்குத் தக்க ஆலோசனை சொல்லி, புத்தி புகட்டுவாள். நான் தேசாந்தரம் போயிருந்தால் துக்கப்படுவாள். சூரனைப் பெற்றவளானாலும், பர்த்தாவினுடைய விரஹத்தை ஸஹியாமல் மரணமடைகிறதென்ற கிருஹஸ்த தர்மத்தை யனுஸரிப்பாள். மேலும், சமுத்ரத்தின் மத்தியில் படகு உடைந்துவிட்டால் அதிலிருந்த ஜனங்கள் கஷ்டப்படுவதுபோல என்னுடைய ஆண்குழந்தைகளும், பெண்குழந்தைகளும் நான் பரலோகஞ்சென்றபின் மிகவும் சிரமப்படுவார்களே என்று யோசித்தான். இப்படி தின

புத்தியினால் துக்கிப்பவனும், துக்கிக்கத்தகாதவனுமான அவனைப் பிடிப்பதற்காகப் பயனென்பவன் அவ்விடம் வந்தான். பிறகு அந்த யவனேசுவரன் பசுவைப்போல் புரஞ்சனனைக்கட்டி, தன்னுடைய வீட்டிற்குக்கொண்டுபோனான். அப்பொழுது புரஞ்சனனுடைய வேலைக்காரர்கள் அழுதுகொண்டு அவன்பின் சென்றார்கள். மேலும் அந்தப் பட்டணத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்த ஸர்ப்பமும், யவனர்களால் பிடிக்கப்பட்டு அவர்களுடன் செல்ல, அந்தப் பட்டணம் ஸ்வரூப நாசத்தை யடைந்து காரணசுரூபமாக ஆயிற்று. அப்பொழுது புரஞ்சனனை யவனர்கள் பலாத்காரமாய் இழுத்துக்கொண்டுபோனதால், அவன் விசேஷ துக்கத்தை யடைந்ததுமன்றி முந்தியிருந்த தோழர்கள் ஒருவரையும் பார்க்கவில்லை. அப்பொழுது அந்தப் புரஞ்சனனால் முந்தி யாகத்தில் ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட பசுக்கள் இவர் செய்த குற்றத்தை நினைத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்துடன் கோடரிகளால் அந்தப் புரஞ்சனனைப் பிளந்தன. அப்பொழுது அந்தப் புரஞ்சனன் கரையற்றதான நரகத்தில் மூழ்கி விவேகமில்லாமல் அனேக வர்ஷங்கள் நரகத்தை யனுபவித்து, தன் பத்தினியையே மனதில் நினைத்துக்கொண்டிருந்ததனால், விதர்ப்பதேசத் தரசனுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தான். (மரணகாலத்தில் எதனை நினைத்துக்கொண்டு உயிரைவிடுகிறானோ, அந்த ஜன்மத்தையே அடைகிறான்.)

29—42. பின்பு மிக்க சூரனாகிய மலயத்வஜ பாண்டியன் மற்ற அரசர்களை ஜயித்து விதர்ப்பனுடைய பெண்ணை விவாஹஞ் செய்துகொண்டார். அந்த மலயத்வஜருக்கு வைதர்ப்பியினிடத்தில் ஒரு பெண்ணும், ஏழு பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். அவ்வேழு பேர்களும் ஏழு திராவிட தேசத்தரசர்கள். அவர்களெல்லோருக்கும் அற்

புதக்கணக்கான பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்த வம்சத்திய பல அரசர்களால் இப்பூமி பிந்திய மன்வந்தரங்களிலும் காப் பாற்றப்படுகிறது. மலயத்வஜருடைய பெண்ணாகிய திருதவி ரதை என்பவளை அகஸ்தியர் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டு, அவளிடத்தில்திருடசுருதர் என்னும் ஒருபுத்திரனை உண்டு பண்ணினார். அவருடைய புத்திரன் இத்மவாஹரென்பவர். மலயத்வஜ பாண்டியர் தம்முடைய புத்திரர்களுக்குப் பூமி யைப்பிரித்துக் கொடுத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவை ஆரா திக்கவிரும்பி, குலபர்வதம் சென்றார். அவருடைய பத்தினி யான வைதர்ப்பியும், புத்திரர்கள், போகங்கள், வீடு முத லியவைகள் ஆகிய இவைகளை விட்டுச் சந்திரனைச் சந்தி ரிகை அனுஸரிப்பதுபோலப் பர்த்தாவினுடைய பின்சென் றாள். தாம்ரபர்ணீ, நவோதகா என்ற நதிகள் அங்கு ஓடு கின்றன. அவைகளில் அந்த அரசன் ஸ்நானம் பண்ணு வதாலும், ஆசமனம் செய்வதாலும் இரண்டு விதமான (மானஸம், காயிகம்) பாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு கிழங்குகள், பழங்கள், வேர்கள், புஷ்பங்கள், இலைகள், திருணங்கள், ஜலம் ஆகிய இவைகளைப் புசித்துக்கொண் டும் தபஸ் செய்தார். அதனால் அவருடைய சரீரம் இளைத் தது. குளிர், உஷ்ணம், காற்று, மழை, பசி, தாஹம், பிரியம், அப்ரியம், ஸுகம், துக்கம் இவைகளை ஜயித்தார். மேலும் தபஸ்ஸினாலும் வித்தையினாலும், கர்மவாசனை களை யொழித்து, இந்திரியம், பிராணன், சித்தம் இவை களை ஜயித்து ஆத்மாவைப் பிரம்மத்தினிடம் சேர்த்தார். பின்னுமவர் ஸ்ரீவாஸுதேவரிடத்தில் சித்தத்தைச் செலு த்திக் கட்டைபோல அசையாமல் தேவமானத்தால் நூறு வர்ஷங்கள் தபஸ்செய்தார். அதனால் பகவானைத் தவிர வேறு ஒன்றும் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. இன்னுமவர் ஆத்மா வியாபகராகையாலும், தேஹம் முதலியவைகளைப்

பிரகாசிக்கச் செய்பவராகையாலும், அந்தக்காரணத்திற்கு ஸாக்ஷியாக இருப்பதாலும், சரீரம் முதலியவைகளைவிட வேறானதென்று அறிந்து மற்ற விஷயங்களில் ஒழிவடைந்தார். ஸ்வப்பனத்தில் ஆத்மா ஸாக்ஷி பூதனென்று நன்றாய் தெரியவருகிறது. ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவாகிய குருவினால் நேரில் சொல்லப்பட்டதும், எங்கும் பிரகாசிப்பதுமான, ஞானதீபத்தால் ஆத்மாவைப் பரப்ரம்மமாகவும், பரப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாகவும் பாவித்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நிவிருத்தியடைந்தார்.

43—50. அந்த மலயத்வஜருடைய பத்தினியாகிய வைதர்ப்பியானவள் மிகவும் தர்மத்தை யறிந்தவளாகையால் மரவுரியை உடுத்திக்கொண்டு விரதங்களை அனுஷ்டித்து இளைத்த சரீரமுள்ளவளாக, ஒற்றைப் பின்னலுள்ளவளாகப் பர்த்தாவுக்குச் சிச்ருஷை செய்துகொண்டு, போகங்களில் ஆசையை யொழித்து, சுவாலையற்ற அக்னி போலப் புருஷனுக்கு ஸமீபத்திலிருந்தாள். ஆனால் பர்த்தா சரீரத்தை விட்டுவிட்டார் என்பதை அறியாதவளாகையால் முன்போலச் சிசுருஷை செய்தும், அவருடைய பாதங்களைப் பூஜித்தும், அவைகளில் உஷ்ணம் காணப்படாததினால், நடுக்கமடைந்து கூட்டத்தை விட்டுப்பிரிந்த பெண்மான்போலத் தன்னைப்பற்றித் துக்கித்துக்கொண்டு கண்ணீரைப் பெருக்கினாள். அதனால் அவளுடைய ஸ்தனங்கள் நனைந்தன. பின்னுமவள், "ஓ ராஜரிஷியே! எழுந்திரும்; எழுந்திரும்; ஸமுத்திரத்திற்குட்பட்ட இந்தப் பூமியானது திருடர்களான க்ஷத்ரியாதமர்களிடமிருந்து பயப்படுகிறது. அதனைக் காப்பாற்றும்" என்று அவருடைய காலில் விழுந்து அழுது, கட்டைகளால் சிதை யடுக்கி அதில் அவருடைய சரீரத்தை எரித்து, தானும் உடன் கட்டை ஏறுவதற்கு யத்தனித்தாள்.

51—55. அந்த ஸமயத்தில் வெகுநாளாகத் தோழனாகிய அந்தப் பிராம்மணன் (அவிஞ்ஞாதநாமா) அவ்விடம் வந்து இனிமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவளை ஸமாதானஞ்செய்து, "நீ யார்? யாருடைய பெண்? இதோ படுத்திருப்பவன் யார்? எதற்காகத் துக்கிக்கிறாய்? நான் தோழனென்று உனக்குத் தெரியுமா? என்னால் முன்னே பலவகையான சுகத்தை நீ அனுபவித்தாய். ஆனால் என்னை இன்னாரென்று நீ அறியாய். ஆனாலும், அவிஞ்ஞாதனென்ற ஒரு தோழன் உனக்கு இருந்ததாக ஞாபகமிருக்கிறதா? ஓ தோழனே (புருஷனைக் கூப்பிடுவது போல் அழைத்தது முன் ஜன்மத்தில் புருஷனாக இருந்தாய் என்பதைக் குறிக்கிறது) நாமிருவர்களும் ஹம்ஸபக்ஷிகளாக மானஸ ஸரஸ்ஸில் அநேக வர்ஷங்கள் வஸித்தோம். ஆனால் நமக்கு வஸிக்கும் வீடு நிலையில்லை. அப்படியிருக்கும் பொழுது நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து தனியாகக் கிராம்ய சுகத்தில் ஆசைப்பட்டுப் பூமிக்குச் சென்று, அவ்விடத்தில் ஒரு பெண்ணினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதும், ஐந்து தோட்டங்களுள்ளதும், ஒன்பது வாசல்களுள்ளதும், ஒரு காவற்காரனுள்ளதும், மூன்று பிராகாரங்களுள்ளதும், ஆறு குடும்பங்களுள்ளதும், ஐந்து விபணங்களுள்ளதும், ஐந்து சுபாவங்களுள்ளதும், ஸ்திரீயை அரசனாகவுடையதுமான நகரத்தைப் பார்த்தாய்."

56—57. இந்திரிய விஷயங்கள் ஐந்தும் தோட்டங்கள். மூக்கு முதலிய ஒன்பது துவாரங்களே வாசல்கள். பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸுகள், பிராகாரங்கள், இஷ்டமான விஷயங்களைக் கொடுக்கும் இந்திரியங்களே குடும்பங்கள். கிரியா சக்தியே விபணங்கள். ஐந்து பூதங்களே அழிவற்ற பிரகிருதி. சக்திக்கு சுவாதீனனாகிய புருஷன் இதில்

பிரவேசித்து, தன்னுடைய சுரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

58—65. "அந்தப் பட்டணத்தில் நீ பெண்ணைச் பிடித்து ஆத்மஞானமற்று ஸ்திரீயுடன் ரமித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அவளுடைய சம்பந்தத்தால் இம்மாதிரியான கஷ்ட தசையை அடைந்தாய். நீ விதர்ப்பனுடைய பெண்ணல்ல; இவன் உனக்குப் பதியுமல்ல. புரஞ்சனி என்ற பெண்ணுல் ஒன்பது வாசல்களுள்ள பட்டணத்தில் நீ அடைக்கப்பட்டாயல்லவா? இதுதான் என்னுல் உண்டு பண்ணப்பட்ட மாயை. அதனுல் புருஷனுகிய ஆத்மாவை ஸ்திரீயாக நினைக்கிருய். நாமிருவர்களும் ஹம்ஸர்கள்; சுத்தர்கள்; நம்முடைய சுரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். நான்தான் நீர். எனக்கும் உமக்கும் பேதமில்லை. வித்வான்கள் உமக்கும் எனக்கும் கொஞ்சமேனும் பேதமிருக்கிறதாக நினைக்கமாட்டார்கள். புருஷன் எப்படி தன்னுடைய தேகத்தைக் கண்ணுடியில் பார்க்கும்பொழுது பெரிதாகவும், ஒன்ருகவும் பார்க்கிருனே, அவனே அதே சரீரத்தைப் பிறருடைய கண்ணில் மேற்சொல்லியபடி யல்லாமல் மாறுதலாகப் பார்க்கிருனே, அப்படிப்போல நம்மிருவர்களுக்கும் பேதமிருப்பதாகத் தோற்றமேயொழிய உண்மையில் பேதமில்லை. (அவித்தையாலும், உபாதியாலும் பேதமேற்படுகிறது) என்று அந்த ஹம்ஸம் சொல்ல, அதனுல் விவேகமுண்டாகி, துக்கமற்றவனுகி வெகுநாளாக மறைந்திருந்த சுரூப ஞானத்தை ஸ்திரீயாயிருந்த ஹம்ஸமானது அடைந்தது. ஓ பிராசீனபர்ஹிஸ்ஸே! ஸகல ஜகத்ரூபியான கரோக்ஷத்தில் (அப்ரத்யக்ஷம்) பிரியமுள்ளவராகையால் இந்த ஆத்ம தத்துவத்தைக் கதா வியாஜமாக உமக்குச் சொன்னேன்" என்ருர்.

அத்தியாயம் 29

நாரதர் தத்துவத்தை யுபதேசித்தது

1. அதனைக் கேட்ட பிராசீனபர்ஹிஸ் என்பவர் நாரதரை நோக்கி, "பகவன்! உம்முடைய வார்த்தைக்குச் செவ்வையாக எனக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. அது கவிகளுக்குத் தெரியுமேயல்லாமல் கர்மஜடர்களான எங்களுக்குத் தெரியுமா? ஆனதால் அதனை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

2—25. அதனைக் கேட்ட நாரதர் பிராசீன பர்ஹிஸ்ஸை நோக்கி, "புரஞ்சனனென்பவன் ஜீவனேயாம். தன்னுடைய கர்மங்களால் சரீரமாகிய பட்டணத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்வதால் புரஞ்சனென்று பெயர் கிடைத்தது. அந்தச் சரீரங்கள் ஒரு காலுள்ளதும், இரண்டு கால்களுள்ளதும், மூன்று கால்களுள்ளதும், நான்கு கால்களுள்ளதும், அநேக கால்களுள்ளதும், காலில்லாததுமாகப் பலவகையாக இருக்கின்றன. அவிஞ்ஞாதரென்று ஒரு தோழனிருப்பதாகச் சொன்னோமல்லவா? அவர் பரமாத்மா; நாமங்களாலும், கர்மங்களாலும், குணங்களாலும் அறியப்படாதவராகையால் அவிஞ்ஞாதரென்று சொல்லப்பட்டது. ஜீவன் எப்பொழுது பிரகிருதியின் குணங்களெல்லாவற்றையும் (ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரிய விஷயங்களை) அனுபவிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறானோ, அப்பொழுது ஒன்பது துவாரங்களுள்ளதும், இரண்டு கைகளுள்ளதும், இரண்டு கால்களுள்ளதுமான சரீரத்தையே நல்லதென்று நினைத்து அடைகிறான். 'நான், என்னுடையது' என்ற அபிமான புத்தியே ஸ்திரீயென்று சொல்லப்படுகிறது. அதனுடைய ஆசிரயத்தாலேயே ஜீவன் இந்திரியங்களைக்கொண்டு விஷயங்களை அனுபவிக்கிறான். சப்தம்

முதலிய விஷயங்களைக் கிரகிக்கும் ஞானேந்திரியங்களும், கொடுப்பது முதலிய கர்மத்தைச் செய்யும் கர்மேந்திரியங்களும் தோழர்களென்று சொல்லப்பட்டன. இந்திரிய வியாபாரங்களையே தோழிகளென்று சொன்னேன். ஐந்து வியாபாரங்களுள்ள பிராணனையே ஐந்து தலையுள்ள ஸர்ப்பம் என்று சொன்னேன். பதினொரு படர்களுக்கு அதிபதியென்பது மனதாகும். அதுவே இருவகையான இந்திரியங்களுக்கும் அதிபதியாயுள்ளது. சப்தம் முதலிய ஐந்து விஷயங்கள் பிரகாசிப்பதால் பாஞ்சாலமென்று சொல்லப்பட்டது. மேலும் இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்குகள், காதுகள், முகம், சிச்னம், குதம் என்ற ஒன்பது துவாரங்களுள்ள சரீரத்தையே பட்டணமென்று சொன்னேன். அந்த அந்த இந்திரியத்துடன் ஜீவன் இரண்டிரண்டு வாசல்கள் வழியாக வெளியில் செல்லுகிறான். கண்கள், மூக்குகள், முகம் என்ற ஐந்தும் கிழக்குத் திக்கிலிருக்கும் வாசல்கள். வலது காது தெற்கு வாசல்; இடது காது வடக்கு வாசல். குதமும், சிச்னமும் மேற்கு வாசல். கத்யோதை, ஆவிர்முகீ என்ற இரண்டு வாசல்களும் கண்கள். விப்ராஜிதமென்பது உருவமேயாகும். அவைகளால் ஜீவன் உருவத்தைக் கிரகிக்கிறான். நளினீ, நாளினீ என்ற வாசல்கள் மூக்குகளேயாம். வாஸனையையே ஸௌரபன் என்று சொல்லப்பட்டது. கிராணேந்திரியமானது அவதூதனென்று சொல்லப்பட்டது. முக்யனென்பவன் முகமேயாம். ரஸஞ்ஞனென்பவன் ரஸத்தை அறியும் ரஸனமே. விபணனென்பவன் வாகிந்திரியமே. அபணனென்பவன் வாக்கு விகாரமே. பஹூதனமென்பது சித்திரான்னமே. பிதிருஹூ என்பது வலது காது. இடது காதானது தேவஹூ என்று சொல்லப்படுகிறது. சண்டவேகனென்பவன் ஸம்வத்ஸரமே. புருஷனுடைய ஆயுஸ்

ஸானது அதனாலேயே அளவிடப்படுகிறது. அந்தச் சண்ட வேகனுடைய வேலைக்காரர்களான கந்தர்வர்களும், கந்தர்வ ஸ்திரீகளும் முறையே பகல்களும், இராத்திரி களுமேயாம். முந்நூற்றுஅறுபது இராத்திரிகளும் பகல் களும் சுற்றுவதால் ஜனங்களுடைய ஆயுஸ்ஸை அபகரிக் கின்றன. காலகன்னிகை என்பவள் கிழத்தனமேயாம். அதனால்தான் ஜனங்கள் ஒருவரும் அவளை விரும்பவில்லை. யவனேச்வர னென்பவன் மிருத்யுவேயாம்; அவன் உல கத்தை நாசஞ்செய்வதற்காக அவளைத் தங்கையாக அங்கீ கரித்தான். அவனுடைய ஸைன்யங்களே மனோவியாதி களும், சரீர வியாதிகளுமாம். அவைகள் பிராணிகளுக்குத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதால் சத்துருக்கள். பிரஜ்வார மென்பது பலவகையான ஜ்வரம். பிரவிருத்தி தர்மத்தைச் சொல்லும் சாஸ்திரம் தக்ஷிண பாஞ்சாலமென்றும், நிவிருத்தி தர்மத்தைச் சொல்லும் சாஸ்திரம் உத்தர பாஞ்சாலமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. (தர்மம், அர்த் தம், காமம், அவைகளின் ஸாதனம், அவைகளின் நிவர்த்தி இவைகளை நன்றாக நிரூபிப்பதால் பாஞ்சாலமென்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.) வலது காது பிதிருயான மென்றும், இடது காது தேவயானமென்றும், அவைகளின் வழியாகச் சுருததரனென்று சொல்லப்படுகிற சுரோத்ரேந்திரியத் துடன் ஜீவன் வெளியில் செல்லுகிறான். ஆஸுரீ என்கிற மேற்கு வாசல் சிச்னமேயாம். மேற்கு என்றால் கீழே இருக் கிறதென்று அர்த்தம். கிராம்யகமென்றால் மைதுனம் என்று அர்த்தம். உபஸ்தேந்திரியத்தையே துர்மதனென்று சொல்லப்பட்டது. குதத்தையே நிருதியென்று சொல்லப் பட்டது. வைசஸமென்பது நரக துக்கமேயாம். பாயுவே உலுப்தக னெனப்படுகிறது; கை, கால்களே குருடர்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைக்கொண்டு

புருஷன் நடக்கிறது, செய்கிறது முதலியவைகளை அனுஷ்டிக்கிறான். ஹிருதயமே அந்தப்புர மெனப்படுகிறது. மனதே விஷயி எனப்படுகிறது. அந்த மனத்தின் குணங்களான ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய இவைகளால் பிரஸாதம் (தெளிவு), ஸந்தோஷம், மோகம் ஆகிய இவைகளை அடைகிறான். புத்தியானது எப்படி சொப்பனத்தில் விகாரத்தை அடைகிறதோ, ஜாக்ரதவஸ்தையில் இந்திரியங்களை நடத்துகிறதோ, அப்படி அதனுடைய குணங்களில் சம்பந்தப்பட்ட திருஷ்டாவாகிய ஆத்மா அந்தப் புத்தியின் வியாபாரங்களை அனுஸரிக்கிறான். மேலும் இந்தச் சரீரமே ஜீவனுக்கு ரதமாக இருக்கிறது. இந்திரியங்களே குதிரைகள். ஸம்வத்ஸரம், வயது இவைகளே ரதத்தின் கதி (நடை); புண்ய பாப மென்ற கர்மங்களே சக்கரங்கள். ஸத்வம் முதலிய குணங்களே துவஜம். ஐந்து பிராணன்களே ஸந்திபந்தங்கள். மனஸ்ஸே கடிவாளம். புத்தியே ஸாரதி. ஹ்ருதயமே ரதிகன் உட்காருமிடம். சுகதுக்கங்களே ஏர்க்கால்கள். ஐந்து இந்திரிய விஷயங்களே பிரக்ஷேபம். ஏழு தாதுக்களே ரதத்துக்குமேல் பரப்பப்படும் புலித்தோல் முதலியவைகள். வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களில் செல்லுவதே வேட்டையாடுவது. பதினொரு இந்திரியங்களே ஸைன்யங்கள். இப்படிப் பல வகையான அதிதைவம், அதிபூதம், அத்யாத்மம் ஆகிய இவைகளாலுண்டாகும் துக்கங்களால் ஜீவன் நூறு வர்ஷ காலம் கஷ்டமடைந்து, தமோகுணத்தால் மூடப்பட்டுப் பிராணனுடைய தர்மங்களான பசி தாகங்களையும், இந்திரிய தர்மங்களான அந்தத்வம் (குருடனாயிருக்கை) முதலியவைகளையும், மனத்தின் தர்மங்களான காமம் முதலியவைகளையும், குணங்களற்ற ஆத்மாவிடத்தில் ஆரோபித்து, 'நான், என்னுடையது' என்கிற அபிமானத்தை யடைந்து,

விவேகமற்றவனாக அற்பசுகத்தை தியானித்து இந்தச் சரீரத்தில் வசிக்கிறான். பகவானாகிய பரமாத்மா பரமகுரு வென்று அறியாமல் ஜீவன்தான் ஸ்வப்ரகாச சுரூபியானாலும், பிரகிருதியின் குணங்களில் எப்பொழுது ஸம்பந்தப் படுகிறானோ, அப்பொழுது அந்தக் குணங்களில் அபிமானத்தையடைந்து கர்மங்களைச் செய்கிறான். சுக்லம், கிருஷ்ணம், உலோஹிதம் என்கிற கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ஜன்மங்களையும் அடைகிறான். சுக்லகுணத்தால் மிகுந்த பிரகாசமுள்ள உலகங்களை அடைகிறான். உலோஹித குணத்தால் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய உலகத்தை யடைகிறான். கிருஷ்ணகுணத்தால் மிகுந்த அஞ்ஞானம், துக்கம் இவைகளைக் கொடுக்கக்கூடிய உலகத்தை அடைகிறான். சில ஸமயம் புருஷ ஜன்மத்தையும், சில காலம் ஸ்திரீ ஜன்மத்தையும், சில ஸமயம் நபும்ஸக ஜன்மத்தையும் கர்மங்களுக்கும், குணங்களுக்கும் தக்கபடி அடைகிறான். நாயானது பசியால் வருத்தமடைந்து வீடு வீடாக அலைந்தும், தன்னுடைய அதிருஷ்டத்திற்குத் தக்கபடி சிக்ஷையையாவது, ஆஹாரத்தையாவது அடைவதுபோல ஜீவன் காமங்களையே மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பலவகையான மார்க்கத்தில் மேலும், கீழும், நடுவிலுமாக அலைந்து, பிரியத்தையாவது அப்பிரியத்தையாவது தெய்வச்செயலாய் அடைகிறான். அதிதைவம், அதிபூதம், அத்யாத்மம் ஆகிய இவைகளாலுண்டான மூன்றுவிதமான துக்கங்களில் ஒன்றாவது ஜீவனைவிட்டு விலகுகிறதில்லை. அதை நிவர்த்திக்கும் உபாயத்தை எப்படிச் செய்யமுடியும்? துக்கத்தை நிவர்த்திப்பதற்குச் செய்யப்படும் உபாயமே துக்க ரூபமாகக் காணப்படுகிறது. எப்படியெனில், பருத்த சுமையைத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு மிகவும் களைப்படைந்த புருஷன் அந்தச் சிரமத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுவதற்

காகச் சுமையைத் தோளில் இறக்கிவைத்துக்கொண்டால் சிரமம் நிவர்த்தியாகிவிடுகிறதா? ஆனதுபற்றி, கர்மங்களால் உண்டாகும் துக்கத்தை நிவர்த்திப்பதற்காகச் செய்யும் உபாயமும் கர்மரூபமாக இருப்பதால் அது துக்கத்தைக் கொடுக்குமே யல்லாமல் துக்கத்தை நிவர்த்திக்கிறதில்லை. சொப்பனத்திலுண்டாகும் சொப்பனமானது போலத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் கர்மங்களும், அதன் நிவர்த்திக்காகச் செய்யப்படும் உபாயமும் அவித்தையினால் ஏற்பட்டனவேயாம். சரீரம் முதலிய விஷயங்கள் உண்மையில் மித்யை யானாலும் மனமாகிற உபாதியினால் சொப்பனத்தில் போலப் புருஷனுக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றனவே யொழிய நிவர்த்தியாக்குகிறதில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவிற்கு மேன்மேலும் அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் ஸம்ஸாரமானது, பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தி செய்வதால் நிவர்த்தியாகும் மேலும் அந்தப் பக்தியானது வைராக்யத்தையும் ஞானத்தையும் உண்டுபண்ணும். ஓ ராஜசிரேஷ்டரே! அந்தப் பக்தியோகமானது பகவானுடைய கதையைச் சிரத்தையுடன் கேட்பதினாலும், அத்யயனம் பண்ணுவதாலும் சீக்கிரத்தில் உண்டாகும். சுத்தசித்தர்களான பகவத் பக்தர்கள் எந்தவிடத்தில் பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்வதிலும், கேட்பதிலும் மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்களோ, அந்த இடத்தில் பகவத்கதையானது நடக்கும்; அவ்விடத்திலேயே மதுவைக் கொன்றவரான ஸ்ரீ பகவானுடைய சரிதமாகிற அமிருதத்தால் நிறைந்த நதிகள் பெரியோர்களுடைய முகமாகப் பிரவஹிக்கும். அந்த அமிருதத்தைப் போதும் என்ற புத்தியில்லாமல் ஸாவதானர்களாக எவர்கள் பானம் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களைப் பசி, தாகம், பயம், சோகம், மோகம் ஆகிய இவைகள் பாதிக்கிறதில்லை.

பிராணிகள் இயற்கையிலுண்டான மேற்சொல்லிய பசி முதலியவைகளால் உபத்திரவிக்கப்பட்டுப் பகவத் கதாமிருதத்தில் ஆசைப்படாமலிருக்கிறார்கள். பிரம்மதேவர், பகவானாகிய பரமசிவன், மனு, தக்ஷர் முதலிய பிரஜாபதிகள், ஸனகர் முதலிய யோகிகள், மரீசி, அத்திரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், கிருது, பிருகு, வஸிஷ்டர், நாரதனாகிய நான் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்கள். மிகுந்த விவேகிகளான வித்வான்களும், தபஸ், வித்தை, ஸமாதி முதலிய உபாயங்களால் ஸர்வ ஸாக்ஷியான பரமாத்மாவை எப்பொழுதும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்களேயொழியத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஏனென்றால்,—மிகுந்த விஸ்தாரமுள்ளதும், கரையற்றதுமான வேதத்தை அத்யயனஞ்செய்து, அதிலிருக்கும் மந்திரங்களிற் சொல்லிய அடையாளமுள்ள இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் பஜிக்கிறார்கள்; பரமாத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. பரமாத்மாவானவர் தியானம் முதலியவைகளால் பூஜிக்கப்பட்டு எப்பொழுது பிரஜைகளிடத்தில் அனுக்கிரஹம் செய்கிறாரோ, அப்பொழுது உலக விவகாரத்திலும், வைதிக மார்க்கத்திலு மிருக்கும் புத்தியை விட்டுப் பரமாத்மாவை உபாஸிக்க முயற்சிப்பான். ஓ பிராசீன பர்ஹிஸ்ஸே! ஆனதால் அஞ்ஞானத்தால் உண்மைபோல் தோன்றுகிறவைகளும், கேட்கப் பிரியமானவைகளும், நித்ய வஸ்து ஸம்பந்தமில்லாதவைகளுமான கர்மபலன்களை விரும்பவேண்டாம். அற்ப புத்தியுள்ள சிலர் வேதங்கள் கர்மங்களைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் அஞ்ஞர்களேயாம். எந்த இடத்தில் ஸாக்ஷாத் பகவான் பிரகாசிக்கிறாரோ, அந்த ஆத்மாவாகிய உலகத்தை வேதம் சொல்லுகிறதென்பதை அவர்கள் அறியவில்லை. நீர் "நான் அநேக யாகங்களைச்

செய்தவன்" என்ற அபிமானத்தை அடைந்து இந்தப் பூமி முழுவதும் கிழக்கு நுனியாகத் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அநேக பசுக்களைக் கொன்று யாகங்களை அனுஷ்டித்தும், ஆத்மஞானத்திற்கு உபாயமாகிய வித்தையின் சுரூபத்தையும், கர்மத்தின் சுரூபத்தையும் நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர்; எல்லாவற்றிற்கும் காரணர்; ஈசுவரர்; அவரைச் சரணமடைவதால் க்ஷேமமுண்டாகிறது. அவர் எல்லாருக்கும் வேண்டியவர். அவரிடத்திலிருந்து கொஞ்சமேனும் பயமுண்டாகிறதில்லை என்று எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவனே வித்வான். எவன் வித்வானோ, அவனே குரு. அவனே ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு. உம்மால் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொன்னேன், இரஹஸ்யமான விஷயத்தை நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளும்."

53—55. அற்பமாக ஸஞ்சரிப்பதும், புஷ்பத் தோட்டத்தில் ஸ்திரீயுடன் ரமித்து விளையாடுவதும், வண்டுகளுடைய கானத்தில் ஆசைப்பட்டதும், மற்ற பிராணிகளைக் கொன்று தங்களுடைய வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளும் செந்நாய்களை லட்சியஞ் செய்யாமல் அவைகளுக்குமுன் செல்லுகிறதும், வேடனுடைய பாணத்தால் பிளக்கப்பட்டதுமான மானைத் தேடிக் கண்டுபிடியும் (ஆத்மாவே மானென்று சொல்லப்படுகிறது) ஸ்திரீகளிருக்கும் வீட்டையே புஷ்பத்தோட்டமென்று சொல்லப்பட்டது. அற்பமான காமசுகத்தையே அற்ப ஸஞ்சாரமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்திரீகளுடைய இனிமையான வார்த்தையே வண்டுகளுடைய கானம் என்று சொல்லப்பட்டது. புருஷனுடைய ஆயுஸ்ஸை அபகரிக்கின்ற அகோராத்ரம் முதலிய காலங்களே செந்நாய்களென்று சொல்லப்பட்டன. (அவைகளை

லட்சியம் செய்யாமல் ஆத்மா விஷய ஆசைகொண்டு கிருகத்தில் சஞ்சரிக்கிறான் என்று தாத்பர்யம்.) எப்பொழுதும் புருஷனுடைய ஆயுஸ்ஸை அபகரிக்கத் தயாராயிருக்கும் மிருத்யுவே வேடனென்று சொல்லப்பட்டது. ஆனதால் நீர் ஜீவனுடைய சரிதத்தை மானுடைய சரிதத்திற் கொப்பானது என்று நினைத்து ஹ்ருதயத்தில் சித்தத்தையும், சித்தத்தில் கர்மங்களையும் அடக்கிக்கொள்ளும். காமிகளுடைய வார்த்தையால் நிறைந்த கிருகஸ்தாசிரமத்தை விட்டுவிடும். பரம ஹம்ஸர்களுக்குச் சரணமான ஈசுவரனிடத்தில் பக்தி செய்யும். இப்படிக் கிரமமாக வைராக்கியத்தை அடையவேண்டும்" என்றார்.

56--59. அதனைக் கேட்ட பிராசீனபர்ஹிஸ் என்ற அரசன் நாரதரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மண! தங்களால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு மனதில் நன்றாய் விசாரித்தேன். தங்களால் சொல்லப்பட்ட ஆத்மதத்துவத்தை எனக்குக் கர்மோபதேசஞ் செய்த உபாத்தியாயர்கள் அறியார்கள். அறிந்திருந்தால் எனக்கு உபதேசிக்காமலிருப்பார்களா? அதனால் அந்த விஷயத்திலிருந்த மிகுந்த சம்சயமானது உம்மால் நிவர்த்திக்கப்பட்டது. ஆனால் மற்றொரு சம்சயமிருக்கிறது. "எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்திரியங்கள் செல்லுகிறதில்லையோ, அந்த விஷயத்தில் ரிஷிகளானாலும் மோகிக்கிறார்கள். எந்தச் சரீரத்தால் புருஷன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ அந்தச் சரீரத்தை இவ்வுலகத்தில்விட்டுப் பரலோகத்தில் கர்மத்தால் கிடைத்த வேறு சரீரத்தை யடைந்து ஜீவன் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறான்" என்று வேதத்தை யறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேலும் வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை ஜனங்கள் சிரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். பிறகு அந்தக் கர்மம் நம்மால் காணப்படவில்லை. அது வெகுநாளைக்குப்

பிறகு எப்படிப் பலத்தைக் கொடுக்கும்? இந்த சம்சயங்களை நிவர்த்திக்கவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

60—82. புருஷன் எந்தச் சரீரத்தால் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அந்த ஸ்தூல சரீரம் நாசத்தை யடைந்தாலும், மனஸாகிய லிங்க சரீரத்துடன் அதன் பலத்தை அனுபவிக்கிறான். புருஷன் படுத்துத் தூங்கும் அந்த ஸ்தூல தேகத்தைவிட்டு லிங்கதேகத்தை யடைந்து தன்னுடைய கர்மாவைப் புஜிப்பதுபோல அந்தத் தேகத்திற்கு சமமான வேறு தேகத்தையாவது, பசு முதலியவைகளின் தேகத்தையாவது அடைந்து லோகாந்தரத்தில் கர்மபலத்தை அனுபவிக்கிறான். 'நான் பிராம்மணன்; இது என்னுடையது' என்ற அகங்காரத்தை அடைந்த மனத்தால் எந்தச் சரீரத்தைப் புருஷன் கிரகித்துக்கொள்ளுகிறானோ, அப்பொழுது அந்தத் தேகத்தால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தையும் கிரகித்துக்கொள்ளுகிறான். அதனால்தான் மறுஜன்மம் உண்டாகிறது. ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள் இவைகளுடைய பிரவர்த்திகளைக்கொண்டு எப்படிச் சித்தமானது ஊகிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே சித்தத்தின் வியாபாரங்களால் முன் சரீரத்தால் செய்யப்பட்ட கர்மமானது ஊகிக்கப்படுகிறது. மேலும் இந்த ஜன்மத்தில் பார்க்கப்படாததும், கேட்கப்படாததுமான சுரூபத்தைச் சொப்பனத்தில் பார்க்கிறானல்லவா? அதனால் முன் ஜன்மத்திய கர்மா இருக்கிறதென்று ஊகிக்கப்படுகிறது. ஓ மகாராஜ! ஜீவன் வாசனையை ஆசிரயித்தவனாகையால் அவனுக்கு முன்தேகத்திய கர்மமிருக்கிறதாக நம்பவேண்டும். முந்தி அனுபவிக்கப்படாத விஷயமானது மனத்தில் தோன்ற நியாயமில்லை. மனுஷ்யனுக்கு முந்திய ஜன்மங்களையும், வரும் ஜன்மங்களையும், நீச ஜன்மத்தையும் மனதே காண்பிக்கிறது. உமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். முந்தி

பார்க்கப்படாததும், கேட்கப்படாததுமான விஷயம் மனத்தில் தோன்றுகிறதற்கு தேசம், காலம், கர்மம் இவைகளே காரணம் என்று நினைக்கவேண்டும். இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும் சகல விஷயங்களும் எல்லாருடைய மனத்திலுமிருக்கின்றன. எல்லா ஜனங்களும் மனதுள்ளவர்களே யொழிய மனதற்றவர்களல்ல. சத்வ குணம் நிறைந்ததும் பகவத் தியானத்தால் பரிசுத்தமானதுமான மனத்தில் சகல விஷயங்களும் ஒரே காலத்தில் சந்திரனிடத்தில் சேர்ந்த ராகுபோல் பிரகாசிக்கும். அணுதியாகிய புத்தி, மனஸ், இந்திரிய விஷயங்கள், குணங்கள் இவைகளுடைய கூட்டமானது எதுவரையில் இருக்குமோ. அதுவரையில் நான், என்னுடையதென்கிற அகங்காரம் விடுகிறதில்லை. சொப்பனம், மூர்ச்சை, உபதாபம், மிருத்யு, ஜ்வரம் இவைகளிலும் இந்திரியங்களில்லாததினாலும், மாதாவினுடைய கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுதும், பால்ய வயதிலும் இந்திரியங்கள் பருக்காமலிருப்பதினாலும் அகங்காரமானது அமாவாஸ்யையில் சந்திரன்போல் காணப்படுகிறதில்லை. சொப்பனத்தில் அனர்த்தங்கள் வருவதுபோல உண்மையில் சரீரம் முதலியவைகள் இல்லாமலிருந்தும், விஷயங்களைப் புருஷன் தியானம் பண்ணுவதால் சம்சாரம் நிவர்த்தியடைகிறதில்லை. இப்படி ஐந்து தன்மாத்ரைகளுள்ளதும், முக்குண சுரூபமும், பதினாறு விகாரத்தால் விஸ்தாரமடைந்ததுமானதே லிங்க தேகம். சேதனையுடன் கூடினவனே ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிறான். புருஷன் புத்தியினாலேயே தேகத்தை அடைகிறான்; தேகத்தை விட்டுவிடுகிறான்; சந்தோஷம், சோகம், பயம், சுகம், துக்கம் இவைகளையும் அடைகிறான். அட்டையானது ஒரு திருணத்தை விட்டு மற்றொரு திருணத்திற்குப் போகும்பொழுது முந்திய திருணத்தை விடாமலேயே பிந்தியதைக் கெட்டியாகப்

பிடித்துக்கொண்டு பிறகு அதை விடுவதுபோல மரணத்தையடையும் புருஷனும் வேறு சரீரத்தை அடைந்தே முந்திய சரீரத்தை விடுகிறான். ஓ ராஜசிரேஷ்டரே! பிராணிகளுக்கு மனதே சம்சாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. இந்திரியங்களால் விஷயங்களைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு புருஷன் கர்மங்களை அடிக்கடி செய்கிறான். கர்மாவினாலே தான் அவித்தையின் பந்தம் ஏற்படுகிறது. சரீரம் முதலியவைகளுக்குக் கர்மபந்தம் அவித்தையாலேயே. ஆனதால் அவைகளை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காக சகல காரணங்களாலும் பகவானைப் பூஜியும். எவரிடமிருந்து இந்த ஜகத் உண்டாகிறதோ, எவரால் காப்பாற்றப்படுகிறதோ அந்தப் பரமாத்மா சுரூபமே இந்த ஜகத் என்றும் பக்தி செய்யவேண்டும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தி செய்வதுபோலவே எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தடையற்ற ஞானமுள்ள பகவான் வசிப்பதாக நினைக்கவேண்டும். அப்பொழுது சொப்பனம்போல அதிருஷ்டமும் (பார்க்கப்படாதது), (பார்க்கப்பட்டது) திருஷ்டமும், நடந்ததும், நடக்கிறதும், நடக்கப்போவதுமாகிய எல்லாம் நாசத்தையடையும்" என்று பாகவதர்களுக்குள் முக்கியரான நாரத பகவான் ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களுடைய சுரூபத்தை உபதேசித்து, அரசனிடம் விடைபெற்று, சித்தலோகஞ் சென்றார்.

83—86. பிராசீனபர்ஹிஸ் என்னும் அரசன் அதனைக் கேட்டு, புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணி ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவதை எனது புத்திரர்கள் செய்யவேண்டுமென்று மந்திரிகளிடம் சொல்லிவிட்டு, தவத்திற்காகக் கபிலருடைய ஆசிரமம் சென்றார். அவ்விடத்தில் தம்முடைய மனஸ்ஸை ஒருவகையாகச் செய்து ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்து ஆசைகளையொழித்து

ஸ்ரீ பகவானுக்குச் சமானராக ஆனார். தேவரிஷியாகிய நாரதரால் கதாவியாஜமாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த அத்தியாத்ம விஷயத்தை யார் கேட்கிறானோ, பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ அவன் மோட்சத்தை யடைகிறான். பகவானுடைய சரிதத்தால் உலகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதும், தேவரிஷியாகிய நாரதருடைய முகத்திலிருந்து வந்ததால் சித்த சுத்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியதுமான இந்தச் சரிதத்தைக் கேட்பவன் சம்சாரத்தில் மூழ்கமாட்டான். சகல பந்தங்களும் அவனுக்கு நிவர்த்தியாகும். ஓ விதுரரே! ஆச்சரியகரமான இந்த அத்தியாத்ம விஷயத்தைக் கதாவியாஜமாக உமக்குச் சொன்னேன். இதனால் கிருஹஸ்தாசிரமத்திலுள்ள அகங்காரமும், பரலோகத்தில் கர்ம பலத்தை எப்படி அனுபவிக்கிறது என்கிற சம்சயமும் நிவர்த்தியாகும்.

அத்தியாயம் 30

பிரசேதஸ்ஸுகளின் சரிதம்

1—2. அதனைக் கேட்ட விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓபிராம்மணோத்தம! பிராசீனபர்ஹிஸ்ஸின் புத்திரர்கள் ருத்ரரால் உபதேசிக்கப்பட்ட கீதத்தாலே ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைச் சந்தோஷப்படுத்தி என்ன கதியை அடைந்தார்கள்? ஓ பிருகஸ்பதியின் சிஷ்யரே! ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுக்குப் பிரியராகிய பரமசிவனால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட அந்தப் பிரசேதஸ்கள் மோட்சத்தை அடைந்தார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனாலும், அவர்கள் இவ்வுலகத்திலும், பரலோகத்திலும் எதனை அடைந்தார்கள்" என்று கேட்டார்.

3—20. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "பிரசேதஸ்கள் சமுத்திர மத்தியில் ஜபயக்ஞமாகிய தபசினால் நிரஞ்சனராகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைச் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள். பதினாயிரம வருஷங்கள் சென்ற பிறகு, புராதனராகிய புருஷன் அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுத்தார். அந்தப் பகவானுடைய காந்தியால் அவர்களுடைய சிரமமானது நிவர்த்தியாயிற்று. அப்பொழுது பகவான் மேருவின் சிகரத்தில் மேகமிருந்தாற்போல் கருடனுடைய தோளில் வீற்றிருந்தார். மேலும் பீதாம்பரம் தரித்திருந்தார். கௌஸ்துப மணியால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் மிகவும் பிரகாசிக்கும் சுவர்ணமயமான ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கின்ற கன்னங்கள், முகம், கிரீடம் ஆகிய இவைகளுள்ளவர்; எட்டு ஆயுதங்கள், மகரிஷிகள், தேவ சிரேஷ்டர்கள் ஆகிய இவர்களால் சேவிக்கப்பட்டிருந்தார்; கருடனாகிற கின்னரனால் அவருடைய கீர்த்தியானது கானஞ்செய்யப்பட்டிருந்தது (கருடனுடைய இறக்கைகளின் சப்தத்தால்). பருத்தவைகளான எட்டுக் கைகளின் மத்யத்தில் வசிக்கும் லட்சுமீ தேவியினுடைய காந்திபோன்ற சோபையுள்ள வனமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; அப்பேர்ப்பட்ட பகவான் தம்மைச் சரணமடைந்த பிரசேதஸ்களை நோக்கி மேகம்போல் கம்பீரமாகக் கருணைநிறைந்த பார்வையுடன், "ஓ ராஜபுத்திரர்களே! உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்; இஷ்டமானதைக் கேட்கலாம். உங்களுடைய பக்தியால் நான் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களுக்கும் எனக்குமுள்ள பிரீதி விசேஷத்தால் என்னுடைய ஐசுவரியம் முதலியவை உங்களுடையனவேயாம். எந்த மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் உங்களைப் படுக்கையில் நினைத்துக்கொள்ளுகிறானோ, அந்த மனிதனுக்கு சகோதரர்களிடத்தில் பிரீதி

யும், சகல பிராணிகளிடத்தில் பிரியமும் உண்டாகிறது. மேலும் எவர்கள் காலையிலும், மாலையிலும் சுத்தர்களாக ருத்ரகீதத்தால் என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு இஷ்டமான வரங்களையும், நல்ல பிரக்ஞை யையும் கொடுப்பேன். நீங்கள் தகப்பனாருடைய உத்தரவை சந்தோஷமாக நிறைவேற்றினபடியால் எல்லா உலகத்தி லும் உங்களுக்கு மிகுந்த கீர்த்தியுண்டாகும். பின்னும் உங்களுக்கு மிகவும் பிரசித்தியுள்ளவனும், மிக்க குணசாலி யும், பிரம்மபுத்திரர்களுக்குக் குறையாதவனுமான ஒரு புத்திரன் பிறப்பான். அவன் தன்னுடைய வீரியத்தால் அநேக பிரஜைகளை யுண்டுபண்ணி மூவுலகத்தையும் பூர்த்தி செய்வான். கண்டு என்னும் மகரிஷி தபஸ் செய்யும் பொழுது அவருடைய தபஸ்ஸைக் கெடுப்பதற்காக இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட பிரம்லோசா என்னும் அப்ஸர ஸ்திரீயைக் கண்டு மகரிஷியானவர் மோகித்து அவளுடன் வெகுகாலம் ரமித்தார். அப்பொழுது ஒரு பெண் பிறந் தது. அந்தப் பெண்ணை அந்த பிரம்லோசை யென்பவள் மரத்தில் போட்டுவிட்டு சுவர்க்கஞ் சென்றாள். அந்தப் பெண்ணை விருட்சங்கள் கிரகித்துக்கொண்டன. அந்தப் பெண் பசியினால் அழும்பொழுது ஓஷதிகளுக்கு அதிபதி யான சோமராஜன் பெருவிரலைக் கொடுத்தார். அதி லிருந்து அமிருதம் பெருகி, அதனால் குழந்தைக்குப் பசி நீங்கியது. உங்களுடைய தகப்பனாராகிய பிராசீனபர்ஹிஸ் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கும்படி உங்களுக்கு ஆக்ஞாபனஞ் செய்து தபஸ் செய்வதால் அவருடைய உத்தரவின்படி நீங்கள் செய்யவேண்டும். அதற்காக இந்தக் கண்டுவின் புத்திரியைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளுங்கள். நீங்கள் எல்லோரும் ஒரேவகையான தர்மம், சுபாவம் உள்ளவர் களானகையால் அவள் ஒருத்தியே உங்கள் எல்லோருக்கும்

பத்தினியாக இருப்பாள். உங்களெல்லோரிடத்திலும் சம மான பிரீதியுள்ளவளாக இருப்பாள். தேவமானத்தால் பத்துலட்சம் வருஷங்கள் பூமியிலுள்ள போகங்களையும், திவ்யமான போகங்களையும் என்னுடைய அனுக்கிரகத் தால் அனுபவித்துப் பிறகு என்னிடத்தில் அழிவற்ற பக்தியைச் செய்து, அதனால் சித்தசுத்தியடைந்து சம்சாரத் தில் வைராக்கியத்தை யடைந்ததும் என்னுடைய உலகம் வருவீர்கள். கிருகஸ்தாசிரமத்திலிருப்பவர்களும், புண்ய கர்மங்களைச் செய்துகொண்டும், என்னுடைய கதையைச் சொல்லிக் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு மிருப்பவர் களுக்குக் கிரகஸ்தாசிரமம் பந்தகமாக ஆகிறதில்லை. என் னுடைய சரிதங்களைக் கேட்பது, சொல்வது முதலியவை களால் என்னை அடைந்தவர்களுக்குச் சோகம், மோகம், சந்தோஷம் இவைகள் உண்டாகிறதில்லை. சர்வஞ்ஞனாகிய நான், என்னுடைய கதையைச் சொல்லுகிறவர்கள் முக மாகக் கேட்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தை அடைகிறேன்" (அவர்களுக்குப் பிரம்ம சாட்சாத்காரம் உண்டாகிறது) என்று அனுக்கிரகித்தார்.

21—51. ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுப்பவ ரான அந்தப் பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, பிர சேதஸ்ஸுகள் அவளுடைய தரிசனத்தால் ரஜோகுணம், தமோகுணங்களற்றவராகி மிகவும் ஸுஹிருத்தாகிய பக வானைப் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்: ஸகல துக்கங்களைப் போக்கடிப்பவரும், ஸகல க்ஷேமங்களை யும் கொடுக்கக்கூடிய கம்பீர குணங்கள், திவ்ய நாமங்கள் ஆகிய இவைகளுள்ளவரும், மனஸ் வாக்கு இவைகளுடைய வேகத்தைக்காட்டிலும் மிகுந்த வேகமுள்ளவரும், ஸகல இந்திரியங்களுக்கும் புலப்படாதவருமான உமக்கு நமஸ் காரம். சுத்த சுரூபரும், சாந்தரும், மனஸ்ஸாகிற உபாதி

யால் இரண்டாகத் தோன்றுகிறவரும், மாயையின் குணங்களால் பிரம்மா முதலியவர்களுடைய சரீரத்தை எடுத்துக் கொண்டவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். சுத்த ஸத்வ சுரூபியும், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிப்பவரும், தடையற்ற ஞானமுள்ளவரும், ஸாத்வதர்களுக்குப் பிரபுவுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், வாஸுதேவருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரும், தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரைப் புஷ்பத்தின் தாதுகள்போல் பொன்னிறமான வஸ்திரத்தைத் தரித்தவரும், ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் வஸிப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். மிகவும் தீனர்களான எங்களிடத்தில் மிகுந்த கருணைசெய்து ஸகல துக்கங்களையும் போக்கக் கூடிய உம்முடைய சுரூபமானது காண்பிக்கப்பட்டது. இதைவிட வேறு அனுக்கிரகமுண்டோ? ஓ அமங்களத்தைப் போக்கடிப்பவரே! தீனர்களான வேலைக்காரர்களை ஸமயத்தில் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்வதே பிரபுக்களின் குணம். அந்தக் குணமானது உம்மால் பிரகாசப்படுத்தப்பட்டது. நீர் அற்ப பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக இருப்பதால் அவர்களுடைய இஷ்டத்தை ஏன் அறியமாட்டீர்? ஏ ஜகத்பதியே! மோக்ஷ மார்க்கத்தைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்பவரும், புருஷார்த்த சுரூபியுமாகிய நீர் எப்பொழுதும் தயவுள்ளவராக இருக்கவேண்டுமென்பதே எங்களால் கேட்கப்படும் வரம். ஆனாலும் வேறு ஒரு வரத்தைக் கேட்கிறோம். நீர் பரமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் மேலானவர். உம்முடைய விபூதிகளுக்கு முடிவில்லாததால் அனந்தர் என்று சொல்லப்படுகிறீர். பாரிஜாத புஷ்பமானது சுலபமாய்க் கிடைத்திருக்க வண்டானது வேறுபுஷ்பத்தை விரும்புமா? அதுபோல் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை அடைந்த

நாங்கள் எந்த வரத்தைத்தான் கேட்கப்போகிறோம்? உம்முடைய மாயையால் பிரமித்து, கர்ம மார்க்கத்தில் நாங்கள் சுழன்று கொண்டிருப்பதால் எங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் உம்முடைய பக்தர்களுடைய ஸங்கமானது இருக்கும்படி அனுக்கிரஹிக்கவேண்டும். பகவத் பக்தர்களுடைய ஸங்கத்தினுடைய ஸ்வல்ப பாகத்திற்கு, ஸ்வர்க்கத்தையும், மோக்ஷத்தையும் ஸமானமாகச் சொல்லமாட்டோம் அப்படியிருக்க மற்றகாமங்கள் ஸமமாக ஆகுமா? ஸாதுக்களுடைய ஸங்கத்தால் பகவானுடைய கதாப்பிரசங்கமும், ஆசையினுடைய ஒழிவும், பிராணிகளிடத்தில் விரோதமில்லாதிருத்தலும், உண்டாகின்றன. எந்தப் பெரியோர்களுடைய ஸதஸ்ஸில் ஸன்யாஸிகளுக்குக் கதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய கதைகள் ஆசையை யொழித்த பெரியோர்களால் கானஞ்செய்யப்படுகின்றன. சுத்தர்களாகிய அந்தப் பெரியோர்கள் உலகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துவதற்காக ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட உம்மைப் போன்ற ஸாதுக்களுடைய சேர்க்கையானது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பயந்தவனாகிய எனக்குப் பிடிக்காமலிருக்குமா? ஓ பகவன்! உம்முடைய தோழராகிய பரமசிவனுடன் சொற்பகாலம் நாங்கள் ஸல்லாபஞ் செய்தபடியால் நிவர்த்திக்கமுடியாத ஸம்ஸாரமாகிய மிருத்யுவிற்கு மேலான வைத்தியராகிய உம்மை அடைந்தோம். (ஸாதுக்களுடைய ஸங்கத்தால் உண்டாகும் பலனை அடைந்தோமென்று கருத்து.) மேலும் நாங்கள் வேதங்களை நன்றாய் அத்யயனஞ் செய்து, பிராம்மணர்களையும், ஸித்தர்களையும் எப்பொழுதும் அனுஸரித்து, அவர்களுடைய பிரீதியை ஸம்பாதித்து, பெரியோர்களை நமஸ்கரித்து, மித்திரர்கள் ஸஹோதரர்கள் முதலிய ஸகல பிராணிகளையும் அசூயை இல்லாமல் சமமாகப் பார்ப்பது முதலிய தபஸ்ஸை ஆகாரமில்லாமல்

வெகுகாலம் அனுஷ்டிப்பது முதலியவைகளைச் செய்தோ மல்லவா? அவையெல்லாம் அளவற்ற மகிமையுள்ள பரம புருஷராகிய உமக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணட்டும். இது ஒரு வரம். மேலும மனு, பிரம்மதேவர், பகவானாகிய பரமசிவன், தபஸ்ஸினாலும் ஞானத்தாலும் சுத்தசித்தர்களான மற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களாலும் உம்முடைய மகிமை முழுமையும் அறியப்படவில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் தங்களுடைய புத்திக்குத்தக்கபடி உம்மைத் துதிக்கிறார்கள். ஆனதால் நாங்களும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறோம். எல்லாரிடத்திலும் ஸமரும், ஆசை முதலியவைகளற்றவரும், மேலானவரும், எங்கும் நிறைந்தவரும், ஸத்வமூர்த்தியும, வாஸுதேவரும், பகவானுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்" என்றார்கள். பக்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவரும், தடையற்ற வீர்யமுள்ளவரும், பிரசேதஸ்ஸுகளால் துதிக்கப்பட்டவரும், அவர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவருமான ஸ்ரீ பகவான் இப்படி அவர்களால் துதிக்கப்பெற்றுத் தம்முடைய உலகஞ் சென்றார். பகவானைத் தரிசித்தும் திருப்தியடையாமல் அந்த ராஜகுமாரர்கள் பகவத்தரிசனத்தையே விரும்பினவர்களாக இருந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் ஜலத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார்கள். பூமி முழுவதும் மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன. சுவர்க்கம் வரையில் செல்ல விரும்பியவைகள்போல் எல்லா மரங்களும் மிக்க உயரமாக வளர்ந்திருந்தன. (பிராசீனபர்ஹிஸ் தபஸ்ஸிற்குச் சென்றபடியால் பூமிக்கு அரசனில்லாமல் உழுது பயிரிடுவது முதலியவையற்றிருந்தபடியால் காடாகவிருந்தது). அதனைக் கண்டவுடன் அந்த ராஜபுத்ரர்களுக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது பூமியிலுள்ள மரங்களை நாசஞ் செய்வதற்காகப் பிரளயகாலத்திய காலாக்னி ருத்ரன்போல் அவர்கள் தங்களுடைய முகத்திலிருந்து அக்கினியையும், காற்றையும் உண்டுபண்ணினார்கள். அவைகளால் மரங்கள்

நாசஞ்செய்யப்படும்போது பிரம்மதேவர் அவ்விடஞ் சென்று பிரசேதஸ்ஸுகளை ஸமாதானப்படுத்தினார். பின்பு எஞ்சிய மரங்கள் பிரம்மதேவருடைய தூண்டுதலால் தங்களுடைய பெண்ணைப் பிரசேதஸ்ஸுகளுக்குக் கொடுத்தன. அவர்களும் பிரம்மதேவருடைய ஆஞ்ஞையால் அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார்கள். சாக்ஷுஷமன்வந்தரத்தில் தக்ஷர் பிரஜாபதியாக விருந்து பிரம்மதேவருடைய தூண்டுதலால் பிரஜைகளை ஸிருஷ்டித்தார். அவர் தம்முடைய இயற்கையான தேஜஸ்ஸால் தேஜஸ்விகளை அதிக்கிரமித்திருந்தபடியாலும், கார்யங்களில் மிகவும் ஸ்மர்த்தராக விருந்தபடியாலும் தக்ஷர் என்ற பெயரடைந்தார். அவரைப் பிரம்மதேவர் பிரஜைகளை ஸிருஷ்டிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். தக்ஷர் மரீசி முதலியவர்களைப் பிரஜாதிபதிகளாக நியமித்தார். பிரம்ம புத்திரராகிய அந்தத் தக்ஷர் பரமசிவனை அலக்ஷ்யஞ்செய்ததால் மறு ஜன்மத்தில் மரங்களின் புத்திரியான மாரிஷையிடத்தில் பிறந்தார்.

அத்தியாயம் 31

(முன் அத்தியாயத் தொடர்ச்சி)

1—7. பிறகு அந்தப் பிரசேதஸ்ஸுக்கள் பல வர்ஷகாலம் ராஜ்யபாலனஞ்செய்து விவேகம் உண்டானவர்களாகிப் பகவானுடைய ஆஞ்ஞையை நினைத்துக்கொண்டு பார்யையையும் குழந்தைகளையும்விட்டு ஸகலபிராணிகளையும் ஆத்மாவாக நினைத்து, பிரம்மஸத்திரத்தில் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு மேற்கு ஸமுத்திரக்கரை சென்றார்கள். அவ்விடம் ஜாபாலியென்ற மஹரிஷி ஸித்தியடைந்த க்ஷேத்

திரம். அவ்விடத்தில் அவர்கள் பிராணன், வாக்கு, மனம், கண் ஆகிய இவைகளை ஜயித்திருந்தார்கள். சாந்தமும், ருஜுவுமான சரீரமுள்ளவர்களாக விருந்தார்கள். சுத்தமான பரமாத்மாவிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவர்களாகவுமிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களைத் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும், ஸ்துதிக்கப்பட்ட நாரதர் கண்டார். அவ்விடம் வந்த நாரதரைக்கண்ட பிரசேதஸ்ஸுக்கள் எழுந்திருந்து பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, நமஸ்கரித்து முறைப்படி பூசித்து ஆஸனத்தில் உட்காரவைத்து அவரை நோக்கி, "ஓ தேவரிஷியே! நல்வரவா? தெய்வச்செயலாக எங்களுக்குத் தரிசனங்கொடுத்தீர். ஓ பிராம்மண! நீர் உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காகவே ஸூர்யன் போல் ஸஞ்சரிக்கிறீர். ஸ்ரீ பரமசிவனாலும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினாலும் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மதத்வத்தைக் கிருஹஸ்த தர்மத்தில் ஆசைகொண்டு நாங்கள் பெரும்பாலும் மறந்துவிட்டோம். கடக்கமுடியாத ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைச் சீக்கிரமாக நாங்கள் தாண்டும்படியாக ஆத்மஞானத்தைத் தெரியப்படுத்தும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

8—29. அதனைக்கேட்ட நாரதமஹாமுனிவர் உத்தம சுலோகராகிய பகவானைத் தியானஞ்செய்து ராஜபுத்ரர்களை நோக்கி, "எதனால் பகவான் ஸேவிக்கப்படுகிறாரோ, அந்த ஜன்மமே பயனுள்ளது; அந்தக் கர்மங்களே பயனுள்ளவை; அந்த ஆயுஸ்ஸே சபலம்; அந்த மனமே பிரயோஜனமுள்ளது; அந்த வாக்கே சிறந்தது; ஆத்மஞ்ஞானத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை ஸேவியாதவனுடைய ஜன்மத்தாலும், உபநயனத்தாலும், யாகதீக்ஷையாலும், தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸினாலும், சாஸ்திரத்தாலும், தபஸினாலும், வாக்கினாலும், சித்தவிருத்திகளாலும், கூர்மையான புத்தியாலும், பலத்தாலும், இந்திரிய சக்தியாலும், யோகத்

தாலும், ஸாங்கயத்தாலும், ஸன்யாஸத்தாலும், வேதத்தாலும், மற்ற க்ஷேமகரமான காரியங்களாலும் என்ன பயன்? ஸகல சிரேயஸ்ஸுகளுக்கும் மேலான சிரேயஸ் பகவானேயாம். ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவே ஆத்மாவாக விருக்கிறார். அவரே ஸ்வரூபஞானத்தையுண்டுபண்ணுகிறவர்; பிரியர். மரத்தினடியில் (வேரில்) ஜலங் கொட்டினால் எப்படி மரத்தின் கிளை முதலியவைகள் புஷ்டியை அடைகின்றனவோ, பிராணனைத் திருப்தி செய்வதால் இந்திரியங்கள் எப்படித் திருப்தியடைகின்றனவோ, அப்படிப் பகவானைப் பூஜித்தால் ஸகல பிராணிகளையும் பூசித்ததாக ஆகிறது. மழைக்காலத்தில் ஸூர்யனிடமிருந்து வெளியான ஜலங்கள் கோடைக்காலத்தில் அவரிடத்திலேயே பிரவேசிப்பது போல ஸ்தாவர ஜங்கம பிராணிகளெல்லாம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவிட மிருந்தே ஸிருஷ்டிகாலத்தில் வெளியாகின்றன. பிரளயகாலத்தில் அவரிடத்திலேயே பிரவேசிக்கின்றன. இந்த ஜகத்தானது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவிற்கு வாஸஸ்தலம். அவரைக்காட்டிலும் வேறானதல்ல. ஸகல உபாதிகளற்றது; ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸானது வேறாகத் தோன்றினாலும் எப்படி அவரைவிட வேறானதில்லையோ, ஜாக்ரதவஸ்தையில் இந்திரியங்கள் தோன்றினாலும் ஸுஷுப்தியில் எப்படி ஒன்றாக ஆகிவிடுகின்றனவோ, பிரஹ்மஜ்ஞானமில்லாதபோது திரவியம், கிரியை, ஞானம் ஆகிய இவைகளுடைய பேதம் தோன்றினாலும் ஞானம் வந்தபின் எப்படிப் பேதம் நாசமடைகிறதோ, அப்படி ஸகல ஜகத்தும் பகவத் ஸ்வரூபமேயாம். ஆகாயத்தில் மேகம், இருட்டு, பிரகாசம் ஆகிய இவைகள் கிரமமாக எப்படி உண்டாகின்றனவோ, மறைகின்றனவோ, அப்படிப் பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் ரஜஸ், தமஸ், ஸத்வம் ஆகிய குணங்களாலுண்டாகும் சக்தி

களுண்டாகின்றன. ஜகத்தின் ஸ்வபாவமிது. ஆனதால் காலம் பிரதானம், புருஷன் ஆகிய இவைகளின் ஸ்வரூபமாக விருப்பதால் ஸகலத்திற்கும் காரணரும், தம்முடைய தேஜஸ்ஸால் குணகார்யத்தை நாசஞ்செய்பவரும், ஒப்பற்றவருமான பரமாத்மாவை நேரில் உபாஸியுங்கள். மேலும், ஸங்கற்ப விகற்பங்களற்றவரும், தமக்கு ஸஜாதீயமான இரண்டாவது வஸ்துவில்லாதவரும், பிரம்மஞானத்திற்குப் பாதகமாகிய துவைதஞ்ஞானம் நிவர்த்தியானபின் பிரகாசிக்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவரும், ஆதி, மத்யம், அந்தம், ஆகிய இவைகளற்றவரும், ஸுகஸ்வரூபியும், ஞானஸ்வரூபியுமான பரமாத்மாவை மேற்காட்டியபடி (பிரம்மஸ்வரூபமென்று) பஜியுங்கள். ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் தயை செய்வதாலும், கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷப்படுவதாலும், ஸகல இந்திரியங்களை ஜயிப்பதாலும், ஸ்ரீமந் நாராயணன் சீக்கிரம் ஸந்தோஷப்படுகிறார். ஸகல ஆசைகளுமற்ற சுத்தமான மனத்தில் ஸாதுக்களால் தியானம் செய்யப்பட்ட பகவான் 'தாம் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவர்' என்பதை நினைத்து அந்த மனத்திலேயே வஸிக்கிறார். பின்னும் எவர்கள் படிப்பினாலும், பணத்தாலும், குலத்தாலும், தர்மத்தாலும் கர்வங்கொண்டு ஏழைகளான சாதுக்களுக்குக் கெடுதியைச் செய்கிறார்களோ, அந்தத் துர்புத்தியுள்ளவர்களால் செய்யப்படும் பூஜையைப் பகவான் அங்கீகரிக்கிறதில்லை. அவருக்கு ஏழைகளிடத்திலும் பகவானையே பணமாக நினைத்த ஸாதுக்களிடத்திலும் பிரியம். அவர் பக்தி ரஸத்தை நன்றாக அறிந்தவர். எந்தப் பகவான் தம்மை அனுஸரித்தவளான ஸ்ரீ தேவியையும் அந்த லக்ஷ்மியையும் உபாஸிக்கும் அரசர்களையும் தேவர்களையும் லக்ஷியஞ் செய்கிறதில்லையோ, தம்மாலேயே பூர்ணராக விருக்கிறாரோ, தம்முடைய பக்தர்களிடத்திலேயே பிரீதியுள்ள

வராக விருக்கிறாரோ, அந்தப் பகவானை எவன்தான் உபாஸிக்கமாட்டான்? உங்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்த துருவரென்பவர் ஸபத்தினி மாதாவின் வார்த்தையை ஸஹியாமல் மாதா முதலியவர்களை விட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றார்; அப்பொழுது அவர் ஐந்து வயதுள்ளவர்; வழியில் அவரை நான் ஸந்தித்தேன். அவர் என்னுடைய உத்தரவின்படி பகவானை ஆராதித்து மற்றவர்களால் அடையமுடியாத மேலான பதத்தை அடைந்தார். ஸப்தரிஷிகளும் இப்பொழுது அதனைப் பார்த்து தலைகுனிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நீங்களும் ருத்ரரால் உபதேசிக்கப்பட்ட கீதத்தால் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கவேண்டி ஸகல பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாக விருக்கும் பகவானை யுபாஸியுங்கள்" என்று ஆஞ்ஞாபித்து மற்றுஞ் சில புண்யகதைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லி, பிரம்மலோகஞ் சென்றார். அந்த ராஜபுத்ரர்களும் உலகத்தின் பாபத்தைப் போக்கக்கூடிய பகவானுடைய சரிதத்தை நாரதரிடமாகக்கேட்டு, பகவானுடைய பாதத்தைத் தியானஞ்செய்து வைகுண்டஞ் சென்றார்கள்.

30—32. ஓ விதுரரே! உம்மால் கேட்கப்பட்ட பிரசேதஸ்ஸுகளுக்கும் நாரதருக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதமாகிய பகவத் சரிதத்தை உமக்குச் சொன்னேன். மனுவின் புத்திரரான உத்தானபாதருடைய வம்சம் நிரூபிக்கப்பட்டது, பிரியவிரதருடைய வம்சத்தையும் சொல்லுகிறேன். அவர் நாரதரிடமாக ஆத்மவித்யை அடைந்து பூமியையும் சிலகாலம் பரிபாலித்துப் பின்பு பூமியைப் புத்திரர்களுக்கும், பிரித்துக்கொடுத்துப் பகவத் பதத்தை அடைந்தார் என்றார்.

33—35. இப்படி மைத்திரேயரால் சொல்லப்பட்ட பகவானுடைய ஸத்கதையை விதுரர் கேட்டுப் பகவானிடத்

தில் மிகுந்த பக்தி யடைந்து, ஆனந்தக்கண்ணீரைப் பெருக்கி, மைத்திரேயரை நமஸ்கரித்து ஹ்ருதயத்தில் பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்தார். பின்னுமவர் மைத்திரேயரை நோக்கி "ஓ மஹா யோகியே! கருணை நிறைந்த சித்தமுள்ள உம்மால் ஸம்ஸாரத்தின் கரை காட்டப்பட்டது. ஏழைகளிடம் பிரீதியுள்ள பகவான் அவ்விடத்தில் வஸிக்கிறார்" என்று சொல்லி அவரை நமஸ்கரித்து, பூர்ண மனோரதமுள்ளவராக அவரிடம் விடை பெற்றுப் பந்துக்களைப் பார்ப்பதற்காக ஹஸ்தினாகரஞ் சென்றார்.

36. ஸ்ரீ பகவானிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்திய அரசர்களுடைய இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்பவனுக்குத் தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸும், செல்வமும், கீர்த்தியும், க்ஷேமமான கதியும், ஐச்வர்யமும் கிடைக்கும்.

சாரதா விலாஸ பிரஸ், கும்பகோணம்.